

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · segon període · sèrie P · número 35

Ple del Parlament

Sessió 19, tercera i darrera reunió, dijous 2 de desembre de 2021

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els projectes estratègics i de suport a les empreses 302-00058/13	3
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'economia social 302-00064/13	13
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques culturals 302-00059/13	23
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge 302-00060/13	32
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model d'acompanyament i residència en la vida dependent 302-00066/13	43
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de feminisme i igualtat 302-00061/13	53
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els projectes estratègics i de suport a les empreses (continuació) 302-00058/13	63
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'economia social (continuació) 302-00064/13	64
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques culturals (continuació) 302-00059/13	65
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (continuació) 302-00060/13	65
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model d'acompanyament i residència en la vida dependent (continuació) 302-00066/13	66
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de feminisme i igualtat (continuació) 302-00061/13	67

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el funcionament del sistema universitari	
302-00062/13	68
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la llengua catalana a la justícia	
302-00063/13	79
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el funcionament del sistema universitari (continuació)	
302-00062/13	92
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la llengua catalana a la justícia (continuació)	
302-00063/13	92
Interpellació al Govern sobre el compliment de la sentència del Tribunal Suprem en matèria de política lingüística als centres educatius	
300-00077/13	93
Interpellació al Govern sobre l'aplicació de la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que estableix que almenys el vint-i-cinc per cent de les classes dels centres educatius s'han d'impartir en castellà	
300-00079/13	101
Interpellació al Govern sobre el model escolar i la immersió lingüística	
300-00080/13	107

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 19.3

La sessió s'obre a les nou del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa la secretària general, el lletrat major i els lletrats Antoni Bayona Rocamora i Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Igualtat i Feminismes i la consellera de Cultura.

La presidenta

Molt bon dia. Reprenem la sessió, amb el divuitè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els projectes estratègics i de suport a les empreses

302-00058/13

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els projectes estratègics i de suport a les empreses, presentada pel Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyora Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputades, diputats. En primer lloc, disculpar el conseller Torrent, que per motius d'agenda em va comunicar que no podria estar avui aquí. En primer lloc, per ser les nou del matí fan molt bona cara tots, diputats i diputades. *(Rialles.)* Un agraïment per les esmenes presentades per part de Junts, Esquerra i també pel Grup de Ciutadans. Un suport als treballadors de Mahle, que també en parlem a la moció i que fins ahir a última hora vam estar intentant transaccionar una proposta de suport en contra del tancament, de suport als treballadors i d'instar, evidentment, el Govern a que segueixin les negociacions per evitar aquest tancament.

Curt i ras, com vam dir amb el conseller, nosaltres creiem, en resum, que necessitem un replantejament de les polítiques públiques de suport a l'empresa. No tot es fa malament, ni molt menys, però sí que cal un replantejament. Per què? Perquè el missatge que donem a la ciutadania, el missatge que donem al món sobre com volem potenciar les nostres empreses, el nostre teixit productiu, no és el correcte. Ens cal un canvi d'enfoc. Per què ho dic? Durant molts anys ha semblat que la indústria era prescindible, o que no s'hi havia d'invertir. Demanem augmentar un setanta per cent, recuperar el setanta per cent perdut els últims deu anys en indústria. Han passat deu anys, hem retallat el setanta per cent.

I, a més a més, alguns critiquen la indústria de casa nostra. Critiquem els grans esdeveniments internacionals, quan sempre n'havíem estat referents. Per tant, volem grans esdeveniments internacionals, els volem ben fets. Critiquem el turisme i que la gent vulgui venir a casa nostra i que haguem democratitzat, també, el turisme. Perquè abans només viatjaven els que tenien diners; ara molta gent amb pocs recursos també pot viatjar. Per tant, sí que volem turisme, però el volem ben estructurat i sostenible.

El mateix ens passa amb l'automoció. Alguns, molt crítics amb l'automoció, sembla que llavors no vulguin aprofitar la transició cap a un vehicle elèctric. El mateix ens passa amb les grans infraestructures, que ens poden, o no, fer competitiu –«aeroport, sí», «aeroport, no». Nosaltres el que creiem és que el que cal –«jocs olímpics, sí», «jocs olímpics, no»; «Circuit de Catalunya, sí», «Circuit de Catalunya, no»– és dir com hem de fer els jocs olímpics; com hem de fer el Circuit de Catalunya; com hem de fer les renovables; com hem de fer una bona ampliació del port –del port de Barcelona–; com hem de fer, evidentment, bones infraestructures.

Celebrem que el Govern aprovés d'una vegada el decret per crear el Dia de l'Empresa, després de que diversos grups presentéssim a la Comissió d'Empresa una proposta per tal de que es tirés endavant. Finalment, el Consell Executiu ho va aprovar. També necessitem un replantejament amb un president al capdavant i un govern que sumi; que sumi i que creï sinergies. Jo no sé si el discurs de l'altre dia al fòrum empresarial era una manera de crear sinergies. Jo crec que tothom allà ja sabia què pensava el president, què pensa el Govern; però no sé si és el millor lloc o hem canviat la política de la cadira buida, de no anar a les reunions, per ara la política del català que està enfadat allà on va. Jo crec que és important saber, en cada moment, què és el que s'ha de dir i no cal anar a tots els actes..., cal anar als actes, precisament, a resoldre, a crear complicitats i a veure com tirem endavant projectes.

I un altre element que vam dir també a la comissió, que el vull portar avui aquí, més enllà dels temes que llavors votarem concretament. Jo crec que també és molt important mullar-se –mullar-se. I ja ho vaig dir i ho torno a dir: la CUP es mulla, tots ho sabem. Comuns, Ciutadans, nosaltres, Junts... Jo crec que el que no pot ser, que hi ha el president al capdavant i el Grup d'Esquerra Republicana..., no es mullen en cap dels projectes estratègics del nostre país; «cap» no, els més importants. No sabem si estan a favor..., a la consulta dels jocs olímpics, hi votaran a favor o hi votaran en contra; no sabem si a l'aeroport, hi votaran a favor o hi votaran en contra; no sabem si al Hard Rock, hi estan a favor o en contra; Circuit de Catalunya, etcètera.

Jo crec que la gent ens vota perquè siguem clars a la ciutadania i els hi diguem: «Nosaltres això ho volem fer i ho volem fer bé.» I quan ens diuen: «No, és que si es fa, s'ha de fer bé.» Sí, nosaltres, també. Si es fa, s'ha de fer bé. Però precisament són vostès, i sobretot el que ostenta la màxima representació, que ha de dir: «Això ho farem d'aquesta manera: sostenible, viable i que sigui per als ciutadans de Catalunya, eh?, i que quedi per als propers anys, per crear progrés.»

Com ja hem dit, apostem per una millora del pressupost de la promoció turística. Demanem, també, un compliment de les mocions que ja havíem aprovat. Vam dir que faríem un pla perquè vinguessin inversions, perquè vinguessin empreses noves. I no ens enganyem, necessitem que –en sigui una o en siguin deu mil– les empreses que van marxar, que la seva seu social va marxar, amb més o menys incidència tornin a Catalunya. Jo crec que això ho hem de voler tots.

Per tant, diputades, diputats, aquesta és la moció que presentem amb els diferents punts. I, com he dit abans, un agraïment per les esmenes i la transacció que hem acordat amb els grups de Junts i Esquerra.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula ara, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Sí; bon dia. Bon dia, presidenta. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar ens presenta en aquest Ple una moció sobre els projectes estratègics i de suport a les empreses, que inicialment constava de nou punts, tots ells, a parer del Grup Parlamentari de Ciutadans, doncs, plenament assumibles i votables. Són propostes i peticions al Govern que, a parer nostre, són plenament raonables i no haurien de generar cap mena de recança als grups parlamentaris que donen suport al Govern de la Generalitat. Crec que, a hores d'ara, tots som conscients que la situació de moltes empreses i, per tant, de moltíssims treballadors, és prou delicada; una situació que fins i tot ha esdevingut crítica per a algunes empreses i treballadors; una situació que, a més a més, s'ha vist agreujada per la pandèmia de la covid-19.

Moltes empreses i treballadors necessiten sentir el suport de l'Administració autonòmica. I el que probablement pretén aquesta moció és esperonar el Govern a que faci l'esforç de mostrar el seu compromís amb els sectors productius, que tenen una afectació per l'actual situació de crisi. Ja sabem que el Govern és poc receptiu a moltes de les demandes plantejades per l'oposició. I potser avui serà aquest el cas. Però quan aquestes peticions, aquestes demandes, responen a una realitat, com és el cas, ho té una mica més complicat de desentendre-se'n.

Tot i això, les esmenes presentades pel Grup d'Esquerra Republicana i de Junts per Catalunya, de forma conjunta com fan habitualment –és a dir, les esmenes del Govern–, tenen una redacció que demostra poca predisposició a mostrar el compromís que la moció els demana. Especialment, amb la possibilitat de presentar i, el que seria més important, guanyar la candidatura dels jocs olímpics d'hivern al Pirineu; una possibilitat que, probablement –ho comprovarem quan es voti aquesta moció–, s'allunya cada dia una mica més; especialment, quan els que han estat fins fa quatre dies al capdavant dels governs separatistes de la Generalitat, tot i que ara no sabem ben bé on estan, han mostrat públicament el seu rebuig als jocs d'hivern. Si aquesta és la manera de defensar una candidatura, de ben segur que no tirarà endavant. Nosaltres donarem suport a la proposta de la moció, però el Govern i els seus socis preferents –Podem i la CUP–, molt probablement la rebutjaran.

Des del Grup Parlamentari de Ciutadans hem presentat tres esmenes a la moció, que han estat acceptades pel Grup del PSC i Units i que se sotmetran a votació. La primera esmena introduïa un lleu matís en el punt 9 de la moció original, que fa referència al projecte Hard Rock, el centre recreatiu i turístic de Vila-seca i Salou. El Govern també ha presentat esmena en aquest punt, però per desvirtuar-lo i deixar palès que el seu compromís amb aquest projecte és ben bé nul. No és, ja, que Esquerra Republicana arrossegui els peus amb el projecte Hard Rock, és que se n'oblida definitivament, d'aquest projecte, que hauria de ser una realitat i que fa molts anys que molts ciutadans de Tarragona, de les comarques del Camp de Tarragona estan esperant, per l'impacte econòmic i l'augment d'ocupació que comporta la posada en marxa d'aquest projecte. Però aquest Govern, hostatge de la CUP i de Podem, no està gens compromès amb aquest projecte i fa servir un cop més, com a moneda de canvi, els ciutadans de Tarragona.

Les altres dues són esmenes d'addició. Hem afegit un punt per instar el Govern a que elabori, amb caràcter urgent, un pla de millora de les infraestructures i per a la reindustrialització de la comarca del Baix Penedès, per tal de pal·liar la situació de crisi econòmica i d'ocupació provocada per la manca d'inversions i per la deslocalització d'importantes empreses industrials. Demanem que aquest pla sigui una realitat en un termini màxim de noranta dies, perquè ja fa massa temps que la comarca espera inversions i està a la cua de Catalunya en índex d'ocupació. I demanem, també, que sigui un pla consensuat amb els ens locals representats a la Taula del Baix Penedès.

També hem afegit un nou punt per instar el Govern de la Generalitat a negociar amb el Govern d'Espanya el projecte definitiu per a l'estació intermodal de Reus, per tal que aquesta infraestructura esdevingui una realitat al més aviat possible. I ho fem, perquè creiem que és una infraestructura que millorarà la connectivitat de l'aeroport de Reus amb la xarxa d'alta velocitat i, en el futur, amb el tren tramvia de Tarragona.

Esperem que aquestes propostes, com ho voldríem per al conjunt de la moció, tinguin un suport majoritari i tirin endavant.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ramon Tremosa.

Ramon Tremosa Balcells

Moltes gràcies, honorable presidenta. Bon dia, diputades i diputats. El PSC ens presenta una moció sobre projectes estratègics i de suport a les empreses, que consta de nou punts. Junts i Esquerra, conjuntament, hi hem presentat vuit esmenes. La primera l'hem poguda transaccionar ahir i, per tant, doncs, votarem dos terços dels punts a favor i l'altre terç en contra. Ara explicaré per què.

Pel que fa a la transacció acordada ahir entre Esquerra, Junts i PSC, voldríem agrair l'esforç fet pel Grup Socialistes per acceptar un afegitó nostre d'última hora. Ahir al migdia, uns quants diputats d'aquest Parlament vam tenir una reunió amb el comitè d'empresa de l'empresa Mahle, de Vilanova, i ens van dir una cosa inquietant, i és que sembla ser que aquesta empresa multinacional, que vol deslocalitzar la planta de Vilanova, que és una empresa rendible, estaria obtenint fons europeus per fer una altra planta en una altra regió. I llavors això, doncs, entenem que crea un precedent inquietant, no? I per això hem afegit aquest punt de que els fons europeus no s'utilitzin per afavorir deslocalitzacions dintre d'un mateix estat membre.

I com sabem que el Govern espanyol ha monopolitzat la gestió dels fons europeus i que els pot condicionar, com hem vist, amb la llei de morositat, que es diu..., es condiciona al compliment de la norma europea de morositat, la recepció d'aquests fons europeus, doncs demanem també que els fons Next Generation no serveixin perquè una empresa deslocalitzi seus d'uns territoris a uns altres, en un estat membre.

Pel que fa al punt 2, una puntualització: he vist que vostès comparen, molt sovint, el pressupost de l'any 2022 amb l'any 2010. Aquest és el mantra del PSC. En una setmana he escoltat, en tres comissions diferents, la mateixa cançó: a la Comissió de Transports, d'Universitats i Empresa: «Tornin als nivells del 2010.» Doncs bé, deixin-me dir una cosa. L'any 2010, el dèficit de la Generalitat era de 9.000 milions d'euros. L'any que ve, el dèficit de la Generalitat serà de 1.400 milions d'euros. Per tant, no són beneficis comparables. (*Aplaudiments.*)

Pel que fa al punt 5, vostès demanen responsabilitat de gestió a la Generalitat en un àmbit en què la regulació és estatal. Diputat Ordeig, si vostè fa alguna gestió a Madrid i té èxit, faci'ns-ho saber, que ho celebrarem conjuntament; però, clar, ens demana unes coses que no hi tenim capacitat encara de gestió.

Pel que fa als jocs olímpics d'hivern, Junts va impulsar aquesta candidatura, i ho va fer la consellera Budó, que va presentar tots els expedients, que van ser molt ben rebuts, amb el secretari Gerard Figueras. Jo vaig ser cap de llista a Lleida per Junts, el 14 de febrer. Cada dia en els mítings parlava dels jocs olímpics d'hivern: «Doneu-nos la força, perquè si som a govern impulsarem aquesta candidatura.» I, de fet, vam guanyar les eleccions a Lleida amb un 28 per cent del vot demanant aquests jocs olímpics d'hivern. I, de fet, el Parlament al juliol ja va donar un mandat democràtic al Govern en forma de votació clara, per tal de que el Govern presentés la candidatura, com així ho ha fet.

Bé, escoltin, jo només els hi diria una cosa: el diputat Jordi Fàbrega, que ha sigut fins fa poc alcalde de la Seu, va fer un article al diari *Segre* el 26 de novembre que els hi recomano molt, sobre l'impacte beneficiós permanent i sostingut del que van suposar els jocs olímpics d'estiu de l'any 92 a la Seu d'Urgell. Acollir les proves de piragüisme va significar un canvi majúscul per a la Seu d'Urgell. Va fer un salt endavant cap a l'elit mundial de l'esport de piragüisme, i això s'ha convertit en un autèntic motor de territori. El Parc Olímpic del Segre és l'única instal·lació del món que combina l'activitat esportiva, l'organització de competicions al més alt nivell, amb un ús turístic i amb la generació d'energia, perquè des del primer dia és una instal·lació sostenible energèticament. Si ho vam fer fa trenta anys, ara també ho podem tornar a fer. A més a més, l'impacte del Parc del Segre va molt més enllà dels jocs del 92 i dels tres campionats del món i del campionat d'Europa que s'hi ha celebrat: la Seu d'Urgell és la base permanent d'entrenament de molts esportistes internacionals i d'equips de tot el món que gaudeixen a la Seu d'una cosa que no tenen en els seus

països: vuit mesos amb un relativament bon temps i amb aigua no glaçada. Això a Canadà, Rússia o Escandinàvia no ho tenen.

Per tant, en aquest sentit, doncs, l'article del diputat Jordi Fàbrega ens recordava molt bé els beneficis d'aquests jocs, i sense aquest impacte tan positiu en aquestes últimes dècades, avui la Seu no hauria pogut acollir el grau universitari de Ciències de l'Esport de l'INEFC que hi ha traslladat la Universitat de Lleida. I, a més, jo com a conseller, fill de ribagorçà, que el meu pare va estudiar a la Seu, potser el dia més emocionant de conseller, que vaig ser-ho durant deu mesos, va ser el dia que vam signar els primers estudis presencials universitaris que arribaven al Pirineu.

Per tant, doncs, volem el mateix per a la Seu i per al Pirineu que per a Barcelona: una campanya de publicitat enorme on milers de milions de persones a tot el món puguin conèixer el nostre patrimoni cultural i natural durant quinze dies.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. I, finalment, en aquest torn de defensa de les esmenes, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Engelbert Montalà.

Engelbert Montalà i Pla

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, molt bon dia. Al cor d'aquesta moció hi ha una qüestió que és molt important: quin lideratge volem per a Catalunya? Volem que algú lideri per transformar, que desbrossi, que faci avançar el país? O volem algú que entengui el lideratge com el sotmetiment de l'agenda més encarada a l'*statu quo*?

Fa unes setmanes, en un debat de la televisió de Lleida, coincidíem amb el senyor Ordeig, que ens deia que notava, que percebia, que intuïa certa falta de lideratge del Govern republicà. De veritat? «En sèrio»? El problema, senyor Ordeig, és que fa temps que deixa clar que només entén el lideratge a seguir l'agenda econòmica conservadora que surt del Ministeri d'Economia socialista. Avui el PSC ens porta una moció que engloba diferents temàtiques i que ens va molt bé per il·lustrar com de lluny estan vostès del lideratge.

De fet, jo crec que només aspiren a exercir com a braç polític de l'IBEX 35 al Parlament de Catalunya. *(Remor de veus.)* No es posin nerviosos —no es posin nerviosos. *(Alguns aplaudiments.)* Lideratge és asseure en una mateixa taula el discrepant i, com a bons directors d'orquestra, harmonitzar la melodia, tot i algun solo desafinat d'algun trompetista que després vota ordenadament i pulcrament en contra de les esmenes. I això és el que fa el Govern de la Generalitat quan hi ha un conflicte: asseu les parts i busca solucions. I ho faríem encara amb més força si el PSOE derogés la reforma laboral i permetés que la Generalitat recuperés la condició d'autoritat laboral, tal com el PSC ha votat en múltiples ocasions en aquest Parlament.

Lideratge és el posicionament militant dels diputats d'Esquerra Republicana a peu de carrer, amb els treballadors de la Nissan, amb els treballadors de Bosch i sí, també amb els treballadors de Mahle, per després poder-se reunir de la mateixa manera i amb respecte amb les cambres i amb tota la gent que conforma les patronals, sense perdre un bri d'autoritat.

Lideratge és la feina del departament amb les eines que té, apostant per les empreses, per la indústria d'aquest país, amb una aportació decidida al pacte nacional per a la indústria, que ha de ser un inici transformador a llarg, amb programes on es preveuen aportacions anuals.

Lideratge, senyor Ordeig, és portar a la cambra uns pressupostos que s'atreveixen a portar endavant Catalunya, avançar per la renda bàsica universal, una energètica pública, la reducció de ràtios, la lluita contra la pobresa menstrual i la gratuïtat de zero a tres anys. Això és lideratge.

Lideratge és fer portar i portar aquí uns pressupostos que suposen un pas endavant en la política industrial d'aquest país, amb més de 55 milions d'euros en programes de suport a la indústria, amb 22,3 milions d'euros en suport a l'emprenedoria i amb 248 milions d'euros en polítiques d'ocupació. No només gastar, senyors, sinó transformar el com es gasta: fer d'Avança una eina que permeti la participació de la Generalitat en problemes estratègics de país, que no torni a passar que les ajudes de la Generalitat són a fons perduts, que serveixin per augmentar la nostra capacitat d'incidència; assegurar l'ajut públic, que reverteixi en el benefici públic i no només en els guanys privats.

Lideratge és quan trobem mocions contraposades d'aquells que governen junts l'Ajuntament de Mollerussa i l'Estat..., –perdó– l'Ajuntament de Mollerussa –això em passa per vindre de Mollerussa–, en un mateix ple, i són capaços de reconduir-ho a un consens de país que acaba sumant en un ampli espectre del Parlament. Aquest és el consens que vam trobar a l'Aeroport del Prat, on en aquest Parlament es va votar a favor d'un *hub* internacional, d'un consens territorial, de criteris ambientals, de compromís en la lluita contra el canvi climàtic i de compromís en les interconnexions ferroviàries. I el lideratge és defensar aquest compromís com ho va fer el president Aragonès: mullant-se, senyor Ordeig. Mentrestant, AENA, dirigida per l'exportaveu socialista Maurici Lucena, només ens ofería la certesa d'ignorar el territori, degradar el medi ambient i cap garantia real d'un *hub* intercontinental. Lideratge també és fer front a aquest xantatge.

Lideratge, senyor Ordeig, no és *el ordeno y mando*. Lideratge és convèncer, donar la paraula a la ciutadania i fer-la el centre de l'acció política. I, en aquest sentit, les esmenes del punt 8 i 9. És el nostre posicionament i no ens mourem d'allà. Això és mullar-se, senyor Ordeig.

Lideratge és compartir amb el territori el compromís de transformar un projecte per fer-lo a ulls del món diferent, sostenible i ambiciós (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), per transformar el territori –i acabo, presidenta– i portar-lo a votació en un referèndum i no posicionar-se estratègicament per arrencar un grapat de vots a curt.

Lideratge és, en definitiva, la millor definició del que està fent i farà Esquerra Republicana en l'esdevenir de la nostra societat.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Després de la defensa de les esmenes presentades, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari VOX, la diputada senyora Isabel Lázaro.

Isabel Lázaro Pina

Gracias, presidenta. Diputados, buenos días a todos. Miren, llevamos días escuchando hablar a los separatistas, «separatistas», socialistas, «socialistas», comunistas y «comunistos» –y se lo digo en su lenguaje inclusivo para que me entiendan–..., les llevamos escuchando hablar, en esta tribuna y en las distintas comisiones, de gastar miles de millones de euros sobre unos ingresos fantasma que creo que no se creen ni quienes los han elaborado. Y se basan, además, en el espolio a los catalanes. No se habla de ahorro, de reducción de gasto político superfluo e innecesario, ni se habla con seriedad de la reducción de deuda, ni de ayudar eficazmente a empresas, autónomos, trabajadores y familias.

Miren, hay que organizar las partidas que han presentado en los presupuestos los separatistas, con el apoyo de los comunistas, para destinarlos a ayudar a los trabajadores, a mantener puestos de trabajo y a la industria en Cataluña. Y precisamente en eso está nuestro grupo parlamentario: en solucionar los problemas reales de los ca-

talanes, en fomentar empleo de calidad, en invertir, no en gastar, en trabajar por las personas y porque las familias puedan salir adelante.

Señores socialistas proponentes de esta moción, los ingresos que reflejan estos y todos los presupuestos que históricamente fabrica la izquierda se construyen a partir de la desmesura en el gasto, y como el papel todo lo aguanta, el Gobierno en primer lugar establece lo que quiere gastar y a partir de ahí inventa lo que necesita ingresar. Qué fácil, ¿verdad? ¿De verdad creen que por poner en un papel que la economía va a crecer un seis y medio por ciento esto se va a cumplir?

Miren, es una barbaridad que el Gobierno destine cincuenta millones a financiar pagas para tutelados y extutelados mientras no invertimos lo suficiente en resolver el paro juvenil, que sobrepasa el treinta por ciento –seis veces más, por ejemplo, que en Alemania. Es ridículo que se destinen 49 millones en ayudas directas a programas de soporte a la industria mientras se gastan 92 millones en una consejería de feminismo. Supongo que para comprar pintura multicolor, luces moradas, propagandas absurdas, feminizar los semáforos y el mobiliario público... Todo muy importante para las mujeres –todo. ¿Creen que eso nos ayuda a las mujeres? Nada para conciliación, nada para ayudas a la maternidad... Se observa muy poco esfuerzo presupuestario para fortalecer la formación profesional dual, la red de escuelas oficiales de idiomas o el teletrabajo. Podría seguir horas y horas, porque la lista de desatinos presupuestarios es que es larguísima.

Miren, las empresas catalanas tienen serios problemas: precios de la energía desorbitados, malas comunicaciones, una inflación que reduce nuestra competitividad, falta de personal cualificado, exceso en la burocracia y unos políticos separatistas que desestabilizan el marco jurídico y territorial del Estado.

Dicho esto, claro que vamos a dar apoyo a los trabajadores de Mahle. Claro que hace falta incrementar las dotaciones directas a industria, incluso más allá de los 150 millones que propone su moción. Claro que hay que acelerar la entrega de fondos covid. Por cierto, dados los retrasos en la tramitación de las ayudas europeas, que esto lo pida el PSC es sonrojante. Claro que apostamos por el Hard Rock y por los juegos de invierno del Pirineo y también por el Hermitage, proyecto que ha paralizado el Ayuntamiento de Barcelona con el apoyo del PSC. (*Remor de veus.*) En definitiva, estamos a favor de todos los proyectos que generen riqueza, prosperidad y empleo.

Señores socialistas, es absolutamente irrelevante que se aprueben sus nueve propuestas y las enmiendas que se han hecho, porque, como ya he dicho, son totalmente incompatibles con el presupuesto comunista de la Generalitat. VOX no se resigna a que nuestros compatriotas vivan cada día peor. Por ello y como repetimos siempre, nos van a tener enfrente ejerciendo una oposición firme, contundente, seria y especialmente fiscalizadora.

Con respecto a las enmiendas que ha presentado Ciudadanos, anunciarles que les vamos a votar que sí la 2 y la 3 –encima son para mi provincia–, y, de hecho, nosotros (*remor de veus*), nuestro grupo..., nuestro grupo ha presentado una propuesta para el Baix Penedès con dieciocho propuestas concretas, porque entendemos que es una comarca que está muy perjudicada.

Muchas gracias a todos.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies. Bon dia. El dia que alguns vegin un pressupost comunista... (*Rialles i alguns aplaudiments.*) Però, bé, parlem de la moció. És una moció que té molts punts; llavors, em centraré només en alguns.

Per començar, expressar o posar de manifest que celebrem que tots els grups parlamentaris estiguin preocupats pel futur de Mahle. Però m'agradaria fer algunes observacions per posar en context què és Mahle i què significa Mahle per al Garraf. És una empresa que es podria considerar un equivalent del que suposa la SEAT al Baix, al Garraf, amb unes quatre-centes famílies que veuen o que viuen gràcies a Mahle, entre aquelles que són llocs de feina directa i aquells que són indirectes. Però amb una legislació que permet tancar l'empresa amb dos mesos de marge; una legislació que el que permet, dit d'una altra manera, és que es deslocalitzi tranquil·lament la producció, i ja no partint de que és una empresa que té tres fàbriques a Motilla, o a Palència o a València, sinó que deslocalitza directament a Polònia i a Portugal i que porta anys preparant-se per a aquesta deslocalització sense que ningú hi hagi pogut fer res, quan, fins fa pocs mesos, els treballadors estaven negociant el nou conveni.

Mostrar la preocupació i donar suport als treballadors i treballadores és necessari, però els diferents grups que tenen responsabilitats en els diferents governs també hi tenen alguna cosa més a fer i a dir; no haurien de limitar-se a mostrar preocupació i donar suport. I tenen responsabilitats i les han d'exercir. Cal assumir les responsabilitats i han de plantar-se davant de la multinacional. Hi ha diverses vies.

Els treballadors porten dies venint aquí expressant i posant sobre la taula propostes per tal d'aturar aquest despropòsit. És inacceptable que Mahle pugui rebre fons europeus per a les factories de Motilla, Palència i Paterna –és inacceptable. I el problema és plantejar-nos quantes multinacionals més, quantes empreses més es trobaran en aquesta situació gràcies a una legislació que flexibilitzava l'accés als fons europeus, una legislació que dificulta la fiscalització per part d'aquells que volem saber amb quins criteris es reparteixen els fons europeus i quines condicions hi ha al darrere.

Per tant, cal que, de manera clara, aquí el Govern espanyol es planti i no permeti situacions com la que es produirà o es pot produir en pocs mesos amb Mahle, i que, per tant, llanci un missatge clar a la direcció a Alemanya: «No, així no.» Però alhora, no?, cal que ens preguntem..., i aquí llancem una pregunta al Partit Socialista i a En Comú Podem, que estan al Govern de l'Estat: quants projectes ha presentat Mahle per rebre fons europeus? Amb quins objectius? Els treballadors ho demanen.

Per tant, aquí volem respostes, però també si existeixen convenis dels governs tant de l'espanyol com del català amb Mahle. Avui que el Govern català taxarà les instal·lacions, saber què pensen fer amb un sòl que no està qualificat com a sòl industrial i que Mahle vol utilitzar per vendre l'empresa. Aquí el Govern català també ha de poder plantar-se i ha de poder dir que no.

Però aquesta situació posa de manifest la necessitat que existeix perquè el Govern català prengui la iniciativa per un pla de reindustrialització i de relocalització al país i que deixi d'anar de remolc de les grans empreses en la indústria. Ja n'hi ha prou d'anar a remolc, cal prendre la iniciativa; la iniciativa des d'allò públic, per tal de que no passi el que està passant amb la taula de reindustrialització de Nissan, que ara mateix és un fracàs.

I, per acabar, ja que hi havia qui recomanava articles al voltant dels jocs olímpics d'hivern, nosaltres els hi recomanaríem l'article de Bernat Lavaquiol, portaveu de la plataforma Stop Jocs Olímpics a *Crític*, on exposa deu motius –deu– per dir «no» als jocs olímpics. Però si no ens volen escoltar a nosaltres, cap problema. Escoltin Kílian Jornet, Araceli Segarra, el president Torra, el secretari quart de la Mesa, Josefina Lladós, presidenta del Consell Comarcal de l'Alt Urgell, que és de Junts per Catalunya. Escoltin a tota la gent al territori que està dient «no» als jocs olímpics d'hivern.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; bon dia. Bé, quan estem debatent aquesta moció, val la pena que recordem la notícia del dia, no? Avui la notícia del dia és que l'atur baixa, i això és positiu. L'atur baixa al conjunt de l'Estat en 74.000 persones, més o menys, i a Catalunya en una mica més de vuit mil persones.

Jo crec que aquesta és una dada positiva i que val la pena tenir-la present i contextualitzar-la, perquè possiblement aquestes dades de l'atur tenen alguna cosa a veure amb algunes polítiques i estratègies que s'han situat, en aquest cas, al conjunt de l'Estat; també han aterrat a Catalunya, eh? Aquesta aposta per la flexibilitat interna enfront de la flexibilitat externa, que són els ERTOS, mantenint la gent lligada; aquesta, també, voluntat de mantenir la capacitat productiva instal·lada; aquests ajuts a les empreses per no destruir la capacitat instal·lada, o aquest escut social que ha permès mantenir una certa demanda interna viva. Segur que aquestes mesures estan al darrere d'aquestes dades de l'atur; dades de l'atur que tampoc hem de ser cofoistes, perquè després, quan el desgranem, veurem que té un elevat pes, encara, la temporalitat, que aquí haurem de lluitar per canviar-ho.

Però, en tot cas, vull situar el tema de l'atur perquè la moció té a veure amb això –té a veure amb això–, amb aquesta voluntat de mantenir l'activitat productiva instal·lada. Per això la moció situa el tema dels ajuts a les empreses, fer-los més transparents, adequar-los, estendre'ls, potenciar o prioritzar les petites i mitjanes empreses en els ajuts. Ens sembla bé. Votarem a favor d'aquestes mesures que situen aquests temes.

També la moció situa la voluntat, la necessitat de cooperar entre institucions per abordar els reptes estratègics que tenim davant, de ser presents a tots aquells àmbits on es discuteix el futur industrial de Catalunya. També ens sembla això positiu.

Parla també de la realitat d'algunes indústries, d'algunes empreses de Catalunya. El cas de Mahle –ja ha sortit–, un cas paradigmàtic de deslocalització industrial que pot, a més, acabar estant finançat pels fons europeus. Això no pot ser. Això no es pot permetre.

Però el cas de Mahle també evidencia alguns dèficits quant al lideratge industrial per part del Govern de Catalunya i també les necessitats de posar al dia les polítiques actives d'ocupació, tot allò que implica els ajuts als processos de recol·locació i de reestructuració que estem vivint, malauradament, ara a Mahle, però que els podem viure en altres llocs.

Per això també entenem que aquest és un element important, igual que ho és aquesta aposta per la industrialització de la comarca del Baix Penedès amb greus problemes de desindustrialització i, per tant, de deslocalització de les petites empreses que encara li queden. Aquests són elements que nosaltres votarem a favor.

Hi ha però alguns elements d'aquesta moció que no compartim. N'hi han dos a què ens abstindrem. Ens hi abstindrem, perquè ens fa l'efecte que poden acabar sent fer-nos trampes al solitari; que fan referència, bàsicament, a aquell que situa ja 150 milions, el setanta per cent del pressupost de polítiques... Escolti, jo no em conformo ni amb el setanta ni amb els cent cinquanta. Jo el que vull és que el pacte nacional per a la indústria concreti els recursos econòmics necessaris per fer les polítiques industrials que es consensuin en el marc del diàleg social, que és el pacte nacional per a la indústria.

No vull acotar, no vull limitar ara ni quantitats ni percentatges, el que vull és que aquelles línies estratègiques que s'acordin, es consensuin, siguin dotades econòmicament, financerament. Aquest és l'element. Lo altre és acabar-nos fent trampes al solitari. Abans d'acabar la negociació, abans d'arribar a l'acord, limitar quines

són les possibilitats de tirar endavant determinades estratègies d'industrialització del país. Perquè són estratègies necessàries que han de sortir del diàleg social, dels compromisos, però que han de sortir també –i us ho dèiem l'altre dia– d'un fort lideratge del Govern en tirar estratègies de canvi real de la base industrial del nostre país.

I tres quarts del mateix ens passa amb el tema del turisme. Nosaltres entenem que en aquests moments quan parlem del turisme no podem acotar una quantitat o altra. El principal problema del turisme és que hem d'abordar allò que ja demanaven els mateixos agents socials del sector, un acord nacional per a un nou model turístic. El model actual està esgotat i, per tant, cal abordar i posar aquest repte sobre la taula.

I hi han dos elements que votarem en contra. Són aquells elements que situen un model econòmic, un model industrial caduc i desfasat, obsolet. És l'aposta pel Hard Rock i pels jocs d'hivern. Creiem que això el que fa és..., enterra uns recursos i una quantitat d'energies que necessitaríem alliberar per fer aquests canvis estratègics en funció dels reptes que té el país, el de la desigualtat, el climàtic i aquesta innovació industrial que necessitem.

Apostar per models com Hard Rock o models com els jocs d'hivern són unes apostes caduques que immobilitzen recursos econòmics i immobilitzen energies per fer els canvis que necessita el país i la seva gent.

Res més i gràcies.

La presidenta

Finalment, atès que el Grup Mixt no hi és, té la paraula per pronunciar-se sobre les esmenes el diputat senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Molt ràpid. En nom dels «sociolistos» i Units per Avançar (*rialles i aplaudiments*), dir que... Escolti, senyor Montalà, vivim moments de grans canvis i grans transformacions. I el quid de la qüestió és el que ha dit vostè: reflexió general, qui liderarà tot això?

Estaria bé que preguntés als seus companys de Junts per Cat si vostès han de liderar això per als propers anys. Si ens ho pregunta a nosaltres ho tenim clar: així no. Així no, perquè no pot ser, com els hi he dit, no posicionar-se: avui sí, demà no, demà passat no ho sé. O fent un cordó sanitari al partit que ha guanyat les eleccions de Catalunya (*alguns aplaudiments*) en la investidura, en els pressupostos i en els grans projectes de país.

No, no, és que nosaltres no ho faríem. Nosaltres..., bé, ja ho estem demostrant que comptem amb vostès, com també s'ha de comptar, evidentment, amb la gent de la cambra, sobretot els que no pensen com vostè. Per tant, això és el lideratge.

Lideratge és que quan hi ha la taula de Nissan, que està en un moment crucial, el conseller d'Empresa vagi allà –que hi vagi. Lideratge és que Mahle..., que nosaltres ja haguem fet arribar al secretari d'Indústria que cal estudiar molt bé rebre fons europeus o no en processos de deslocalització. Això ja ho hem fet.

Lideratge és pressupost 2010, 165 milions d'euros per a Indústria; pressupost 2022, 50 milions d'euros. Vostès són els del 50 milions d'euros. Nosaltres som els dels 165 milions d'euros. (*Alguns aplaudiments.*) Això és lideratge.

Lideratge és assumir també que, a part que hi havia un dèficit en el 2010, en aquests moments hi ha un deute de 80.000 milions. Per tant, també podrien utilitzar, també, aquest deute, doncs, per fer algunes polítiques concretes.

Per tant, reflexió general i accions concretes que són les que presentem aquí. I, evidentment, lideratge és anar a Europa, és anar arreu on es defensin els nostres interessos. Els catalans som d'anar a Europa, al Govern de l'Estat, allà on faci falta, hi hagi el rei, hi hagi el president de l'Estat o hi hagi qui hi hagi, a defensar lo que és nostre i a defensar lo que és just.

Gràcies, diputades, diputats.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest migdia abans de suspendre la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'economia social

302-00064/13

Passem, per tant, al dinovè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'economia social, que ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Té la paraula, per exposar-la, la diputada senyora Alba Camps.

Alba Camps i Roca

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades. Amb aquesta moció volem establir un marc favorable al desenvolupament de l'economia solidària al servei de les persones i centrada en la vida. Avui una gran majoria parlamentària apostarà per la importància de transformar l'economia, de fer-ho posant la vida al centre, per una societat més justa i digna, més inclusiva i per lluitar contra les desigualtats.

Hi ha qui no vol canviar res, els de sempre. Perquè una transformació econòmica i social implicarà que perdin els privilegis. Creuen que són drets, però no, són privilegis. Els hi és igual si la pobresa només fa que augmentar mentre la riquesa de pocs només fa que créixer. És el conservadorisme de les estructures que ens fan més pobres individualment i col·lectivament. La nostra obligació és lluitar sempre sempre sempre per revertir aquesta situació. Em sap greu dir-los a tots ells que això s'ha acabat.

Amb aquesta moció apostem per unes polítiques que han d'aprofitar el moment de transformació i avançar cap a un model que garanteixi la dignificació del treball. A la interpellació passada parlava de la gran distància que existeix entre diferents models econòmics i propostes. D'una banda, l'economia fraudulenta, la de l'explo-tació, i de l'altre costat, les economies transformadores. Dimarts, de fet, el company Jordi Albert en aquest mateix hemicicle tornava a deixar clar que Glovo és l'exemple del model empresarial que no volem. Ara us anomeno un exemple de model empresarial pel que apostem. Contra els casos d'explo-tació dels i les *riders* apareixen co-operatives de repartiment com Mensakas que, tal com es defineix, considera la seva plantilla persones i no números d'un algorisme, prioritzant així els seus interessos i els drets per sobre del capital. La diferència és òbvia.

Un altre element importantíssim de l'economia social és la intercooperació. La idea del guany col·lectiu, la idea de que juntes som més fortes. En comptes de competir, fem transformació conjunta. Un altre exemple: fa uns vuit mesos s'obria el Supercoop Manresa, el primer supermercat cooperatiu de Catalunya. Tots els productes que es venen allà compleixen com a mínim un dels quatre requisits: ecologia, proximitat, comerç just i responsabilitat social. Creixent elles, fan que altres amb els mateixos valors també creixin.

Què més proposem en aquesta moció? Protecció. Establir un mecanisme de control que validi que realment es treballa sota els valors de l'economia social i solidària. Ho vaig dir també a la interpellació. És una idea massa bona, és una pràctica massa potent com perquè els de sempre busquin els forats normatius, els buits normatius, per adoptar-ne el títol i després no revertir a la col·lectivitat en el fons i la forma.

Més punts. És l'hora que entenguem que la contractació pública és una eina de pes per aplicar propostes i acció política. Tot tipus de contractació ha de tenir sempre aquesta visió social, ambiental, feminista, justa i responsable, i especialment la contractació dels serveis a les persones. No podem parlar de consum responsable i conscient si l'Administració pública no en som un exemple.

Vull fer aquí una menció especial al món local com a eina de transformació, un agent de canvi i un exemple de valentia política. Com a delegada del Govern i com a regidora d'un ajuntament, vaig poder copsar en primera instància la força de la política municipal. Per això, volem incloure en aquesta moció una especial menció a la Xarxa de Municipis per l'Economia Social i Solidària. Un agraïment també als ateneus cooperatius que assegurin aquest acompanyament i, a més, de forma propera a cada poble. Això és igualtat d'oportunitats territorial, polítiques que neixen del territori i per al territori.

Anem al punt central de la moció: la propera llei d'economia social i solidària, que ha de permetre fer efectives totes aquestes polítiques i ho ha de fer des d'una perspectiva transversal. Volem una llei que s'apliqui i impliqui tots els departaments de la Generalitat per transformar l'economia a tots els nivells. Tenim molta feina a fer, però també tenim moltes ganes de fer-la, i per això situem en aquesta mateixa moció l'aprovació en el proper any 2022.

I acabo. Estem en un moment especialment rellevant, crític, però també alhora ple d'oportunitats. Una crisi actual ha reforçat la idea de la col·lectivitat, del treball en xarxa, del consum local i responsable. Una àmplia majoria hem sigut conscients de la necessitat de canvi. Podem escollir un canvi respectuós amb les persones i el planeta o seguir igual i posar en risc el futur de totes. Per això som aquí, per apostar per les transformacions, per apostar pels canvis. Per això ocupem aquests escons. En cap cas hi som per protegir els interessos d'uns pocs, hi som per defensar el benestar de totes. I una manera cabdal de fer-ho és canviant el model econòmic cap a una economia que facilitarà un futur millor per a totes, sostenible, feminista, igualitari, equitatiu, solidari i just.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Té ara la paraula per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Jordi Munell.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputades, diputats, i públic que ens pugui estar seguint. Gràcies, diputada Camps, per aquesta moció, doncs, que evidentment hi donarem suport. En qualsevol cas, també, posar en rellevància, des de Junts per Catalunya, la importància que té l'economia social i solidària al nostre país. De fet, som un país en què històricament totes aquestes mostres de fraternitat al voltant de l'economia –des de les antigues mutualitats o alguns ateneus cooperatius o, a cada poble, la cooperativa de consum o la cooperativa que encara existeix a molts dels petits pobles– són una mostra de que aquest tipus d'economia no és una cosa nova, que ens hem posat a la boca aquesta paraula en el segle XXI, sinó que venim d'un país d'una llarga tradició de solidaritat al voltant d'activitats econòmiques, però també al voltant de la vida social.

Per tant, agraïm, doncs, que en aquesta moció també es posi en valor la feina i la xarxa, el fet de fer xarxa, la Xarxa de Municipis per l'Economia Social i Solidària. I a més a més, també, com ja s'ha dit, en una època que hem passat i que estem passant de pandèmia, l'economia social i solidària..., hem vist moltíssimes moltíssimes manifestacions per superar en diferents sentits tota aquesta situació que hem estat patint i que encara estem patint. Per tant, en aquest sentit, posar en valor que amb la moció es compromet l'acció de govern, també, per impulsar aquesta llei, la llei de l'economia social i solidària, que, de fet, també m'agradaria fer esment dels seus referents.

De fet, hauríem de remuntar-nos recentment, en aquest segle ja, al 2003, quan es crea la Xarxa d'Economia Social i Solidària; al 2011, quan a Barcelona es constitueix la xarxa europea d'aquest moviment socioeconòmic; al 2014, quan es presen-

ta una primera proposta de llei d'economia social i solidària, eh? I, per tant, doncs, això té continuïtat: el 2017 es constitueix l'Associació d'Economia Social de Catalunya, que va impulsar, de fet, tot un moviment participatiu per fer que..., al 2019, el pla de govern que en aquells moments la Generalitat va comprometre parlava de desenvolupar ja aquest procés participatiu per marcar les bases de la futura llei; al desembre de 2020 es presenta aquest document de bases de la llei, a través d'un resultat, com dèiem, de construcció col·lectiva entre diferents organitzacions fundadores de l'Associació d'Economia Social de Catalunya, i en aquest document ja es recollen, per tant, unes bases importants participatives, molt importants per a aquesta llei..., que avui, amb aquesta moció, impulsem l'acció de govern. De fet, al setembre d'aquest any, el Govern, en el seu Consell Executiu, va aprovar la memòria preliminar de l'avantprojecte de llei d'economia social i solidària per iniciativa del Departament d'Empresa i Treball i continuant, com dèiem, aquesta tasca del 2019 i del 2014 iniciada. I, per tant, crec que el compromís del Govern hi és; amb aquesta moció, l'acabem d'impulsar.

Aquesta llei, què ha d'incorporar? Bé, doncs, l'orientació cap a l'interès general i el bé comú, sense finalitat de lucre i la distribució limitada d'excedents, el funcionament democràtic, la transformació social i feminista de la nostra societat, la creació d'ocupació estable i de qualitat, el compromís amb el medi ambient, l'arrelament al territori, la transparència, la intercooperació, donant una resposta a tots els reptes que tot el marc de l'economia social i solidària del nostre país necessita regular i a la vegada fomentar.

Dins de la moció, també, es parla, per exemple, dels models d'habitatge cooperatiu com un dels models d'aquest sistema d'economia social i solidària. També es demana el compromís de l'Institut Català de Finances. Bé, en aquest cas, també només fer esment, en aquest cas, que ja l'any 2020, en la memòria de l'ICF, es veu com es dediquen projectes amb els objectius de desenvolupament sostenible de les Nacions Unides, no? I, per exemple, doncs, fins a 24,5 milions d'euros a temes de projectes d'energia neta i assequible, a projectes de salut i benestar, a temes d'habitatge també cooperatiu, que s'impulsen també amb la llei, de fet, d'habitatge que s'està impulsant en aquests moments.

Només demanar també –per acabar ja, perquè se m'acaba el temps–..., la moció també parla de planificar la llei del tercer sector, modificar la llei de cooperatives, modificar la llei d'empreses d'inserció i dotar de recursos per a la transformació d'empreses en cooperatives del sector industrial com a model o com a fórmula per quan hi ha, doncs, cessament d'activitat o jubilació de la propietat o casos com alguns que avui hem parlat en què la propietat decideix deixar l'empresa, doncs que la transformació en cooperativa en empreses viables pugui ser un recurs, com dèiem, en una Catalunya que té molta experiència en aquest tipus d'economia.

En qualsevol cas, al punt 6 demanarem votació separada, perquè no ens agrada del tot l'esmena que ha presentat el Grup de la CUP.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bon dia de nou. Sí, aquesta moció ens permet parlar una mica de les conseqüències que estem veient del que han estat aquests dos anys de pandèmia, unes conseqüències que mostren la fragilitat d'un model econòmic global que ha prioritzat i prioritza l'acumulació privada de la riquesa per sobre de la resolució equitativa de les necessitats humanes. I Catalunya no n'ha estat exempt. A Catalunya aquest model ha estat afavorit per polítiques econòmiques que han suposat, entre d'altres, l'afe-

bliment de la protecció social, la deslocalització productiva, com hem vist abans en la moció anterior, la reducció de la despesa sanitària, la precarització laboral, la crisi residencial, els recursos insuficients per a la recerca, el menyspreu per al sector primari i una nul·la capacitat d'articular les cadenes productives locals en favor d'empreses multinacionals.

És per això o en aquestes condicions que Catalunya es troba amb un fràgil teixit socioeconòmic per sostenir una política econòmica orientada a l'interès general. Per tant, una de les conseqüències o un dels aprenentatges és la necessitat de modificar les polítiques recents i desplaçar el mercat de la tasca reguladora de l'economia vers a institucions socials amb més capacitat de servir al bé comú, com són el sector públic, l'economia social i solidària, el sindicalisme, el treball reproductiu i de cures, així com un sector privat que durant la crisi de la covid-19 hagi actuat amb responsabilitat social, laboral i ambiental.

En definitiva, que, per a una reconstrucció que sigui de caràcter social, cal erigir, cal construir un nou model econòmic basat en una economia plural i transformadora que tingui en compte el sector públic, l'economia social i solidària i la petita i mitjana empresa que ha estat actuant durant tot aquest temps, com deia, amb responsabilitat social, laboral i ambiental. Per tant, que aquest nou model econòmic o aquest nou marc econòmic se sustenti en aquests tres pilars. Perquè a Catalunya el model productiu català s'ha orientat, durant els darrers quaranta anys, com una piràmide invertida, privilegiant el turisme, el sector immobiliari o l'automoció, no?, i, per tant, s'han menystingut sistemàticament sectors que avui s'han demostrat essencials, com és el sociosanitari, la neteja, el comerç, la logística, la producció tèxtil o l'agrícola.

Per això, un dels primers pilars d'aquest nou model econòmic ha de ser un sistema públic que garanteixi universalment els serveis necessaris per a la cura de les persones, al costat d'un sector industrial, que en parlàvem abans, relocalitzat i reorientat a una manufactura d'impacte social i ambiental, positiu; un sector comercial i logístic que mancomuni infraestructures, dignifiqui ocupacions i faci front al capitalisme de plataforma; un sector agrari reorientat als cicles curts, la producció agroecològica i la sobirania alimentària, i un sector de serveis redimensionat.

Però ha de tenir un segon pilar, que és el de l'economia social i solidària. Un actor clau en aquest nou model econòmic ha de ser el cooperativisme i l'economia social i solidària.

La crisi obliga a repensar el capitalisme en favor de la democràcia econòmica, la propietat col·lectiva dels mitjans de producció –allò que a alguns sembla que els fa tanta por–, la limitació del lucre, el servei a la comunitat o la localització econòmica. Però aquí veiem o comparem o ens mirem en altres països i veiem com, durant anys, aquí no s'ha invertit en això. Les iniciatives de l'economia social i solidària no s'escapen de les dificultats, i alguns governs com l'escocès hi destinen 20 milions de lliures, i aquí no estàvem o no hem estat a aquestes alçades.

A Catalunya, per tant, calen mesures en aquest sentit, que exigeixin una forta implicació de l'economia social i solidària catalana en aquest nou model econòmic. La nova llei d'economia social i solidària, el pacte per una economia per la vida són elements essencials i indispensables que en els propers mesos s'han de desenvolupar per poder donar resposta a totes aquestes necessitats.

I acabaré amb una frase de Nancy Fraser, que crec que posa en relleu el que han estat durant quaranta anys les polítiques en aquest país i en les que no hem de tornar a caure: «Cap societat que sistemàticament debiliti la seva reproducció social aconsegueix perdurar massa.» Com a societat, volem perdurar; per tant, deixem de debilitar tot allò que té a veure amb la reproducció social i regulem i incorporem, en aquest nou marc que necessitem, tots aquells aspectes que són essencials per a la reproducció de la vida.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i per fixar la seva posició després de la defensa de les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Jordi Riba.

Jordi Riba Colom

Bon dia. Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, aquesta moció sobre l'economia social planteja, en primer lloc, el necessari i just reconeixement al sector de l'economia social a casa nostra; un sector que cal posar en relleu, atès que, com es diu en el preàmbul, representa més de 7.000 organitzacions i 139 mil treballadors a casa nostra.

Cal, com deia, emfatitzar el reconeixement al sector, el pes que representa, però també la contribució que en molts àmbits ha portat a terme l'economia social i solidària al llarg de la pandèmia. És també preceptiu fer esment a l'aportació que aquesta economia social i solidària efectua no només a nivell econòmic, sinó també des del punt de vista dels valors o principis que aporta a l'economia i a la societat; els valors bàsics, els principis bàsics de l'economia social, com l'equitat, el treball, la sostenibilitat ambiental, treballar o actuar sense finalitat de lucre, el principi de cooperació i el compromís amb l'entorn. Aquests dos darrers crec que cal especialment posar-los en relleu.

Després de quaranta anys en els que el principi de competència ha estat pràcticament l'únic vector d'impuls de l'activitat econòmica, posar en valor que la comparació és no només un vector positiu, sinó tant o més eficaç i necessari com la pròpia competència, jo crec que és important des del punt de vista de tenir una economia diversificada, una economia rica en tots els seus sentits, també des del punt de vista dels valors. I com hem vist i comentat tan sols fa uns minuts en la moció precedent, l'arrelament, el compromís amb l'entorn, és a dir, l'arrelament en el territori, és també una qüestió bàsica i fonamental, més en els temps que vivim.

Però no només de reconeixement pot viure i prosperar l'economia social i solidària. Per això cal entrar també en els elements concrets, i, en aquest sentit, la tasca legislativa, que és la que ens correspon, ha de ser primordial. Com es diu, la llei de l'economia social i solidària que està prevista per al 2022 ha de ser l'element bàsic, la pedra de toc de la construcció d'aquest impuls; també, com s'esmenta en la moció, la programació i calendarització de la llei del tercer sector, la llei de cooperatives, la llei d'empreses d'inserció.

Respecte a la primera, la que més ens interessa o la que més correspon a aquesta moció, la llei d'economia social i solidària, vull posar de manifest i en relleu, també, els seus objectius, que, al nostre entendre, han de ser fonamentals: posicionar l'economia social i solidària a nivell institucional –posicionar-la millor, en aquest sentit–; augmentar el volum de l'activitat econòmica i la capacitat de generació d'ocupació d'aquest sector, i incidir també –i en aquest, especialment, vull fer èmfasi– en la contractació pública, que abans esmentava també la diputada, oportunitat per regular. En aquest sentit, crec que hem d'aprofitar l'aplicació de la clàusula addicional quarta de la llei de contractes del sector públic referent a la reserva de contractes per a entitats, especialment per a centres especials de treball i empreses d'inserció. Hem de fer el pas de deixar de que sigui una qüestió potestativa de les administracions i incidir en que sigui una part, diguem-ne, vinculant de la tasca de contractació del sector públic.

És fonamental que la part que ens toca, crear un marc normatiu adient per al desenvolupament del sector, sigui eficaç i adequada a les necessitats de l'economia social i solidària. Aquest marc és una condició necessària –no suficient, però necessària– per crear un ecosistema en el que el creixement de l'economia social i solidària sigui una realitat.

Hem de propiciar el desenvolupament d'un ecosistema en el que el cooperativisme avanci. No som molt de models, nosaltres, però en aquest cas és bo mirar el cas de la regió de l'Emília-Romanya al nord d'Itàlia, zona en tot el món amb una major densitat i aportació en el PIB regional provinent de l'economia social i solidària, i que es basa, o millor dit, ha acabat sent el resultat d'un model d'ecosistema que facilita i propicia el funcionament i el desenvolupament de l'economia social i solidària. Cal centrar-nos, doncs, entenem, en aquest objectiu.

Per últim i per acabar, un comentari. Votarem... Vagi per endavant que votarem la totalitat de la moció, però sí que volem fer un comentari, un esment a una de les esmenes, concretament la segona, l'esmena número 2 de la Candidatura d'Unitat Popular, concretament, que s'ha convertit en el punt 6. Com deia, hi votarem favorablement, però hi ha un element, diguem-ne, que ens inquieta, eh?, resulta un punt pertorbador, fins i tot des del punt de vista de la consonància que hem trobat en el text, en el redactat d'aquesta esmena, amb alguns dels comentaris, paradoxalment o no, que va fer ahir el portaveu de VOX.

Ens preocupa unes referències excessives al tema de la demanda interna. Ens sembla bo, necessari parlar de relocalització, parlar d'arrelament de l'economia en el territori, però no compartim la visió de parlar només en termes, permetin-m'ho directament, d'autarquia. No compartim aquest concepte. Per tant, vagi per endavant la prevenció respecte a aquest criteri. Ens sorprèn, hi insisteixo, o no, aquesta concurrència, entenem que l'economia ha de ser una economia oberta, preocupada per l'economia del territori, pel seu arrelament, però que en cap cas ha de mirar en termes autàrquics el funcionament de l'economia.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari VOX, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián.

Sergio Macián de Greef

Gràcies, presidenta. Señores diputados, se nos presenta hoy, por Esquerra Republicana, una moción referente a la economía social y solidaria, pero si uno repasa tanto la interpelación como la moción, no se dice exactamente a qué se refiere o qué es la economía social y solidaria, y conviene recordarlo.

Nos referimos con ello a ese conjunto de actividades económicas y empresariales que llevan a cabo una serie de entidades que tienen por finalidad perseguir el interés colectivo de sus integrantes sobre la base de una serie de principios: la primacía de las personas y del fin social sobre el capital y el beneficio; la gestión autónoma, transparente, democrática y participativa; la aplicación de los resultados obtenidos de la actividad en función del trabajo aportado; la promoción de la solidaridad interna; el compromiso con el mundo local; la inserción de personas en riesgo de exclusión social, que nos parece muy importante.

Los modelos empresariales que conforman la economía social son múltiples: son cooperativas, son sociedades laborales, son mutualidades, empresas de inserción, son cofradías de pescadores, son fundaciones y asociaciones del sector de la discapacidad.

La economía social tiene un peso específico en España muy importante. Así, según los datos de Cepes, la Confederación Empresarial Española de la Economía Social, las empresas de la economía social en España suponen el diez por ciento del PIB en facturación, representan a más de 43.000 empresas y generan más de 2 millones de puestos de trabajo directos e indirectos. A la economía social pertenecen empresas tan importantes como la ONCE, el Grupo Mondragón, el grupo Ilunion, o yogures La Fageda, de la Garrotxa, todas ellas con productos y servicios altamente competitivos.

En resumen, desde VOX abrazamos el emprendimiento y apoyamos todos los proyectos que generen riqueza y empleo para los catalanes, ya adopten una forma empresarial, ya adopten una forma más cooperativa.

Ahora bien, si uno oye a la diputada de Esquerra Republicana proponente de esta moción, uno lee la interpelación que motiva la moción que hoy nos ocupa, no puede por menos que sorprenderse cuando se utilizan términos como «explotación laboral», como «violencia empresarial», «modelos de precarización laboral», intentando contraponer, intentando enfrentar dos modelos, el de la empresa tradicional y el de la economía social. Parece una moción de factura *cupera*.

Y a nosotros, mire, sin desmerecer ni un ápice el modelo de la economía social, nos gustaría que el mismo entusiasmo, la misma pasión que tiene la moción con la economía social, la tuvieran en ayudar a las miles de empresas SAs y SLs y a los autónomos que conforman el tejido empresarial de Cataluña y que durante la pandemia lo han pasado tan mal.

En esta moción hacen una oda a la economía social, sí, pero no la hagan a costa de condenar el capitalismo, la economía de mercado y el libre comercio, porque el capitalismo es también el taxista que te lleva de casa al Parlament, la pequeña empresa de la panadera que ha montado una «fleca», o el dueño de un restaurante de menús a la vuelta de la esquina. No lo hagan a costa de condenar a los empresarios y a los autónomos, a los que madrugan, a los que levantan España cada día y generan empleo, y a los que ustedes machacan a impuestos. Y no lo hagan tampoco a costa de criminalizar la empresa tradicional que ha constituido el tejido productivo de Cataluña y tiene ánimo de lucro –sí, tiene ánimo de ganar dinero–, lo cual es perfectamente lícito, y hasta las empresas de la economía social tienen que tener beneficio, porque si no tienen beneficio difícilmente van a poder mantener sus valores sociales, si fallan la eficacia y la rentabilidad propias de su carácter empresarial; en otras palabras: que o tienen beneficio o poca labor social van a poder hacer.

En definitiva, el modelo de la economía social y solidaria ha de convivir con el modelo de un capitalismo inclusivo, formado por empresas y autónomos cada vez con más conciencia social –muchas de ellas tienen muy buenos programas de responsabilidad social corporativa–, que son las que mayoritariamente crean riqueza y generan empleo en Cataluña. Y ojalá el Govern se dedique, como digo, a ayudar a estas empresas con la misma pasión, con el mismo ahínco con el que presenta esta moción Esquerra Republicana, con ayudas de verdad, en vez de criminalizar a las empresas y freírlas a impuestos.

Y un apunte final. Nosotros no vamos a apoyar esta moción que pretende poner la estructura de la economía social y solidaria de Cataluña al servicio de supuestas transformaciones verdes y feministas y también –y cito textualmente el documento de la ley de bases que pretenden aprobar– al servicio del proyecto republicano y rupturista que pretenden construir.

Por lo tanto, con nosotros no cuenten para esta moción. Nosotros apostamos por el tejido productivo de Cataluña, cualquiera que sea la forma que pretenda revestir, empresarial o asociativa, dentro de un marco regulatorio único y no dividido en diecisiete reinos de taifas.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; donarem suport a aquesta moció, bàsicament perquè entenem que aquesta moció va de democràcia, va de democràcia econòmica. Difícilment podem parlar de democràcia plena si no hi ha democràcia econòmica. La democràcia política sabem

el que és, però la democràcia econòmica moltes vegades l'obviem. La democràcia econòmica, precisament, és el que hi ha darrere d'aquesta moció: aprofundir, d'alguna manera, en democratitzar els processos de producció, les formes de produir, democratitzar les formes de distribuir, democratitzar les formes de consumir; és garantir la participació dels treballadors i treballadores en la presa de decisions que tenen a veure amb els diferents processos de produir i d'organitzar la producció. I això és important, d'això va el món cooperativista; d'això van les cooperatives de treball, d'això van les societats anònimes laborals, d'això va aquesta part de l'economia social i solidària que vol produir des de la garantia de la participació.

També, des d'aquesta garantia de la participació de la ciutadania en els processos de consum, de cooperatives de consum, que també n'hi han, o aquells processos o aquelles formes d'organitzar, respostes a les problemàtiques socials, on també es fa des de la participació de les persones receptores del servei i la participació de les persones prestadores del servei. Va de democratitzar tots aquests processos.

Per això hi donarem suport, en aquesta moció, perquè entenem que cal potenciar, cal desenvolupar, cal promocionar aquest model d'economia social i solidària, des de les cooperatives, però també aquelles entitats que sense afany de lucre, des d'estructures participatives en la producció o en el consum, fan que la ciutadania pugui prendre protagonisme en les decisions relatives al benestar social en general, no?

També, darrere d'aquesta moció, d'aquesta proposta de promoure l'economia social i solidària, va també el reforç dels valors de la cooperació enfront dels valors de la competitivitat. Una societat avança més des de la cooperació dels diferents, des de la cooperació des de la diferència, des de la diversitat, que no des de la competició, que vol simplement anullar una de les parts diferents, que vol guanyar un sobre l'altre. La cooperació permet que tothom avanci. I és això, també, un dels objectius de l'economia social i solidària.

És des d'aquests principis que votarem a favor d'una moció que, en definitiva, el nucli dur de la mateixa és reclamar una llei que reguli, una llei que avaluï, una llei que controli, una llei que promogui l'economia social i solidària. Entenem que necessitem avançar en aquest model. Aquest model existent en el nostre país és un model encara poc dens, amb poca densitat i amb poca capacitat d'intervenció. Necessitem una llei que ho faciliti, una llei que ho promogui, una llei que millori la capacitat d'actuació d'aquest model d'economia més democràtica, més participativa, més compromesa també socialment i en l'entorn on s'ubica.

Necessitem també reconèixer –i també ho fa la moció– que les administracions públiques són subjectes econòmics actius que en la seva activitat com a proveïdors o com a consumidors poden intervenir també i determinar el model de funcionament social i econòmic de les societats. Des d'aquest punt de vista, també entenem que cal reforçar aquest paper de l'Administració a l'hora de promocionar aquests models d'economia social i solidària.

Per aquestes qüestions hi donarem suport, perquè creiem que necessitem urgentment aquesta llei que promogui, que reguli, que avaluï i que desenvolupi encara més aquest model econòmic.

Res més i moltes gràcies.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Joan García.

Joan García González

Presidenta, diputats, diputades... Bé, ens porta el Grup Republicà, que vull recordar que és un dels grups que dona suport al Govern, per tant, crec que és important saber també que aquestes propostes... Jo sempre he dit que les propostes que fan els grups que donen suport al Govern moltes vegades, almenys des del nostre punt de vista..., sempre se'm planteja la pregunta de: i per què no ho fan ja? Però, bé, a part

d'això, està bé que ens vinguin a explicar el que segurament voldran fer, perquè moltes vegades aquests són mecanismes per retardar allò que molts de nosaltres pensem que està pendent o que encara no s'ha fet.

Vostès porten aquí una defensa –i nosaltres ens hi sumem– de l'economia social, en aquest cas –i crec que és important, almenys nosaltres així ho hem defensat en diverses ocasions, doncs, que se'n faci una regulació–, i fan un reconeixement de la importància de l'economia social i solidària a Catalunya, de tot el que ha suposat també durant la pandèmia. I per nosaltres també és important tot el conjunt de treballadors d'aquesta economia, que és molt variada, que ja s'ha parlat que suposa tot un conjunt d'empreses diverses, que tenen, això sí, un fi comú com a model, i que, per tant, aquí a la mateixa moció, sobretot als primers punts, doncs, fan aquest reconeixement. Parlen també de la Xarxa de Municipis d'Economia Social. Molt bé, estem totalment d'acord amb aquesta part de la moció; ho reconeixem.

També hem dit –i ho vam defensar durant la campanya i ho hem defensat, doncs, en diferents ocasions, també en legislatures anteriors– que és necessària una regulació, que és necessària una llei. Doncs, fins aquí nosaltres d'acord amb una part de la moció presentada d'Esquerra Republicana: reconeixement als treballadors, a les empreses, a les iniciatives i també a la necessitat de regulació.

Nosaltres, evidentment, en el que no estem tan d'acord és en com ja comencen a dibuixar aquesta llei, que per nosaltres..., crec que hauria sigut suficient amb proposar què s'ha de fer i ja ho parlarem, o ja ho comentarem o ho tramitem en aquest Parlament.

En aquest cas, nosaltres ens abstindrem; no creiem que siguem, o haguem d'estar o donar suport a totes les diferents propostes que fan en aquest punt. Sí que és cert que parlen vostès d'eines de transformació, parlen vostès de canviar de model. I a mi em recorden, a partir d'aquí, totes les seves propostes, doncs..., com unes propostes una mica naïfs –i perdonin que els hi digui, però és així. Jo crec que estan confrontant, en aquest cas, dos models que no s'han de confrontar, sinó que el que han de fer realment és conviure, que un és l'empresa tradicional, el conjunt d'autònoms, que al final és el teixit industrial i empresarial de Catalunya, el petit..., la mitjana empresa, sobretot la petita i molt petita empresa de Catalunya, i, per un altre costat, sistemes com la cooperativa, que, en aquest cas, en molts sectors ha sigut essencial per fer una gestió de transformació i de dinamització de l'economia de Catalunya.

Nosaltres pensem que confrontar-les és un error. Per tant, crec que no és adequat que donem suport a tot el que suposi posar més recursos perquè es transformi l'actual model, l'actual teixit industrial, o en el cas del teixit empresarial, en teixit de cooperatives o teixit de diferents fórmules de creixement.

Jo crec que aquí..., i aquí sí que vull donar el meu parer sobre aquesta esmena que han acceptat de la CUP al punt 6. Bàsicament, per nosaltres el que acaba dient, essencialment..., és una reconversió de l'actual model industrial. Vol dir, per nosaltres almenys, que el model tradicional de la petita i mitjana empresa s'ha de transformar, en bona part o tot el que es pugui, en cooperatives, i sobretot..., i això que em deia el diputat Ribas que, d'alguna forma, doncs, li semblava estrany o, com a mínim, ell ha dit que el pertorbava, era que s'havia d'orientar la producció cap a la demanda interna. És autarquia, és evident. Això no pot ser..., o no pot tenir una altra definició.

Jo el que no entenc –i això és el que m'estranya– és com el Grup Socialistes dona suport a aquest punt –no ho entenc. És totalment increïble que un grup defensi, com el seu, senyor Ribas, que es faci una orientació de la producció cap a la demanda interna; és a dir, que es faci l'autarquia. Jo no ho sé. Després, suposo que ho explicaran d'alguna manera, quan parlin amb el teixit empresarial tradicional i els hi expliquin que vostès estan d'acord amb aquesta proposta que fa la CUP. Però bé, jo a vegades el seu grup no l'acabo d'entendre.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputat. I, finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. Nunca he entendido que presenten ustedes mociones colectivistas o directamente anticapitalistas, con lo que les gusta a ustedes practicar el capitalismo y el libre comercio. Miren, les voy a poner algún ejemplo. Los diputados de la CUP y los más cercanos en la visión del mundo de los comunes o Esquerra tienen una gran querencia por las zapatillas técnicas de montaña. A mí me gustan mucho también, no las traigo al Parlament, las reservo para las travesías de montaña, que me gustan mucho, pero en eso no me meto, cada cual que calce lo que le dé la gana. Lo cierto es que no son precisamente baratas. Las que he visto por aquí en el Parlament –me he fijado– son de las que cuestan entre ciento veinte y algunas hasta ciento cincuenta euros. Y es aquí precisamente donde entra la magia del libre comercio capitalista. El *cupaire* antisistema entra en la tienda regentada por un *botiguer* conservador, probable antiguo votante de Unió Democràtica, y si se pusieran a hablar de cualquier cosa de la vida política acabarían como el rosario de la aurora. En cambio –y aquí está donde reside la magia del libre comercio a la que me refería–, en el momento del intercambio capitalista, es decir, el *cupaire* da los ciento cincuenta «euracos» al *botiguer* y el *botiguer* le entrega las flamantes zapatillas al *cupaire*, sonríen y son felices. (*Rialles.*) No me digan que no es maravillosa la magia que es capaz de lograr el capitalismo.

Pues por alguna razón esotérica que no acabo de entender, lo que a ustedes les gusta hacer tan a menudo y les provoca tanto placer no quieren que los demás lo disfruten y presentan este tipo de mociones colectivistas, llenas de pajaradas que nadie entiende y que nosotros evidentemente rechazamos, porque nosotros, a diferencia de ustedes, lo que disfrutamos nosotros nos gustaría que lo disfrutara cuanta más gente, mejor.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

I finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Alba Camps.

Alba Camps i Roca

Gràcies, presidenta. Agrair novament la col·laboració dels grups parlamentaris que han fet millores a la proposta de la moció inicial i el recolzament dels altres que, tot i no haver introduït esmenes, donaran suport als punts d'aquesta moció. Gràcies a la Candidatura d'Unitat Popular per fer esmena a Aescat i al pacte d'economia per la vida, entitat que a més representa d'una manera molt àmplia el teixit d'economia social i solidària del nostre país i que ha impulsat aquest pacte al qual es fa referència, un pacte que al final parla del mateix que parlem en aquesta moció i busca els mateixos objectius i, a més, que el grup d'Esquerra Republicana vam signar. Per tant, cent per cent d'acord.

Després d'escoltar-vos a tots i a totes, cap dubte –cap– de la necessitat de reconversió d'alguns models empresarials que a hores d'ara ja han mostrat, s'han mostrat com a incompatibles amb els grans objectius que també avalem: sostenibilitat, feminisme, innovació, entre altres. Quan algú es posa aquell pin de tots colors que a vegades portem a la solapa, que fa referència als objectius de desenvolupament sostenible, volem creure que ho fa perquè està a favor precisament d'aquest desenvolupament i, per tant, està a favor de tots els punts d'aquesta moció.

Després d'escoltar alguns clubs, ens reafirmem: aquest és el camí a seguir; no de forma excloent a altres fórmules econòmiques com s'ha intentat fer veure, però

sí amb tota la força i convicció que requereix. I per això el diputat de Ciudadanos es preguntava, no?, que per què no ho fèiem ja si érem un grup que estàvem al Govern. La resposta és que no és inacció de govern, és que vostè no coneix les propostes que estan fent, perquè la Direcció General d'Economia Social i Solidària és la impulsora d'aquesta llei i, a més, està posant al pressupost uns imports històrics molt més enllà dels 20 milions d'euros que es comentaven. Actualment pressuposta 50 milions, d'un total del pressupostat per a la direcció general de 250 milions d'euros. Per tant, voluntat n'hi ha. Les coses es fan i s'estan fent bé.

Convençudes de que les fórmules d'organització de la nostra societat han mostrat els seus defectes; convençudes també de que existeixen alternatives i perspectives diferents, una conclusió fàcil: les economies que pensen en el benestar de les persones i, per tant, de la societat, són les que ens dirigeixen cap a un futur més segur per a tots i totes.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest migdia, abans de suspendre la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques culturals

302-00059/13

I passem al vintè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques culturals, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula, per fer la seva exposició, la diputada senyora Rocio Garcia.

Rocio Garcia Pérez

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, bon dia. Presentem aquesta moció de defensa i de necessari impuls de les polítiques culturals perquè ens preocupa, i molt, la salut del sector cultural català. Perquè la pandèmia ha vingut a agreujar la seva situació de manca de prioritització política i d'anys de retallades dels governs de la Generalitat. La cultura ha estat desatesa i no hi ha hagut un veritable compromís de país i tampoc s'ha donat suport real al sector. Creiem que ara serà molt difícil revertir aquesta situació, perquè de forma immediata, d'un dia per un altre, no es pot recuperar un sector econòmic que ha viscut anys d'improvisació, d'inestabilitat al capdavant del departament i que no ha impulsat polítiques públiques ambicioses. S'ha d'avançar el més ràpidament possible per treure la cultura del forat on l'han portat. Volem creure que el Govern és conscient de la greu situació que viu la gent de la cultura i de les empreses culturals i que s'esforçaran en recuperar-la.

La cultura és el quart pilar de l'estat del benestar, és cohesió social i és indústria; és un dret de ciutadania que identifica les societats avançades. Les dades oficials diuen que la cultura a Catalunya suposa un 3,5 per cent del PIB i el 2020 generava cent mil llocs de treball directes. No és una dada menor; també, perquè darrere dels números i dels percentatges hi ha persones, hi ha famílies que treballen i que donen un servei públic a la ciutadania, a totes i tots nosaltres; perquè fa anys que es reclama al carrer i que és àmpliament compartida i motiu de lluita, també, pels sectors culturals, que, com saben, es van constituir en la plataforma Actua Cultura 2%.

S'ha de prioritzar, doncs, el suport a la creativitat, la força i valor d'una societat, i que aquesta sigui de qualitat i, també, per garantir-ne la projecció. És necessari defensar i garantir la producció i la creació a Catalunya, respectant tota la seva diversitat cultural i lingüística, com a societat plurilingüe que som. Això vol dir impulsar

també línies d'ajut de producció cultural en català i també en les llengües oficials del territori. Sí, s'ha de protegir el català, en clara dificultat en el seu ús social, i també s'han de cercar nous consensos i amplis acords. S'ha de protegir la producció cultural feta a Catalunya en llengua castellana també, i també en l'aranès. Catalunya necessita la cultura, i la cultura necessita Catalunya, a tota, no només una part, atenent aquesta pluralitat i diversitat que som.

La Generalitat no ha donat prou suport a professionals ni a les empreses ni a les indústries culturals; tampoc a l'àmbit *amateur*, a les associacions, aquestes tampoc han estat una prioritat. Però aquesta situació s'ha de revertir, i creiem que hem de trobar aquests consensos amplis per treballar en aquesta línia. És el que reclama la cultura de Catalunya. I pel nostre grup també és prioritari. Perquè el Partit dels Socialistes sempre ha considerat la cultura una línia estratègica, perquè la cultura és també política econòmica i política social.

I també cal un impuls al consum cultural. De moment, la conselleria de Cultura tampoc ha creat –almenys, pel que hem pogut veure– plans per promoure línies de suport per generar nous públics per tornar a omplir cinemes, teatres, sales de concert i reforçar les produccions en arts escèniques. És necessari i urgent que el Govern actuï i que també ho faci mirant cap al sector audiovisual, impulsant campanyes de promoció per incrementar el consum audiovisual en català, amb més públic a les sales de cinema i donant suport a les produccions creades a Catalunya. També ampliar l'oferta en cinema en català, sense oblidar les produccions catalanes que es fan en llengua castellana.

Volem que el Govern pensi en la cultura, que la prioritzi, que impulsi mesures per a la recuperació de la cultura, per superar la crisi del sector, que ha de ser motor també de la recuperació econòmica, perquè aquesta genera riquesa i també cohesió social. I que ho faci al conjunt del territori, també a pobles i comarques de Catalunya, la Catalunya rural i de muntanya, garantint la igualtat d'oportunitats de totes les catalanes i de tots els catalans en l'accés i formació en els ensenyaments artístics i també en el consum cultural.

Nosaltres tenim un compromís clar i conegut amb els sectors culturals que ve de lluny. Tenim i som una alternativa a les polítiques culturals que pensem que Catalunya necessita. I per això hem presentat aquesta moció.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, i per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Bon dia. Gràcies, presidenta. Diputats, diputada... Bé, venim a debatre aquí una moció el sentit de la qual se'ns escapa una mica. El grup proponent diu coses que sonen bé: «Treure la cultura del forat», «donar suport a la cultura», «acabar amb la desatenció a la cultura», «atendre els sectors culturals», assedegats d'inversió, sobretot de serietat. Però tal com estan les coses, vist el moment cultural, polític i fins i tot judicial al que hem hagut d'arribar, avui no és seriós fer veure que es treballa a favor de la cultura de Catalunya sense agafar el toro per les banyes.

I ens sap molt de greu, però el toro de la cultura catalana és la llengua. No ho dic jo, ho diu el Govern de la Generalitat, que ha fet d'una nova ofensiva monolingüe i d'una nova onada contra el bilingüisme la seva prioritat cultural i política, per no dir la seva raó de ser. S'ha de dir que en això són sincers, no enganyen, no amaguen l'ou. Ells diuen que volen retornar al punt de partida de la immersió, als grans consensos lingüístics dels anys vuitanta. El problema és que tot el consens l'ha de posar l'altra gent. Ells només posen la hispanofòbia, l'*ordeno y mando*.

Mirin, jo sincerament no entenc el sentit d'aquesta moció, que nosaltres ja vàrem intentar, evidentment, en el tema..., quan vostès demanen molt tímidament donar suport a la creació en castellà, també vàrem intentar, com a mínim, introduir els percentatges. Hi insisteixo, els mínims percentatges que per llei els tribunals acaben de dir que haurien d'estar a l'ensenyament, un vint-i-cinc per cent. Sabíem que no ens ho votarien –sabíem que no ens ho votarien–, perquè..., ustedes están en lo que están.

Però, home, una cosa és no agafar aquestes esmenes i, en canvi, agafar esmenes dels grups del Govern, que les poques coses positives que té aquesta moció encara les aigualeixen. O sigui, vostès, que fan algunes reflexions pertinents sobre la necessitat d'arribar com més aviat millor al dos per cent del pressupost per a la cultura, doncs, han acceptat esmenes que encara retarden més aquest esforç i, bé, que en general aigualeixen..., vull dir, d'alguna manera, diguem-ne, per això, amb aquesta moció gairebé ens podríem fer això, ho veuen?, un barquet de paper, no?, i ja està. Vull dir, és que no entenem per què es ve aquí a fer veure que interessa la cultura si a l'hora de la veritat no interessa.

Vostès estan permetent, vostès estan avalant, com a Grup Socialistes, un pressupost de Cultura que ja és molt justet –que ja és molt justet– i que a sobre, diguem-ne, és un pressupost dopat, perquè és com si fos un pressupost d'una Generalitat ionqui, que es gastés tots els diners en una droga, en una droga molt concreta, que és la hispanofòbia, que és la guerra no cultural, no fora de la cultura, sinó en contra de la llengua. No es pot protegir el català atacant el castellà. Vull dir, jo no sé què més fa falta perquè s'adonin que això només mena a una cultura caïnita, a una falsa cultura, una cultura dopada.

L'actual Generalitat parla i actua com si això fos una mena de *planeta de los simios*, on una raça oprimida parla català i una colla de micos dominadors parlen castellà. En la seva visió franquista, per no dir pornogràfica, de la política lingüística i cultural, una llengua, hi insisteixo, només té sentit esclafant l'altra. Odian el bilingüisme porque temen la libertad y, sobre todo, temen a los que no odiamos a nadie. Els que estimem el català y *amamos el español* sense manies i *sin complejos*.

Clar, llavors arriba el Partit Socialistes a donar lliçons de *voto útil*. I el *voto útil*, per a què? ¿Para qué? Perquè a l'hora de defensar l'autèntica riquesa i pluralitat de la cultura catalana a vostès no els busquin, que sempre tenen altra feina?

Mirin, bilingüisme no és dir una cosa i fer-ne una altra. No és tenir un doble discurs sobre la llengua. No és demanar en entrevistes als diaris que respectin les sentències judicials, el vint-i-cinc per cent, i després votar el contrari en aquesta cambra.

Miren, con la que está cayendo, con la ferocidad con la que la hispanofobia vuelve a manifestarse en esta cámara, en los medios de comunicación, en la calle y en las redes sociales, no es de recibo venir y ponerse de perfil. ¿Quieren ser útiles? No blanqueen una política cultural que nos quiere divididos y enfrentados. Arréglenla, ayúdenos a arreglarla.

Hagan suya la demanda, la mínima demanda, de que por lo menos un veinticinco por ciento de los esfuerzos educativos y culturales que se hagan en esta tierra se hagan a favor del castellano, lengua cooficial injustamente demonizada. Tómense en serio lo del dos por ciento y, por favor, no comulguen con ruedas de molino.

Gracias.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pep Riera.

Josep Riera i Font

Gràcies, presidenta. Consellera... En aquesta moció hi ha un text i un subtext. El text, com el títol, ens ve a dir que cal impulsar totes les polítiques culturals i els recursos possibles per reactivar la cultura. Hi estem d'acord, evidentment. En el text

també volen impulsar el català al cinema. Benvinguts. També volen impulsar l'audiovisual, les arts escèniques, la indústria cinematogràfica i ajudar, a més, la cultura popular i l'associacionisme cultural. Excel·lent. Per tot això i perquè han acceptat algunes esmenes nostres els votarem a favor uns quants punts d'aquesta moció.

Ara bé, m'haurà de permetre que els posi davant del mirall a vostè i al seu partit. Perquè, més enllà del text que votem, hi ha el subtext. El subtext és així de senzill: la llengua castellana està desprotegida per la Generalitat. I això que vostè va començar bé, molt bé, en la interpellació, sobretot quan va dir textualment: «Hem de reforçar i fer avançar el model d'immersió lingüística impulsat als anys vuitanta.» I ens parla-va d'aquells pioners de Santa Coloma de Gramenet, Cornellà, etcètera.

Té tota la raó, l'hem de reforçar, perquè ha sigut un bon model per aconseguir cohesió social i igualtat d'oportunitats per a tots els catalans. I hem de fer que ho continuï sent. Però vostè i el seu partit ens han d'explicar com es fa compatible això amb la sentència del vint-i-cinc per cent de castellà en l'ensenyament que el seu Govern a Madrid diu que s'ha d'executar. Nosaltres esperem sincerament que el PSC es mantingui en el consens pel català i l'escola. Però ho han d'aclarir. Estan a favor de la immersió o de dinamitar-la? Esperarem la seva resposta.

Perquè si hi ha una llengua amenaçada és el català, no el castellà. Miri, els hi donaré unes dades de fa un mes, en paraules del director de l'Institut Cervantes, Luis García Montero. Diu textualment: «En aquests trenta anys de funcionament de l'Institut Cervantes, l'espanyol ha crescut un setanta per cent en parlants. Això són 240 milions de parlants més a tot el món fins a arribar als 591 milions.» Això és la definició d'una llengua desprotegida?, d'una llengua en retrocés? O potser la pregunta és quants parlants més necessita sumar el castellà a Catalunya? Preguntes que també esperen resposta.

Perquè vostè també va dir, i ens va agradar: «Volem protegir totes les llengües cooficials amb la nova llei de comunicació audiovisual.» Però hem de tornar a posar-los davant el mirall i ja els dic que hi sortiran deformats.

Començaré pel principi. Ja fa més de tres anys –més de tres anys– es va publicar una directiva europea sobre comunicació audiovisual per posar al dia el sector a partir dels grans canvis que hi ha hagut els últims anys i, sobretot –sobretot–, per protegir la diversitat cultural i lingüística de tots els països europeus. Hi havia dos anys de termini per transposar aquesta directiva a la legislació dels estats i dels territoris que tenen competències per fer-ho, com ara Catalunya, i tots els estats de la Unió Europea ho han fet excepte un, Espanya, que va amb més d'un any de retard i el que falta pel que es veu.

Van fer un avantprojecte que només tenia en compte el castellà. Han fet un projecte de llei en què han enganyat el seu soci negociador exclusiu amb unes engrunes, i encara hem de sentir la ràdio pública espanyola com es riu de com es diu calamar en català. I això no els molesta, només els molesta TV3.

La llei aprovada pel Govern més progressista *de la història* incompleix el que és fonamental en la directiva europea i que també diu la pròpia Constitució espanyola: la protecció de la diversitat lingüística. No la protegeix. I es torna a demostrar que mai cap llei espanyola blindarà el català. És que hem de concloure que només els importa que els números que presenta cada any l'Institut Cervantes sumin més parlants? Si és a costa de perdre'n més de català, tant se val? Esperem que no, sincerament.

Però no vinguin aquí a fer el discurs dient que la Generalitat ha de protegir més el castellà. En definitiva, Espanya, com a estat, no té cap interès en el català ni en l'euskara ni en el gallec. Els ho diu cada any el Consell d'Europa en els seus informes i mai no en fan cas. Tant és que governi el PSOE com el PP.

I ho torno a preguntar: on és el PSC? Esperem resposta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. I seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, presidenta. Consellera... Bé, primer de tot agrair a la diputada Garcia la bona predisposició a arribar a acords en aquesta moció que presenten sobre polítiques culturals. Una moció que, com hem pogut anar seguint aquestes darreres setmanes, posa sobre la taula diferents objectius que s'assoliran en el pressupost més ambiciós i el més gran de la història, el més elevat de la història, en cultura. Un pressupost que aposta clarament per la cultura: un 28,3 per cent més, respecte dels darrers comptes aprovats. Aquests recursos, com ja vam prendre el compromís en el debat de política general –i avui ho fem novament davant d'aquesta moció– ens apropen al camí del dos per cent, com a màxim, a final de legislatura.

Sobre la Llei 20/2010, del cinema en català, compartir en absolut que no ha estat suficient, malgrat els esforços que s'han fet des de la Generalitat per arribar a acords de col·laboració amb els distribuïdors cinematogràfics. Tanmateix, també cal destacar la manca evident de suport dels diferents governs espanyols, de l'Estat espanyol, per facilitar..., o sigui, per evitar i posar inconvenients en facilitar aquest desplegament reglamentari de la Llei. Malgrat això, aquest nou Govern republicà ja està treballant per sacsejar aquesta realitat i posar-hi solució. Aquest 2022 posarem, destinarem 25 milions d'euros a línies d'ajuts al sector audiovisual.

Pel que fa als dos punts on no hem pogut arribar a cap acord, el 3 i el 4, malgrat que ho vam intentar amb les esmenes i després parlant amb vostè per arribar a una transacció, no podem compartir en absolut posar al mateix nivell la situació del català que la del castellà. Tant al sector audiovisual com en l'editorial, el català necessita molt més suport i ajut que el castellà. L'audiovisual, com els comentava, 25 milions d'ajut. I pel que fa al literari, cal dir que les línies existents de subvencions ja inclouen escriptors en català i en castellà. La conselleria també dedicarà 5 milions d'euros a assegurar una major presència dels productes audiovisuals doblats o subtitulats en català, fet que representa un increment del seixanta-vuit per cent. Dades de mitjana: només un de cada tres llibres que es venen a Catalunya és en català. Creiem en un país de creació literària, i és per això que el pressupost de subvencions de la Institució de les Lletres Catalanes per a creadors, traductors, entitats articuladores, promoció de la literatura, clubs de lectura, estudis literaris, publicació d'obres singulars i traducció d'obres literàries, passa d'1,45 milions als 2,2 milions d'euros.

Celebrem, però, que posin la moció i que amb aquesta moció generin aquest debat. Perquè en el seu pla de govern, presentat per vostès com a govern alternatiu de Catalunya, és preocupant veure que en l'apartat de cultura –i, per cert, hi dediquen dues pàgines mal comptades de les cinquanta-dues en total– no apareix ni una sola referència al català ni al sector audiovisual. Una mica curiós.

En els darrers tres punts, el 5, el 6 i el 7, agrair les esmenes acceptades. Cal incidir en les mesures de desenvolupament de públics, tant en les arts escèniques, com en el cinema i l'audiovisual. I, per això, els 3,8 milions d'euros van al pla d'equipaments culturals, i un augment del cinquanta-cinc per cent a la creació, producció, exhibició de les arts visuals i escenicomusicals.

Sobre la llengua, ja vam recuperar la Secretaria de Política Lingüística i el Govern destinarà 17,3 més per cent de recursos per millorar l'accessibilitat a la llengua.

En el darrer punt de la moció, posar èmfasi en aquest creixement pressupostari de la Secretaria de Cultura Popular i Associacionisme. Com veuen, fem tot l'esforç possible per fomentar la llengua i garantir l'accés lliure a la cultura. El que queda clar és que necessitem tot el finançament per protegir la llengua i la cultura del nostre país, per no demanar permís a ningú, per no demanar permís per produir, fomentar i potenciar allò que ens enriqueix i ens defineix com a país: una república que

segueixi apostant per un sistema cultural de referència, un sistema cultural inclusiu, verd, feminista i democràtic.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Després de la defensa de les esmenes presentades, té a continuació la paraula per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari VOX, el diputat senyor Manuel Jesús Acosta.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, presidenta. Benvolguda senyora consellera, diputats..., se desprende de esta moción el objetivo de revertir la crisis económica provocada por la covid-19 en la industria cultural mediante más inversión pública; finalidad que compartimos y apoyamos plenamente. Pero me pregunto si realmente este es el motivo de la moción que trae a colación hoy el PSC, debido al marcado carácter contradictorio perceptible ya en el texto original, pero que sin duda alcanza un nivel de extrema incoherencia tras incorporar las enmiendas que han presentado los grupos del Govern, d'Esquerra Republicana y Junts per Catalunya, en un ejercicio de contorsionismo encomiable, digno de un artista circense.

Por un lado, el PSC se autoproclama por activa y por pasiva el líder de la oposición al *Govern* y a su deriva separatista; pero, por otro lado, es sumiso al habitual chantaje al que los partidos separatistas someten a los gobiernos del PSOE, quien no tiene inconveniente en dejarles actuar según sus antojos separatistas en Cataluña, a cambio de sus apoyos al Gobierno en Madrid.

En la Comisión de Cultura, el PSC ha criticado duramente al Govern –y con razón, hay que decir, como también lo hemos hecho nosotros desde el Grupo Parlamentario de VOX– por incumplir *l'acord de govern* de destinar a Cultura como mínimo el dos por cien del presupuesto de la Generalitat, ya que para alcanzar este acuerdo al final de la legislatura, en los presupuestos que estamos discutiendo de 2022 tendría que existir un incremento del cuarenta por cien, cuando en realidad sólo se ha llegado al 26,5. La propia plataforma Actua Cultura 2%, ha denunciado el incumplimiento del Govern recientemente y, por consiguiente, la falsa promesa electoral de Esquerra Republicana y de Junts per Catalunya.

Pues bien, aunque en el punto 1 de esta moción originalmente el PSC exigía llegar ya al dos por cien, no ha tenido ningún reparo en renunciar a sus principios y obedecer la consigna del Govern hasta transaccionar en el texto definitivo lo siguiente: «Alcanzar gradualmente el dos por cien.» Sí, señor. Estos son sus principios, pero si no les gustan, tienen otros.

Más incongruencias: el Grupo Socialistas en la Comisión de Educación, este lunes, votó en contra de dar cumplimiento a las resoluciones judiciales del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, que acuerdan establecer enseñanza en castellano en porcentajes no inferiores al veinticinco por cien en todos los centros públicos catalanes. Es curioso que el PSC esté en contra de que se cumplan las cuotas del veinticinco por cien del castellano en la escuela, como mínimo, y, sin embargo, sí que pida de manera velada, en el punto 2 de esta moción, un porcentaje superior al veinticinco por cien para las cuotas del cine en catalán. Así se debe entender cuando critican la ley del cine, la Ley 20/2010, de cine. Yo les pregunto: aprovechando su idilio con Esquerra Republicana y Junts, señores del PSC, ¿por qué no les han exigido que cumplan otro de sus *acords de govern*, concretamente el de rebajar al cuatro por cien el IVA cultural?

Por otro lado, proponen ustedes, en el punto 4, apoyar a asociaciones de escritores de Cataluña y al sector editorial en castellano. Estamos de acuerdo. De la misma manera que estamos de acuerdo en apoyar la producción en catalán. Pero si en los presupuestos de Cultura de 2022 se destinan 47 millones a la promoción de la len-

gua catalana y ni un solo euro para la promoción del castellano, ya me dirán ustedes cómo lo lograrán.

En definitiva, para reactivar el sector cultural tras la crisis, nuestra propuesta es la concesión de subvenciones, de líneas de crédito accesibles y de cesión de espacios, independientemente de la lengua, puesto que vivimos en una sociedad bilingüe. Hay que potenciar la libertad de creación cultural, sin priorizar el catalán en detrimento del castellano, para que la creación cultural no sea el privilegio de unos pocos que cumplen con una agenda ideológica.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Maria Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputades, diputats, consellera, tothom que ens estigui seguint en aquest Ple... Bé; en primer lloc agrair, diputada Garcia i el seu grup, que avui es parli de cultura al plenari, perquè la cultura és un bé de primera necessitat, motor de progrés social, i l'accés a la cultura és un dret social bàsic, universal i inalienable; un dret que no l'estem garantint. El que passa és que després, en l'exposició que ha fet vostè i en el contingut de la moció hi ha algunes coses que grinyolen, no? Vostè ara aquí, fa un moment, estava exigint plurilingüisme, aquí a Catalunya, i a Madrid se'l carreguen, no?, en la immersió, amb la sentència de la immersió, amb el tripijoc en el tema dels audiovisuals. Però bé, anem per parts.

Al primer punt, també dir-ho, amb relació a la transacció que han fet amb el Govern: només faltaria que no s'arribés al dos per cent, és acord d'investidura. I s'hauria hagut de fer el cinquanta per cent. Nosaltres aquí trobem a faltar que vostès només es centren en les indústries culturals i és important tenir en compte que tot el sector cultural, que ha patit les greus conseqüències de la covid, ja es trobaven en una situació de precarietat i intermitència. Cal erradicar les males pràctiques amb relació a la contractació dels artistes, tant des de les administracions públiques, com privades. D'això no en parlen i és important tenir-ho en compte, perquè la precarització més important que ha tingut tot el sector, no només l'artístic, sinó també tots els treballadors i treballadores que fan possible la cultura –tècnics, muntadors...– és que, en el moment en què s'han acabat les actuacions, s'han quedat sense feina. I hi ha d'haver una relació contractual, una relació laboral.

Parlem del cinema? Molt curiós, no?, i, a més a més, la transacció que han fet vostès. Home, senyora Aragonès, vostè deia que s'han fet molts esforços amb el cinema, però no s'ha aplicat. La llei del cinema de Catalunya preveu un règim de sancions per l'incompliment dels articles que imposen les quotes de cinema en català, i aquesta llei no s'ha aplicat. L'aplicació de la llei representaria una millora i un avenç del català en cinemes del país que en l'actualitat té un percentatge molt ínfim d'oferta. El 2018, només un 2,1 per cent de projeccions eren en català, quan el que diu la llei és que haurien de ser el vint-i-cinc per cent.

Continuem. No ens agrada, tampoc, que parlin de mantenir les línies de suport a la cultura popular, perquè es tracta de modificar-les, de millorar-les. Perquè l'actual línia, l'actual línia que hem portat fins ara, no ens ha portat a la suficient consolidació de la cultura popular en el seu paper de cohesió social.

Però anem al tema de la llengua. Evidentment que nosaltres els punts en els que vostès consideren que estem en una situació bilingüe, nosaltres no els votarem a favor, en absolut. No es pot tractar igual el que és diferent. I vostès saben perfectament que deixar una llengua minoritzada sense protecció, sota les lleis del mercat i en competència amb una llengua protegida per tota una estructura d'estat, com és la

castellana, convertida en l'espanyola, és portar-la a la desaparició. Aquesta llengua minoritzada fa que, per exemple, la xifra de publicacions a 2018 va ser la més baixa des de 2012, i que, per tant, el català s'ha de promoure i donar-hi suport.

I, finalment, els hi diria al Govern, als partits de govern, que prenguin partit en la lluita pel català d'una manera ferma, que no es posin límits en la defensa del català, no facin concessions al PSC, no les facin aquí, no les facin, sobretot, a Madrid –perquè el PSC aquí diu unes coses, a Madrid en diu unes altres, i en fa unes altres–, i les estocades que estem rebent en contra de la llengua..., la minorització contínua de la llengua necessita una valentia, un posicionament, i requereix també simbolisme. I els convido a que se sumin, tal com vam aprovar a la moció de llengua fa uns dies, a aquest gest de no atendre només que en català els mitjans, en les declaracions públiques de la institució no fer servir cap més llengua que la catalana per fer demostrar aquesta fermesa.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Jessica González.

Jessica González Herrera

Gràcies, presidenta. Un apunt abans d'entrar en les qüestions de la moció. Hem vist al llarg d'aquest Ple..., des del dimarts mateix s'ha parlat de llengua, bé, cada vint minuts o cada cinc minuts. I nosaltres, des d'En Comú Podem, creiem, defensem, de fet, que les polítiques lingüístiques –és una qüestió que hem comentat a la Comissió de Cultura– haurien de ser, de manera transversal, tractades des de Presidència o des de Vicepresidència.

S'ha parlat de la llengua catalana a l'escola, s'ha parlat de la llengua catalana –se'n parlarà més tard– a la justícia, se n'ha parlat en l'àmbit sanitari; llavors, la transversalitat de les polítiques culturals, i com això, en un moment, a més, de negociació de pressupostos, es deixa molt evident que pugen les polítiques lingüístiques, però s'han de barallar d'alguna manera amb les polítiques culturals, que han estat històricament oblidades. Així, doncs, defensarem que aquesta hauria de ser la perspectiva.

Ja entrant en temes, està fora de discussió la importància de donar suport i centralitat a la cultura no només en el relat, sinó també a nivell de pressupostos. Un sector que li està costant molt recuperar-se després de la pandèmia i, com bé és sabut, històricament ha estat caracteritzat per una precarització laboral endèmica de tots els treballadors, treballadores i professionals que fan possible la cultura, no només com un bé de consum, sinó com un dret. I aquesta perspectiva de dret, que en principi el Govern ha manifestat que vol materialitzar en una perspectiva de drets culturals, és cap a la qual hauríem de caminar.

I així, doncs, que aquesta moció torni un cop més a reclamar el dos per cent del total del pressupost de la Generalitat no ens aporta cap novetat. A més a més, els pressupostos d'aquest any, del 2022, haurien d'haver plantejat una pujada del cinquanta per cent, almenys, i ens hem quedat..., no hem arribat al trenta encara. Així que aquí creiem que hauríem de pujar al carro de les administracions, que, tot i tenir un pressupost més petit, com pot ser l'Ajuntament de Barcelona, destina un sis per cent del seu pressupost a Cultura, perquè això..., es tracta de defensar la cultura com a drets culturals.

I ja entrant en temes més específics de la moció, fem esmena a que estem totalment alineades amb l'objectiu de mantenir i reforçar les línies de suport a entitats de l'àmbit de cultura popular. I aquí, en un àmbit d'una societat tan culturalment diversa com és la catalana, és cabdal enfortir i transformar també els criteris que tenim, de consolidar com a drets culturals..., i consolidar les pràctiques culturals de totes les cultures que convivim i vivim a Catalunya. Llavors hauríem d'incorporar parlar

més de cultures populars en plural, perquè totes aquelles pràctiques culturals que venen de tot arreu, però estan a Catalunya, en tant que estan a Catalunya són cultura popular catalana també.

I des d'En Comú Podem també estem totalment d'acord en incrementar pressupostos, i programes de suport al sector de l'audiovisual i del cinema. Fa vint anys a Catalunya que es liderava la creació cultural de l'audiovisual, però això ho hem deixat perdre, i ho hem deixat perdre també a base d'exportar capital humà.

Com hem de voler bones actrius, directores, productores i tècniques si, per exemple, la pel·lícula *Un monstruo viene a verme*, del barceloní Juan Antonio Bayona, arasa als premis de l'Acadèmia de Cinema Català, però havent sigut rodada al Regne Unit i la protagonista era Sigourney Weaver, per exemple? I aquí la qüestió..., no es tracta d'on es va fer, sinó de les 27.000 treballadores o les 27.000 famílies que necessiten recolzament públic per poder treballar, tot aquest equip, equipament de producció, de càtering, de tots els serveis que són necessaris i que Catalunya ha deixat de guanyar.

Catalunya també és un país extraordinàriament fèrtil en el terreny de la creació literària. Som un país d'autors i d'autores amb un nivell d'edició de llibres proporcional més elevat que altres països del nostre entorn, però no és així el nivell de lectura que tenim. Llavors aquí hem d'enfortir l'edició, hem d'enfortir la creació literària, però també un pla de lectura pública que ha de seguir aquest esperit, no?

I abans d'acabar, un apunt també, que s'ha dit abans, respecte al principi de discriminació lingüística de la llengua catalana. L'objectiu de la normalització lingüística és, en paraules del Tribunal Constitucional espanyol, assegurar el respecte i fomentar l'ús de la llengua pròpia de la comunitat autònoma i cooficial. I aquí no ens oposarem al suport institucional de l'acció cultural en el seu conjunt, sigui produïda en la llengua que sigui, però sempre des del respecte al principi de discriminació positiva de la llengua catalana, no només perquè és la de Catalunya, com estableix l'Estatut, sinó perquè es troba en estat d'emergència.

Moltes gràcies.

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, presidenta. De manera molt breu. Simplement per traslladar suport a la moció, i votació separada dels punts 2, 5, 6 i 7, que ens hi abstindrem. Bàsicament, perquè als que hi donem suport considerem que tenen una visió de la cultura catalana en el seu conjunt, sense cap tipus de perjudici, i, en canvi, dels que demanem votació separada i ens hi abstindrem, entenem que aprofundeixen amb aquesta obsessió malaltissa en la qüestió lingüística com a únic paràmetre per mesurar la qualitat de la cultura catalana. Jo crec que això no ha sigut productiu per a la cultura catalana. És evident que insistir en aquesta línia no serà positiu i, per tant, en aquests punts no podem donar suport.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Doncs finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Rocio Garcia.

Rocio Garcia Pérez

Molt bé; gràcies. Coincidim amb el grup de comuns en aquesta transversalitat de la llengua, així també ho hem expressat, però també en la necessitat de reforçar aquest consens. I aprofito i al diputat de VOX li recordem que la nostra portaveu va defensar en la Comissió d'Educació votar en contra de la seva moció. Nosaltres no compartim el seu model d'educació i, evidentment, ens hi vam oposar.

Agrair-li també a la diputada Sabaté la seva aposta també per la cultura. És veritat que no coincidim en moltes coses, moltíssimes ens distancien. Possiblement no ha vist totes les aportacions que volíem fer en aquesta moció, però possiblement també tindrem temps de compartir-les i de continuar parlant-ne.

Ha parlat del Govern d'Espanya. Només recordar-li que recentment Catalunya ha rebut vint milions d'euros per la cocapitalitat.

I als grups de govern. Agrair-li a la diputada Aragonès l'intent de posar punts en comú. N'hi han alguns que són insalvables, evidentment, però crec que podem parlar sempre i avançar en aquest consens i en aquesta aproximació cap a l'acord.

I no sé qui ha dit que era de mínims, el dos per cent; no, el que va defensar la consellera en aquest Parlament va ser justament anar més enllà del dos per cent, i així ho hem recollit amb la diputada Aragonès.

I al representant i diputat de Junts –m'ha fet moltes preguntes–: consens pel català? Sí. A favor de la immersió? Sí. Volem recolzar la creació i les expressions culturals del sector cultural? Sí, sense exclusions, també fent una mirada a tota la cultura que es fa a Catalunya.

I de la llei de l'audiovisual, com veus, s'hi continua dialogant i s'hi continua avançant.

I el PSC està aquí, gràcies també per haver-nos llegit el nostre pla de govern, del govern alternatiu.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent també que la votació d'aquesta moció es farà aquest migdia abans de suspendre la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge

302-00060/13

I passem al vint-i-unè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Bon dia. Gràcies, presidenta. Sí que volia començar la intervenció..., perquè no podem, evidentment, parlar d'habitatge i emergència habitacional sense fer una referència i un record a la família morta a l'incendi de la plaça Tetuan. I crec que mereix una reflexió de tots i totes les diputades, aquí, i de totes les institucions: que realment els hem fallat, quan una família ha de viure en aquestes condicions i ha de morir en un incendi com en el que van morir. Per tant, crec que val la pena, lluny de partidismes i d'atacs entre diferents nivells d'institució, fer aquesta reflexió de quin sistema i quina societat estem plantejant i estem vivint i estem creant perquè es condemni una família a viure com vivia i a morir de la manera que ha mort. *(Aplaudiments.)*

Més enllà d'això, nosaltres hem denunciat moltes vegades la situació de..., el fracàs que considerem que han estat les polítiques d'habitatge de la Generalitat de Catalunya –ho hem denunciat moltíssimes vegades. Creiem que la Generalitat de Catalunya va tard, però fa molts anys que va tard i per això estem tan lluny d'assolir els percentatges que es necessiten d'habitatge públic, per exemple, o per això estem molt lluny de tenir les mesos d'emergència sense llista d'espera i, en canvi, tenim llistes d'espera que poden arribar a ser fins i tot de dos anys.

Nosaltres ho vam criticar durant la interpellació i ho seguim pensant, que els pressupostos que hi han per a aquest any creixen, però no creixen suficientment

i sobretot no creixen en aquells temes en els que creiem que haurien de créixer. És veritat que hi han algunes millores i que nosaltres hem acabat de treballar a partir dels acords i de les converses que hem tingut amb el departament, dintre d'aquestes converses que tenim en pressupostos, com, per exemple, que en aquest augment que hi ha per a la rehabilitació es tinguin en compte i es prioritzin els barris més vulnerables, on hi ha més situació de vulnerabilitat i d'infrahabitatge. O, per exemple, que amb els 60 milions que finalment hi haurà per a tempteig i retracte hi hagi també una prioritització d'aquells municipis que estan en zones d'alta demanda acreditada, amb mesos d'emergència i, a més a més, aquells ajuntaments que també hagin fet una aposta clara pel tempteig i retracte com a mecanisme ràpid per aconseguir habitatges per donar resposta a l'emergència. O els 80 milions per a construcció d'habitatge públic, que nosaltres seguirem insistint que ha de ser habitatge públic de lloguer.

Nosaltres creiem que la Generalitat està molt absent de la resposta a aquesta emergència d'habitatge, però també creiem que hi podem aportar des de l'oposició constructiva i que podem fer propostes per millorar els mecanismes que hi han a disposició de la Generalitat de Catalunya.

Sabem que la consellera no ens ha pogut acompanyar per motius que van més enllà del que té a veure amb l'activitat del Parlament, però sí que volem fer arribar aquestes propostes, que és el que hem intentat concretar a la moció que els hem presentat. Com, per exemple, el programa Reallotgem, un programa que nosaltres vam considerar que podia ser una bona eina, quan es va posar en marxa, que hi havia una voluntat clara d'intentar evitar intervenir des de la mediació i des de l'acompanyament a les famílies que han de patir un desnonament perquè puguin quedar-se a casa seva. Per tant, creiem que és una eina que pot ser útil, que pot ser necessària i que el que necessita bàsicament és recursos, però també per fer una avaluació de per què en el temps que porta ara mateix en funcionament no ha pogut donar resposta a tots aquells casos que potser n'hi podria haver donat. I per això fem propostes concretes, que hem pogut treballar també amb els grups de govern a partir de les esmenes, de com millorar aquest programa, de que cal aquesta avaluació, quan passi un temps determinat; que cal veure per què no s'han pogut concretar gairebé contractes en tot aquest temps; que cal intervenir segurament abans de que comenci el procediment de desnonament, esgotant tots els mecanismes que tenim de l'atenció a l'emergència, però també i sobretot, en el cas de que no s'hagi pogut resoldre la situació, intentar evitar el procés de desnonament, sobretot en els casos de petits tenidors. Creiem també que s'ha d'eliminar el requisit de que hagi de tenir l'avís de desnonament a trenta dies, perquè això deixa molta gent fora i, a més a més, allarga la situació d'inseguretat.

Però també hem volgut entrar en el tema del pla territorial sectorial d'habitatge, que, com ja vam dir a la interpellació, és un pla que arriba tard, que arriba molt tard, que ha de ser una eina útil, però que una eina útil no ho és si no hi ha un compromís pressupostari. I creiem que aquest pla ha d'anar acompanyat d'aquest escenari pressupostari que digui quins són tots els recursos que calen per assolir els objectius que planteja el pla.

Finalment, les mesos d'emergència. Sí que voldria recordar a tothom que les mesos d'emergència que hi ha a Catalunya, les onze mesos d'emergència que hi ha a diferents ciutats però també la Mesa de Catalunya, totes són competència de la Generalitat de Catalunya. Que a les mesos municipals hi participin també els ajuntaments no treu la responsabilitat de la Generalitat de Catalunya a les mesos d'emergència, i que qui ha de fer l'esforç per garantir que aquestes mesos d'emergència no tinguin llista d'espera és la Generalitat de Catalunya. Ens neguem a continuar facilitant que s'expulsin les responsabilitats cap a fora, s'intenti carregar a tothom la responsabilitat. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I, finalment, en el tema de la llei d'habitatge que està en tramitació –i ho diré ràpidament–, crec que necessitem que totes ens posem d'acord, que aquesta llei sigui un fet i, sobretot, que sigui amb l'acord amb les organitzacions.

Moltes gràcies.
(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, i per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Joan García.

Joan García González

Presidenta, diputats... Diputada Segovia, nosaltres avui, doncs, amb aquesta moció que vostès presenten, diguéssim que podem analitzar una d'aquestes eines que la realitat de no haver tingut polítiques d'habitatge durant deu anys ens fa o ens permet analitzar precisament si anem pel bon camí o no. És evident –i ahir ho vam veure en la llei de barris que presentaven vostès, aquesta vulnerabilitat territorial que hem d'afrontar, amb la realitat de l'emergència habitacional que veiem i que tenim davant nostre i a sobre la taula, doncs, cada dia– que el creixement de la pobresa a Catalunya –de fet, els índexs de pobresa a Catalunya han crescut, a diferència de molts altres llocs de la resta d'Espanya– ens porta a saber que l'habitatge és una d'aquelles variables que ens ensenya que és real, que el que veiem o el que estem sentint, sobretot després de la pandèmia, sobre aquests índexs de pobresa és real o són reals, i precisament són els que hauríem d'afrontar amb les nostres polítiques socials.

L'habitatge, al final, per nosaltres ha de ser un dels drets..., no ho diem nosaltres, també ho diu, de fet, la Constitució, però és un dels drets de tots els espanyols i crec que per això s'han de fer polítiques efectives. Aquest Reallotgem, el programa Reallotgem és d'aquestes propostes naïf que s'aproven en aquest Parlament i que després no se saben implementar o no s'implementen adequadament i no funcionen. Aquesta no funciona. Per què?

Una: una part, perquè nosaltres creiem que –i, a més, ho veiem, pel que hem vist o hem pogut saber– menys del cinc per cent de les persones desnonades han pogut acollir-se a aquest pla –menys del cinc per cent. Per tant, aquesta, diguéssim, és una variable que és incontestable. És així. I ho creiem, que ho és, per la incapacitat que té el Govern, en aquest cas, de gestionar adequadament el mateix programa. I això és cert, o sigui, un dels grans problemes que ens trobem moltes vegades a Catalunya i al Govern de la Generalitat és la incapacitat per gestionar els propis mecanismes que s'han creat en aquest Parlament o ha creat el mateix Govern per fer o portar a terme respostes habitacionals, en aquest cas, sobre el que és l'emergència més clara i més evident, que és el programa Reallotgem. Això per un costat.

I, per un altre, després –i en això sí que no coincidim amb els comuns, perquè crec que aquesta és la via equivocada, perquè no funciona– és que per fer o portar a terme aquest reallotjament moltes vegades s'ha de negociar amb els tenidors, amb els propietaris –s'ha de negociar. Però no podem posar condicions a aquesta negociació –no les podem posar–; no podem posar unes condicions. Podem regular-les, però no podem posar condicions que són insalvables i que, al final, faran... Si nosaltres obliguem a que aquest lloguer sigui de cinc anys, possiblement aquest tenidor, doncs, ens podrà dir legítimament que no. (*Susanna Segovia Sánchez fa gestos de desaprovació.*) Bé, ens podrà dir..., però ens podrà dir legítimament que no. (*Pau-sa.*) No. Ho sap, senyora Segovia. O sigui, realment és una negociació. Hem de ser flexibles en la negociació i d'aquesta forma podrem arribar a incrementar el resultat d'aquest programa, que és..., ho torno a dir, menys del cinc per cent de les persones desnonades han pogut acollir-s'hi. Al final, la realitat és la que és –és la que és–: no funciona –no funciona. Aprovem mecanismes naïf que no funcionen, en aquest Parlament.

Nosaltres hem presentat una esmena als comuns, precisament sobre aquest tema. No ens ha sorprès que no s'admetés, tampoc els enganyaré; però bé, volíem presentar-la, precisament perquè creiem que millorava, en aquest cas, aquest programa, el programa Reallotgem.

Sobre la resta de punts de la moció, nosaltres no hi estem a favor. No farem o no votarem a favor de que s'incrementi encara més, doncs, l'impost d'habitatges buits a persones físiques. Jo crec que no anem..., aquest no és el camí, precisament. Tampoc estem d'acord en que les polítiques de protecció oficial, d'habitatge de protecció oficial, siguin només –només– de lloguer. Jo crec que també han de ser de compravenda. Al final, anem al carrer; crec que hem de parlar amb la ciutadania i ells ens han de respondre moltes vegades què és el que volen, què és el que vol la classe mitjana i treballadora a Catalunya, siguem realistes.

I sobre alguns dels altres punts, tal com he dit, tot el que sigui, diguéssim, la voluntat de millorar el programa, ens hi abstindrem o hi votarem a favor, i allò que nosaltres creiem que és un model equivocat i que precisament ens porta a una..., tot i coincidir a vegades amb la diagnosi, a unes solucions que aquest programa de Reallotgem ens mostra que no funcionen, doncs, hi votarem en contra.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputat. Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Glòria Freixa.

Glòria Freixa i Vilardell

Bé; gràcies, presidenta. Diputats, avui polítiques d'habitatge i els comuns, que evidentment m'ho prenc en positiu perquè crec que no són només vostès, sinó tots nosaltres els que estem molt preocupats per solucionar els problemes reals d'habitatge dels nostres ciutadans. I, de fet, hem arribat a acords, hem transaccionat. Vull agrair-li també des d'aquí el to de les negociacions, perquè crec que l'objectiu és comú i que tots persegüim el mateix.

Però també m'agradaria, potser, avui, fer una mica de reflexió, en el sentit de que potser ha costat una mica el canvi que han patit vostès del carrer, del «sí se puede», a creuar la porta, a formar part de l'arc parlamentari aquí i a Madrid, i acabar tenint una cartera ministerial amb responsabilitats de govern. I per què ho dic? Perquè entenc que llavors hauríem de coordinar una mica les polítiques que fem a Catalunya amb aquelles polítiques que també fem a l'Estat espanyol. I això va relacionat també amb la moció que tenim avui.

Perquè ens parlen del programa Reallotgem. A veure, tot allò que es pugui millorar, endavant, nosaltres hi serem. Però és que fa tres mesos que el Govern va aprovar aquest programa. Entenem que per fer una valoració d'un programa, uns sis mesos serien molt millor per poder arribar a una bona valoració. Però bé, jo crec que aquí lo que s'hauria de valorar és que el Govern sí que pren la iniciativa i estableix mesures per minimitzar la manca d'inversió de l'Estat a Catalunya, els constants incompliments del *plan de vivienda*, i caminem per donar solucions als ciutadans d'aquest país.

I ara posem el mirall. Nosaltres al Reallotgem, que fa tres mesos que va, i vosaltres al decret per evitar els desnonaments a l'Estat espanyol. Aquest decret, de mesos en mesos, portem un any i mig. Per tant, si en tres mesos hem de valorar un programa, volem preguntar si el Govern de l'Estat està revisant i avaluant els indicadors de com funciona la moratòria dels desnonaments. Han proposat alguna mesura estructural de protecció contra aquests desnonaments? Perquè nosaltres mirem la *ley de vivienda* del Govern i no hi ha res, hi insisteixo, res que faci pensar que vostès aturin el que pot acabar sent l'allau més important de desnonaments de tota la història de la democràcia. Perquè això és el que passarà si s'acaben aquestes pròrrogues i no hi ha cap mesura de protecció de la llei estatal.

Per tant, d'acord, nosaltres revisem el Reallotgem, però al senyor de Ciutadans també dir-li que estava donant unes dades que... Si vol, els hi podem compartir: durant aquests tres mesos –només tres mesos–, s'han paralytitzat 328 desnonaments dels 570 previstos. Em sembla que no dona el tant per cent que havien dit vostès. I també

creiem que ens hem de felicitar perquè s'han adherit al programa tot tipus de propietaris, la majoria d'ells grans tenidors que volen arribar a un acord i evitar així també el desnonament d'aquestes famílies. No esperem que ens felicitin perquè no són gaire de felicitar Junts per Catalunya, però creiem que el Reallotgem és un programa que sí que es podria exportar a altres llocs de l'Estat. *(Alguns aplaudiments.)*

Sobre el pla sectorial de l'habitatge, aquí agraïm que comparteixin l'interès per aquest pla sectorial, però també hem de dir que o no el coneixen o no volen arribar a conèixer-lo, perquè aquí ens demanen..., a la moció demanen l'escenari pressupostari del pla. I ara que vostès han pogut estudiar ja més els nostres pressupostos, doncs..., saben que el pla ja contempla en forma de costos estimats de les actuacions aquest pressupost.

Sobre la petició que també ens fan de quina és la política que s'ha de fer en inversió en habitatge oficial protegit que sigui destinat exclusivament a compravenda, clar, jo aquí crec que pensem molt en Barcelona i en la seva àrea metropolitana, que sabem que té un gran nombre d'habitants, però creiem que aquí també hem de deixar marge a tots els municipis i a tot el territori perquè decideixin què els interessa a ells, a cada territori: si això ha de ser destinat exclusivament a lloguer o també podem donar un marge perquè sigui destinat també a la compravenda. És a dir, abans de que aquests terrenys quedin sense res, doncs potser podríem trobar-hi alguna solució. Per tant, deixem que decideixin ells també quines polítiques volen fer, i no, des d'aquí, ens vinguin a dir quines polítiques s'han de fer. Escoltar; al final, escoltar.

I, per acabar, perquè la moció és llarga, ens parlen de la llei d'habitatge. La llei d'habitatge –ho saben, perquè en són partícips– l'estem treballant els grups parlamentaris, estem ja en el tràmit de ponència. Crec que des de Junts per Catalunya no s'ha faltat mai ni a cap reunió ni a cap compareixença, s'han facilitat sempre totes les dates per trobar lloc per a aquestes reunions, i, per tant, crec que tenim el marc adequat per treballar aquesta llei, on vostès també s'hi van trobar. I, per tant, voler posar aquest punt en aquesta moció quan estem seguint els tràmits parlamentaris adequats, nosaltres no..., o sigui, no jugarem a aquest joc, perquè nosaltres aquí no busquem titulars, sinó que aquí el que busquem és una llei efectiva que resolgui de veritat els problemes que té la gent. I, per tant, seguirem treballant en aquest camí.

Res més. Espero que arribem a un punt d'entesa en aquests punts que hem trobat aquí i que deixin de jugar amb aquestes coses que estem treballant tots junts.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Pau Morales.

Pau Morales i Romero

Bé; gràcies, presidenta. Diputats i diputades, treballadors de la cambra, gent que ens acompanya... Una mica en la mateixa línia que ha expressat la companya Freixa, agrair haver pogut transaccionar la majoria de les esmenes. Expressar també que compartim plenament els objectius de fons que planteja la moció. I, de fet, els compartim tant que creiem que cal tractar-los alhora, amb tot el rigor que mereixen, amb tota la delicadesa que mereixen, i també, efectivament, amb tota l'ambició.

L'habitatge és un dret subjectiu. Qualsevol persona, qualsevol ciutadà, té el dret a poder desenvolupar un projecte de vida digna, i, per tant, a tenir garantits aquests elements materials bàsics sense els quals és impossible la llibertat que tothom es posa a la boca en aquest Parlament, però que després ja veiem que és molt més complexa de poder garantir i assegurar.

Així és com els republicans i republicanes sempre afrontem les discussions en matèria d'habitatge en el marc d'un país, Catalunya, en una situació d'emergència habitacional, on, malgrat que hem pogut desenvolupar lleis absolutament pioneres

—algunes tombades pel Tribunal Constitucional i recorregudes pels successius governs espanyols—, tenim, malauradament, una xifra d'emancipació juvenil sota mínims històrics, no hem pogut encara mobilitzar el parc d'habitatge que voldríem i tenim reptes immensos en redistribució demogràfica, en rehabilitació del parc d'habitatges en clau social i ecològica.

Per si aquests reptes no fossin prou, tenim un horitzó malauradament ple d'amenaques de regressió. I aquí ho volem tornar a expressar: és incomprendible que estigui costant tant mobilitzar aquest parc d'habitatges en mans de la Sareb, que provenen d'aquell rescat bancari i que necessitem per a la nostra ciutadania. És incomprendible no ja fer entendre al Govern espanyol o a una part del Govern espanyol que cal regular el lloguer, sinó com a mínim —com a mínim— que ens deixin els que hem decidit fer passos endavant a favor de la ciutadania, doncs, que ho seguim fent i que no ho recorrim. I estem en aquest compte enrere amb les successives pròrrogues, ara amb data de 28 de gener, d'un decret de moratòria de desnonaments que malauradament no ha aturat tots els desnonaments que hauria d'haver aturat.

Però la desesperança no és una opció. Cal fer molta feina. Des del Govern s'està fent amb el pla sectorial territorial d'habitatge, que s'ha aprovat inicialment amb la memòria preliminar de la LAU catalana que va aprovar el Govern recentment, amb totes les mesures; també amb el programa Reallotgem. I, evidentment, també des del Parlament, amb les lleis que estem tramitant i amb els pressupostos que hem d'aprovar, que inclouen aquests 1.000 milions d'euros en polítiques d'habitatge, que segurament, evidentment, no seran suficients, però que és el primer pas que podem fer ara.

I aquí és on vull situar per què, tot i compartir els objectius de la moció, compartim també que no ajuda del tot. Estem treballant en una ponència la llei antidesnonaments. Hem d'arribar a un acord abans de final d'any. Hi estem d'acord i hi votarem a favor, però segurament la millor manera de fer-ho no és venir aquí ara a fer discussions creuades a l'hemicicle, sinó que tenim una ponència on hi hem d'anar treballant.

Votarem a favor de la majoria dels punts. Millorar sempre el que calgui el programa Reallotgem. També creiem que segurament hem d'esperar un temps per poder-ne fer l'avaluació necessària. En els punts en els que no ens hem pogut posar encara del tot d'acord jo crec que ens hi trobarem, perquè entenc que aquí es vulgui sortir a dir que el Govern ha de posar tots els habitatges en la mesa d'emergències, però cap ajuntament renunciarà a fer tot el que pugui, també, per evitar l'emergència habitacional als seus veïns i veïnes, i, per tant, creiem que això sempre té una solució compartida.

Per tant, votarem a favor la majoria coses, ens trobarem en les que avui encara no votem a favor. D'acord en posar el màxim de pes en el nou habitatge de protecció oficial, en el lloguer i no en la compravenda, però les solucions, davant d'una emergència tan gran, han de venir de tot arreu, i, per tant, ens caldran totes les eines.

Per últim, no diré res de nou, Esquerra Republicana compleix amb els compromisos que té amb la ciutadania. I això ara vol dir aprovar la llei antidesnonaments al més aviat possible, que s'hi sumi tothom que encara no s'hi ha sumat i que ningú dels que inicialment hi era es despisti, i, per tant, tothom torni allà d'on no s'hauria d'haver mogut. Perquè l'habitatge és un dret bàsic i l'hem de garantir entre tots i totes fins al final.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Eva Candela.

Eva Candela Lopez

Gràcies, presidenta. Molt bon dia a tothom. Avui debatem una nova moció sobre polítiques d'habitatge en una setmana, com deia la diputada Segovia, on hem de lamentar la mort d'una família a la ciutat de Barcelona en un incendi del local on vivien. Sense entrar a analitzar les causes de l'incendi, que els experts ja esbrinaran, el que és una realitat és que no vivien en un habitatge; vivien en un local, i això ens ha d'increpar a tothom. No estem donant resposta a una de les principals necessitats de la nostra ciutadania, el dret a l'habitatge digne i adequat. Tenim molta feina a fer, molta, i anem tard.

Ens recordava la diputada Segovia el dia 18, en la seva interpellació, les expectatives que teníem quant al pressupost destinat a polítiques d'habitatge després dels acords per formar govern entre Esquerra Republicana i la Candidatura d'Unitat Popular i els d'Esquerra amb Junts, amb els ja tantes vegades anomenats 1.000 milions en cada exercici pressupostari o a assolir durant la legislatura, qüestió que va estar sobre la taula durant les negociacions amb la CUP per donar suport al pressupost i que, finalment, va fracassar. Després, el pressupost ha pogut tirar endavant amb l'abstenció del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, que també posava en el focus de la negociació un augment, crec, de més de 200 milions d'euros a afegir als 749 milions pressupostats.

Veurem com acaben aquestes negociacions, perquè realment ahir vam quedar una mica sorpresos amb la intervenció de la diputada Jéssica Albiach, quan reivindicava, en les seves negociacions del pressupost, la salut mental, la salut bucodental i la Catalunya dels trens, però en cap moment ahir va fer referència a un tema tan important com l'habitatge.

Bé, sembla que avui el diputat Morales, d'Esquerra Republicana, diu que sí que hi haurà 1.000 milions en el pressupost per a l'any 2022. No sé si és perquè aquesta qüestió del pressupost –ho veurem– de polítiques d'habitatge ja ha superat la negociació, i, per tant, hi és, com diu el diputat, favorablement –que esperem que sigui així– o ha caigut en la negociació.

Bé, centrant-nos en la moció que avui ens ocupa, estem d'acord en la proposta de l'anàlisi i la reorientació del programa Reallotgem. I vull recordar-los que el mes de juliol es va aprovar en aquesta cambra una moció en forma de pla de xoc social que va presentar el Grup Socialistes on ja demanàvem que s'obris una línia d'ajuts al lloguer que estigués permanentment oberta. Jo penso que entre aquesta mesura nostra, la reformulació del Reallotgem i els ajuts d'especial urgència podem fer una bona bateria d'ajuts per tirar endavant per a totes aquelles famílies que en un moment donat es queden sense poder pagar el lloguer.

En el pla territorial sectorial d'habitatge..., sí, estem d'acord en que s'ha de presentar un escenari pressupostari i l'analitzarem, inclús més a fons, perquè tenim la sensació que aquest pla sectorial deixa en mans dels municipis més responsabilitats de les que els hi toquen i la Generalitat reula una mica. Hi estarem molt atents.

On no podem estar d'acord *a priori* és en dir que..., l'eliminació de la construcció d'HPO en compravenda. Per què? (*Veus de fons.*) No..., sí, diputat. Per què? Perquè molts dels habitatges que estaran destinats a polítiques socials d'habitatge estaran construïts per privats. I els privats, amb certa..., si el sòl no està qualificat d'habitatge de protecció de lloguer, poden fer-lo de compravenda, com, per exemple, en el trenta per cent de l'Ajuntament de Terrassa. Un privat fa habitatge de protecció oficial, però pot ser de compravenda. Vol dir que hem, *a priori*, d'estudiar-ho millor.

Vaig resumint. El que demanarem serà una votació separada dels acords. I, quant a l'acord 5, recordar a la diputada Segovia que estem en la tramitació de la proposició de llei de mesures urgents, concretament estem en les reunions de la ponència. I, miri, em sembla que el que volen exercir és pressió sobre els grups parlamentaris, i almenys sobre el nostre grup no n'exerciran. Continuem treballant en les taules on

tenim per treballar i segur que arribarem a acords. Potser no tots als que vostès voldrien, però negociant és com s'arriba a acords.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat senyor Andrés Bello.

Andrés Bello Sanz

Buenos días, señora presidenta. Señores diputados... Nos presenta hoy el Grupo Parlamentario de En Comú Podem una moción sobre las políticas de vivienda en la que realiza propuestas muy variadas y que tienen un nexo común muy débil, prácticamente solo las une que todas ellas usan la palabra «vivienda», pero bueno.

Como creo que han hablado yo creo que todos los oradores que me han precedido, nosotros también consideramos que esta moción es extemporánea, pues se ha presentado en un momento en el que simultáneamente se está debatiendo en trámite parlamentario una nueva ley en materia de vivienda, también apoyada por En Comú Podem, el grupo proponente de esta moción, ¿no?

De hecho, incluso en el redactado final de esta moción se hace referencia a esta ley en tramitación. Parecería lógico pensar que, si tienen ideas nuevas que consideran que deben plasmarse en esa ley que está en tramitación, debería ser allí donde intentasen incorporar sus iniciativas en esta materia. Y si son las mismas ideas, pues, parece innecesario, ¿no?, que presenten esta moción. Pero, bueno, ya que la han presentado, vamos a comentarla.

También, como ha comentado alguno de los oradores proponentes, pues, incluye temas como ampliar también a las personas físicas la aplicación del impuesto a las viviendas vacías. Desde el Grupo Parlamentario de VOX estamos totalmente en contra de este impuesto, pues vuelve a grabar con otro impuesto la mera tenencia de un bien inmueble que ya se encuentra grabado por el impuesto de bienes inmuebles, el comúnmente llamado «IBI», ¿no? Impuesto, impuesto, impuesto... Eso es lo que les gusta, ¿eh?

Tampoco entendemos, y también lo ha comentado alguno de los oradores anteriores, que se quiera eliminar la construcción de viviendas de protección oficial en propiedad. ¿Qué tienen ustedes en contra de los propietarios de viviendas de protección oficial en propiedad? No lo sé.

Nuestra posición en materia de vivienda, la de nuestro grupo parlamentario, ya ha sido repetida en varias ocasiones, pero antes de nada creo que tenemos que recordar por qué hemos llegado a esta grave situación. Y este grave problema se ha ido generando poco a poco –poco a poco–, durante decenios, por la inacción de los diversos gobiernos separatistas que han gobernado Cataluña ininterrumpidamente durante los últimos cuarenta años. Y esto conviene recordarlo.

Y estos gobiernos separatistas han dedicado sus esfuerzos a la propagación de sus tesis separatistas, especialmente durante el último decenio, el que llamamos «el *procés*», ¿eh? Han dedicado ingentes cantidades de dinero público, por supuesto, a su objetivo, la independencia, olvidando la gestión de los asuntos cotidianos como puede ser la inversión en vivienda.

Por eso las crisis económicas que hemos sufrido han hecho que la falta de una vivienda digna se convierta en un grave problema para amplios colectivos de la sociedad. Y, ante este grave problema, la Administración pública competente en la materia, la Generalitat de Catalunya –que no se nos olvide, pese a sus intentos de distraernos–, debería haber sido capaz de encontrar una solución, cosa que no ha hecho. En vez de ello, intenta, mediante medidas coercitivas hacia los ciudadanos o las empresas, convertirlos en responsables de la situación de necesidad de esas personas

y obligarles a que sean ellos quienes deban soportar una parte importante del peso de la posible solución.

Nosotros, VOX, creemos que la solución debe ir en la línea opuesta: hay que dictar las medidas necesarias para la creación de riqueza y la inversión privada para que con ello aumente el parque de viviendas y bajen los precios. Así la mayoría de los ciudadanos podrán encontrar con libertad la vivienda que necesitan. Y seguramente sea eso lo que no les gusta, que haya una gran mayoría de ciudadanos que no necesiten la ayuda pública y, con ello, se sientan más libres.

Para finalizar, la Administración, y no los ciudadanos, debe ser la responsable de facilitar una vivienda digna a los españoles que no puedan disponer de ella por sus propios medios.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula ara la diputada senyora Montserrat Vinyets.

Montserrat Vinyets Pagès

Sí; gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades. Nosaltres votarem favorablement a tots els punts que es presenten a la moció, però volem fer tota una sèrie de consideracions. Evidentment que estem d'acord en que es millori l'eficiència i eficàcia del programa Reallotgem, però hem de tornar a posar sobre la taula que és un petit pedaç que no avança en la resolució de cap problema, que és l'accés a un sostre digne per a totes les persones, i està claríssim que no ens n'acabem de sortir.

Volem fer unes consideracions amb relació a incidir en programes com el Reallotgem. Ens trobem en una situació en què venim d'un problema estructural, d'una falta de prioritització de les polítiques d'habitatge del Govern català durant anys, però també ens trobem en un problema estructural per l'actuació que ha tingut el Govern de l'Estat espanyol en matèria d'habitatge.

En primer lloc, per la sistemàtica situació d'infrafinançament i per l'absoluta escassetat de fons a través dels programes estatals d'habitatge; fan riure, les quantitats que es donen a través d'aquests programes estatals. Per altra banda, també una absoluta inacció en el tema de política legislativa; l'actuació del Govern espanyol davant l'esclat de la bombolla immobiliària provocada per la crisi de Lehman Brothers ha sigut un absolut desastre: va prioritzar solucionar la depreciació dels immensos actius immobiliaris en favor dels bancs, amb mesures de rescat bancari i creacions d'organismes com la Sareb, i, en canvi, no va prioritzar el rescat a les classes populars.

Els bancs es van haver de despendre dels seus actius immobiliaris per complir les ràtios de solvència establertes per la legislació europea. I aquí l'Estat havia d'intervenir i no ho va fer; va desaparèixer i va facilitar l'entrada dels fons voltors, que no produeixen riquesa, sinó que el que fan és escanyar els més vulnerables. I això ho van fer a través de la creació de l'invent de les socimis, que se'ns va vendre com la professionalització del mercat de lloguer –res més lluny de la realitat.

El Govern de l'Estat, del senyor Fernández, d'aquest que diu que la CUP ens dediquem a comprar sabates als botiguers convergents, i si alguna cosa fan ells és enllustar, abans fent la deguda genuflexió, a tots aquells que van amb mocassins i que se'ls hi presenten al davant..., el que va fer el Govern de l'Estat espanyol va ser posar una catifa vermella a tota l'entrada de fons internacionals, que van comprar *packs* immensos d'habitatge i que estan especulant amb aquests habitatges. Per tant, mai hem de perdre tota aquesta prèvia quan encarem els problemes de l'habitatge, i ho repetirem les vegades que sigui necessari.

Amb relació al pla territorial sectorial de l'habitatge, evidentment que cal un escenari pressupostari. Nosaltres també hem incidit sempre en la necessitat de fer aquest

pla, un pla que des del 2008 s'havia d'haver fet. I, evidentment, el que cal és apostar pel lloguer social, i no tant per la compra a través de la protecció.

Pel que fa al tercer punt, aquest pla de xoc, totalment d'acord. Cal un pla de xoc immediat i cal una exigència també ferma i molt concreta a la Sareb perquè faci el favor de cedir de forma gratuïta tots els immobles que té a la seva cartera, perquè està clar que ells no són uns bons gestors, tal com assenyala el fet que ara mateix es troben en una situació de fallida tècnica, que només s'aguanten perquè s'han fet regles i normes *ad hoc* perquè no entressin a la situació de fallida.

Pel que fa a la tramitació de la llei d'emergència habitacional, totalment d'acord. Nosaltres estem participant de la ponència. A la nostra agenda és prioritària a qualsevol altra reunió, i és una necessitat urgent que aprovem aquesta llei.

Pel que fa a l'ampliació de l'impost sobre habitatges buits, també hi som favorables. Cal que també l'estenguem a les persones físiques que tenen la condició de grans tenidors. Per nosaltres també és important que no en quedin al marge els municipis turístics.

I, per altra banda, també és molt important que anem molt més enllà i que anem a tocar un impost –que aquest sí que és important i que faria molta feina– que és l'impost de societats, i són les bonificacions que hi ha a l'impost de transmissions patrimonials. I vostès tenen força al Govern de l'Estat espanyol, i és allà on vostès han d'incidir perquè aquest impost de societats, que per a les socimis és del zero per cent i que fa que aquests fons especuladors internacionals actuïn al mercat sense haver de pagar l'impost de societats..., comencin a tributar.

I això ho han de fer amb lleis com la llei de la «vivenda» que ara vostès porten a Madrid i que toca moltes coses, coses que no hauria de tocar, perquè entenem que són competència d'aquest Parlament, i, en canvi, tot allò que és moll de l'os, doncs, queda, al nostre entendre, sense tocar.

Per tant, els emplacem a seguir treballant en una llei estatal que realment toqui fonaments i toqui coses imprescindibles.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia a tots. Han començat la presentació d'aquesta moció fent un recordatori a la desgràcia que vam viure fa dos dies a Barcelona amb la família..., que quatre membres de la família, amb dos nens molt molt petits, hi han perdut la vida. Ho hem viscut molt de prop a l'ajuntament, com pot comprendre. Vam estar en contacte directament amb serveis socials, i era una família que estava assistida permanentment pels serveis socials de l'ajuntament.

I realment vivien en molt males condicions, com ha dit vostè, però és que vivien en aquestes condicions perquè l'Administració no tenia la capacitat d'oferir-los habitatge. I aquest jo crec que és el gran suspens de l'Administració pública en general, no?, la poca capacitat que hi ha d'oferir habitatge.

I, francament, crec que la guerra que tenen contra el sector privat ho dificulta tot moltíssim, no? I la prova és l'operador metropolità d'habitatge, que jo crec que és una gran iniciativa però que porta sis anys de retard, perquè el primer concurs va quedar desert per manca de confiança del privat en l'equip de govern o en aquells que governen, en l'Administració pública en general.

Crec que cal diferenciar l'ocupació antisistema de l'ocupació sobrevinguda a famílies vulnerables; són dos problemàtiques molt diferents que s'han d'entomar d'una forma molt diferent. I crec que les polítiques d'habitatge no poden anar a cop de decret: cal una planificació, cal avaluació de les polítiques, cal anar molt més enllà de lo que estem fent ara, que és actuar davant de l'emergència, amb una perspectiva

d'assistencialisme. Jo crec que cal planificar a llarg termini per, sobretot, preveure situacions sobrevingudes de vulnerabilitat que portin, doncs, a un fet d'una ocupació d'una «vivenda».

Cal modificar –ho parlàvem ahir, amb la proposta en el tema de la llei de barris, no?–, cal modificar i redefinir les propostes que no funcionen. No està funcionant la mesura del trenta per cent; no està funcionant la mesura de contenció de rendes, que l'únic que està aconseguint és expulsar gran part dels habitatges del mercat de lloguer per traslladar-los al mercat de compravendes.

Cal treballar amb els efectes col·laterals de la manca d'habitatge, que són molt greus, que és el tema dels assentaments irregulars i de les màfies d'ocupació –proliferen, a l'Ajuntament de Barcelona, és un problema greu–, que a més a més comporten problemes de seguretat i de salubritat no només per a aquelles persones que viuen en aquelles condicions, sinó també per al barri i per als veïns. Avui els veïns s'estan autoorganitzant per controlar i vigilar aquestes màfies. No és possible..., no és tasca dels veïns, vigilar ocupacions que estan fent les màfies.

Tenim oficines antidesnonament i de disciplina d'habitatge, però no sé si estem fent lo suficient per garantir que els habitatges de protecció oficial estan realment habitats per persones en situació de vulnerabilitat o estan ocupats per màfies o estan habitats per persones que han sigut extorsionades per obtenir aquell habitatge per les màfies. Això sabem que està passant. És a dir, s'estan ocupant «vivendes» i revenent aquestes «vivendes» a persones que estan en cua d'espera a la taula d'emergència habitacional, que tenen una situació de desesperació absoluta i que, doncs, cauen en mans d'aquestes màfies.

No crec que haguem de traslladar la inacció de les administracions a l'esquena del privat; crec que és un error. Qui inverteix en construir ha de poder rendibilitzar la inversió. Jo no sé quants d'aquí tenen empreses –de vostès–, però jo tinc una empresa, i l'empresa la tinc per guanyar-m'hi la vida, no per perdre-hi diners, i això no ho hem de criminalitzar. Qui construeix i inverteix en fer una construcció l'ha de poder rendibilitzar. Qui té una propietat privada ha de tenir la llibertat de fer-ne el que vulgui, inclús deixar-la buida, és el seu dret. El dret a la propietat privada és un dret protegit per la Constitució, i n'ha de poder fer el que vulgui.

Hem de practicar la política de convèncer, no la política d'imposar, perquè des de la col·laboració s'obren portes, però des de la imposició es tanquen portes. I crec que és el que està passant ara: s'estan tancant moltes portes perquè hi anem des de la imposició, des de la intromissió excessiva, per part de l'Administració pública. I jo crec que hem de canviar l'enfocament de com entomar aquesta problemàtica i convèncer els qui tenen una propietat privada, els qui construeixen, els qui en tenen més d'una, de que realment han de col·laborar amb l'Administració per facilitar i posar en el mercat de la «vivenda» protegida aquestes propietats que ells tenen.

Gràcies.

La presidenta

I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada d'En Comú Podem, senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Sí, moltes gràcies. Gràcies als grups que han presentat esmenes i gràcies per poder haver arribat a acords. I intentaré aprofitar els dos minuts per donar resposta.

Al diputat de Ciutadans, que ni el veig..., el que hi hem posat és la LAU, o sigui, la LAU diu que els contractes han de ser de cinc i de set anys. Per tant, el que no podem fer és, per negociar amb els tenidors, que accedeixin a entrar a dintre del programa Reallotgem, oferir-los que se saltin la llei. Per tant, des d'aquest punt de vista..., per això no hem acceptat l'esmena.

L'impost d'habitatges buits, doncs sí, nosaltres creiem que s'ha d'estendre a les persones físiques grans tenidores, perquè són persones que també tenen uns béns

que els hi han de poder permetre pagar aquest impost, si es permeten el luxe de tenir habitatges buits quan hi ha tanta gent sense casa. I ja els puc avançar que és un dels temes que serà fonamental en l'acord de pressupostos que estem treballant amb el Govern.

L'habitatge de protecció oficial de compra..., això és *pan para hoy y hambre para mañana*, i portem anys i dècades invertint recursos en habitatge de protecció oficial de compravenda que ha acabat al mercat i que no ha servit per tenir un parc públic de lloguer que protegeixi la gent que necessita accedir a habitatges protegits. I per això estem en menys d'un dos per cent del parc públic d'habitatge protegit.

Un altre tema important, les meses d'emergència. Evidentment que tothom hi ha de posar de la seva..., però és que no està passant, això. I només els hi poso un únic exemple: a la Mesa d'Emergència de Barcelona, des del 2016, l'ajuntament hi ha posat 849 habitatges, i la Generalitat, 255, quan al Consorci de Barcelona, que és on està la mesa d'emergència també, el seixanta per cent és de la Generalitat i la presidenta és la consellera de Drets Socials de la Generalitat de Catalunya, si és que ja han actualitzat el canvi. Per tant, sí, responsabilitat de tothom, però hi ha qui n'hi té més, i qui n'hi té més ho ha de demostrar amb aportacions.

En el tema dels desnonaments, jo vull agrair que de cop i volta Junts per Catalunya estiguin tan preocupats pels desnonaments, perquè recordo que la llei de desnonament exprés va tenir el suport de Convergència i Unió. Crec que en aquell moment la diputada Freixa ja en formava part, i va donar suport a aquesta llei de Convergència i Unió, sí. Per tant, si tant els hi preocupen els desnonaments, per què en aquell moment van donar suport a una llei que feia fora la gent de manera exprés i sense garantia de drets?

I, sobre la llei de mesures, sí, la intenció és que ens pressionem tots, perquè és una llei urgent, perquè cal arribar a un acord que no hi estem sent capaços d'arribar i estem dilatant les negociacions. I crec que la responsabilitat de tots és arribar a aquest acord, també amb les organitzacions que la van impulsar.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest migdia, abans de suspendre la sessió.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model d'acompanyament i residència en la vida dependent

302-00066/13

I passem al vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model d'acompanyament i residència en la vida dependent, presentada per la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Té la paraula, per exposar-la, la diputada senyora Maria Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Molt bon dia a tothom de nou, i saludar també les entitats que ens acompanyen. Permeteu-me que comenci avui fent un petit apunt personal aquí al Parlament reivindicant allò personal com a polític, perquè el que ens travessa el cos i la vida determina en bona mesura com construïm la nostra posició ideològica i actitud de lluita.

He participat en els moviments de defensa dels drets de les persones amb discapacitats des de la infantesa, des dels seixanta del segle xx. I d'aquell temps, i sobretot dels setanta, hi ha dos aprenentatges importants que vull posar aquí..., en aquest plenari.

Un, el que es desprèn del crit de «Volem justícia i no caritat», «No volem caritat, sinó justícia», que és el crit que ens va dur a dir prou a aquelles vergonyants qüestions que es feien el dia anomenat llavors «del subnormal». Sí, estic parlant d'aquella bústia en què es buscava la caritat de la gent per atendre les persones que s'anomenaven en aquell moment, les persones amb diferents capacitats..., s'anomenaven, sense vergonya, des de la supremacia del capacitisme hegemònic.

Dos, el que es desprèn de la construcció d'alternatives i de contrapoder des de l'acció popular comunitària, principalment de les famílies, però no només, amb vocació pública.

Les conquestes de drets dels anys vuitanta ens van portar a lleis avançades –teníem la Lismi a l'Estat, la llei d'integració, la llei de supressió de les barreres– i a una idea molt clara, i és que el sector públic..., les polítiques públiques havien d'assumir com a indicador de progrés d'una societat realment que avança cap a una idea republicana, cap a una idea feminista, cap a estàndards d'acompanyament de la vida de les persones amb dependència..., estàndards de vida independent, de dignitat, de vides escollides, per fer efectiu tot allò que diuen les resolucions dels drets humans..., les resolucions europees, etcètera.

No faré el repàs de tota la història, però la pregunta és: on ens hem quedat? Què ha passat dels vuitanta, noranta fins ara perquè ara tinguem una realitat d'un dret majoritàriament vulnerat que s'ha convertit en un bé de mercat, un model d'atenció que no es basa majoritàriament en el suport a la vida independent o que, si ho fa, moltes vegades és a costa de la precarietat laboral de les seves treballadores i treballadors? Aquesta precarietat és un signe important del sector. Molts àmbits de la vida no acompanyats: l'accés a l'oci, a la cultura, al treball... Models assistencialistes massificats, llistes d'espera, i, sobretot, la sensació que el món avança i deixa enrere tot aquest sector de població.

Compartim amb la gent gran..., i us portava aquí un article de *Crític*, del gener passat, que és molt interessant de llegir, perquè explica com es pot convertir en un bé de mercat l'atenció a la dependència, com el sector de la gent gran es reparteix en tres grans blocs i és similar al que passa amb el sector de les discapacitats intel·lectuals, que és d'una minoria d'atenció pública, una part d'iniciativa social del tercer sector i la majoria mercantil, amb empreses amb ànim de lucre. És el camí cap al que anem si no hi ha una intervenció pública valenta i eficaç.

En el decurs de les negociacions d'aquesta moció, de negociació de les esmenes –que agraeixo als grups del Govern i al Partit Socialistes i als comuns les esmenes i l'esforç per transaccionar-les–, hi ha hagut un tema en el que no ens n'hem sortit: quan nosaltres estem reclamant les millores laborals posant el personal al Siscat, quan estem reclamant una forta aposta cap a lo públic, sembla que hi ha por, hi ha la sensació de que això vol dir que estem menystenint les entitats del tercer sector de base social no lucrativa que ho estan tirant endavant. No, no, menystenir-les és tenir-les a primera línia de la trinxera de l'atenció mal dotades i sense expectatives de poder resoldre els temes de precarietat laboral.

Per tant, jo els demano als grups que a hores d'ara no s'han sumat a votar a favor els punts que fan aquesta aposta decidida cap a la transformació del model d'atenció cap a models més personalitzats, menys assistencialistes, i cap a un model públic, que s'ho repensin i que hi votin a favor.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentaris Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades... Aquesta moció..., hi estem d'acord en molts dels seus punts, perquè considerem que són punts evidents; d'altres no. Tampoc, de fet, han estat acceptades les esmenes que vam presentar ni tampoc les transaccions que en un moment donat semblava que podien ser possibles. No passa re, es tracta, justament, de la tasca política, no?

La CUP ha decidit pactar la gran majoria de punts amb els grups que donen recolzament al Govern, tot i que sigui rebaixant algunes de les exigències que portaven inicialment en aquesta moció –estan en tot el dret de fer-ho–; però, en tot cas, considerem que en el seu conjunt aquesta no és una moció que tingui un contingut o que hi hagi un canvi substancial..., entre altres coses, perquè part d'aquesta moció ja es va aprovar en el Ple monogràfic de residències que el meu grup parlamentari va encetar el juliol de l'any passat.

En què hi estem d'acord? És el cas del punt 2. Estem d'acord en que el Parlament insti el Govern a complir la llei. *Estamos aquí*: hem de fer aquestes coses, però el Govern no compleix la llei que aprova aquest Parlament.

També en l'apartat 4, que proposa algunes mesures relacionades, doncs, amb l'enfortiment i l'acompanyament, els suports, la vida comunitària i el lleure de les persones amb discapacitat. És difícil, de fet, votar en contra evidències com aquestes i amb tan bones intencions –també considerem que hi ha poca concreció.

Estem d'acord en la reforma de pensions per a persones amb discapacitat. De fet, tampoc és cap novetat, és la recomanació número 18 del pacte de Toledo, traduïda en una disposició addicional pactada entre el PSOE, Unidas Podemos i Junts per Catalunya, que acabarà en els propers mesos en una reforma del marc regulador establert en dos reials decrets. Per tant, el compromís ja ha estat adquirit.

I, com no tinc molt de temps, em centraré en dos aspectes que traspuen d'alguns dels punts d'aquesta moció.

En primer lloc, al Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar –ho hem dit altres vegades– som defensors de la col·laboració publicoprivada. Volem serveis públics, els volem de titularitat pública, els volem gestionats directament per l'Administració o per entitats del tercer sector o per empreses. La titularitat no és sinònim de qualitat del servei. El que cal és que l'Administració es doti dels elements de control necessaris per fer complir les condicions per les quals aquest servei és gestionat per un altre, per un tercer. I fins que no reforcem els sistemes d'inspecció i fins que no fem que les nostres administracions tinguin cura de la qualitat dels serveis..., llavors, evidentment, no només aquelles que gestionen les empreses o entitats del tercer sector, sinó les que estan gestionades també per la pròpia Administració, no podran tenir estàndards de qualitat que puguin ser valorats.

Vostès parlen també de les condicions laborals. Efectivament, nosaltres volem bones condicions laborals en el sector públic i en el sector privat. I dins dels contractes també s'han de tenir en compte les condicions laborals –i en la inspecció també– de les persones que treballen en la gestió d'aquests serveis.

El discurs de «tot públic» jo els hi reconec que és atractiu i és respectable. Ara, jo només demano a aquells grups que el fan servir tres coses: que facin números, que ens diguin quant costa i que ens diguin com ho pagaran, i, ja si pot ser, una quarta, que ho apliquin allà on governen. Perquè, tot i que sempre poden fer ús del comodí de que quan arriba la república, doncs, tot ho farem i la independència amb tot podrà, és un fet que, a la pràctica, alguns que gestionen aquest tipus de serveis als ajuntaments saben que ara per ara no és possible, aquesta internalització.

Per tant, sí a una prioritat en la gestió pública dels serveis, però no exclusivament. És desconèixer quin és el nostre sistema residencial a Catalunya, que s'ha creat des de fa molts anys. I, per tant, si volem fer una cosa que és poder posar a disposició de les 3.800 persones amb discapacitat que estan demanant una residència o

una plaça pública..., si les volem posar en marxa ja –el mes que ve, l'any que ve–, ho hem de fer a través de la col·laboració publicoprivada.

Els discursos de «tot públic» i els discursos de canvi de model estan molt bé, però la gent necessita la plaça ja. I cada cop que ens veuen a nosaltres parlar de models i de futur..., està molt bé, però volen solucions als seus problemes, solucions concretes. I se suposa que és per a això, per al que nosaltres estem aquí.

I, finalment, el tema dels centres especials de treball. Un altre cop amb el finançament: el que demanem nosaltres és que el finançament que ve de la sectorial de Madrid, que marca quins són els recursos per al treball protegit a Catalunya, vagin a parar al treball protegit a Catalunya; que el salari mínim de les persones amb discapacitat es pagui amb els recursos que venen de l'Estat i no s'utilitzin per pagar altres coses, que és el que estava passant i el que està passant des de fa molt temps al nostre país.

Vostès, en el cas de la CUP, doncs, han tornat a comprar el discurs del Govern. És un discurs que és absolutament fals. No podem pagar amb l'SMI de les persones amb discapacitat altres polítiques actives d'ocupació, per molt importants que siguin, perquè són, entre altres coses, per complir els seus drets, que tenen marcats per llei.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Jessica González.

Jessica González Herrera

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades... En primer lloc, donar les gràcies a la Fundació Pere Mir, a l'Ateneu Divers i a Dincat, que ens estan acompanyant en aquest punt avui, no tant per acompanyar-nos, que també, sinó sobretot per la feina ingent que feu cada dia per defensar la dignitat i els drets de les persones amb discapacitat aplicant models que l'Administració hauria d'aplicar encara més.

En primer lloc, també agrair a la CUP la seva disposició en el moment de negociació de les esmenes d'aquesta moció, que avanço que votarem en la seva totalitat a favor, ja que compartim model, compartim aquesta visió de que l'autonomia personal hauria de ser un servei públic que sigui proper a la comunitat, que estigui ajustat al moment i a l'autonomia de cada persona, que faciliti la presa de decisions compartida i l'apoderament.

I, en aquest sentit, ja sabem que hi ha nombrosos estudis que ens parlen dels efectes que té la hiperinstitucionalització, en particular en macrocentres residencials, en les persones amb discapacitat, els efectes negatius que té, ja que anul·la o dificulta la capacitat de decisió, responsabilitat, gestió sobre la pròpia vida, sent així persones que són objectes passius, no?, d'atenció, receptores de serveis, i que se'ls hi treu la capacitat d'assumir responsabilitats en els processos que formen part de la seva vida.

I la consellera, quan va fer la interpellació fa un parell de setmanes, parlava de la desinstitucionalització de les cures, no?, que cap aquí hem de caminar. I això en el relat queda molt bé, però això s'ha de materialitzar amb pressupostos i amb polítiques concretes.

I això no és una qüestió que sorgeixi de la voluntat política d'aquest Govern, sinó que ve marcat, entre altres marcs legislatius, per la Convenció sobre els drets de les persones amb discapacitat de les Nacions Unides, que parla de models que d'alguna manera assegurin que les persones amb discapacitat puguin triar amb qui i on volen viure; serveis d'assistència i de suport amb la comunitat; accedir a instal·lacions i a serveis comunitaris, incloent-hi, evidentment, accés a la cultura, accés a la inserció laboral i un gran nombre de serveis.

Doncs aquest model de desinstitucionalització, que sembla que és innovador i que sembla que és una qüestió que s'està parlant ara, ja el fan entitats des de fa molts anys. Hi ha aquí el cas de la Fundació Pere Mitjans, que des dels vuitanta està fent aquesta tasca de desinstitucionalització, amb unes ràtios molt inferiors a les que es tenen ara mateix en la cartera de serveis, on les unitats de convivència s'organitzen independentment del tipus de discapacitat que tinguin les persones, que viuen en pisos normals i corrents. I això ens sembla una cosa petita i normal, però no és el que passa en els models de macrocentres que les polítiques de la Generalitat durant l'última dècada han promogut.

I aquí es parlava abans de si lo *publicoprivado*... Nosaltres no defensem lo *publicoprivado*, defensem lo públic, i som conscients que lo públic no arriba a tot arreu. I sabem que hi ha fórmules com la col·laboració publicosocial, publicocomunitària, amb entitats no lucratives, que estan fent..., com la Fundació Pere Mitjans i moltes altres del tercer sector, que tenen aquesta visió. I s'ha de posar fi a les llistes d'espera, això és una realitat, i això no ho farem d'un dia per l'altre. De fet, s'està demanant des de les entitats, com Dincat, per exemple, un pla específic de planificació de les llistes d'espera. I aquí aquest pla ha de tenir una prioritat de lo públic i fer aliances amb entitats com les que tenim aquí avui.

També la moció parla del paper de les famílies, no?, d'aquesta democratització que ha d'haver-hi, no? Les famílies de..., famílies i entitats del Vallès Occidental del sector de la discapacitat intel·lectual que van venir a visitar-nos ahir ens parlaven d'una situació de desemparament en la que es troben moltíssimes famílies precisament perquè l'Administració, a nivell de proveir informació, de proveir recursos, de garantir que les persones amb discapacitat ho tenen tot al seu abast per tal de ser ateses i desenvolupar un projecte de vida, un projecte de vida autònom..., no ho poden fer.

I, en aquest sentit, democratitzar encara més aquests mecanismes, aquests òrgans, doncs, ho trobem totalment clau. Així com donar suport al sector cultural i a projectes que garanteixen l'accés al dret cultural, i torna a sortir la idea dels drets culturals, un cop més, per a les persones amb discapacitat. Per això votarem a favor d'aquest punt. I esperem que ens serveixi per avançar.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputada. Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ferran Roquer.

Ferran Roquer i Padrosa

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats... Bé, vostè ha dit que feia temps que es dedicava al món de la discapacitat, que lluitava pels drets de les persones amb discapacitat, i jo li he de dir que es traspua en la moció aquesta circumstància personal seva, circumstància personal seva que es pot ampliar a altres persones que han intervingut en aquesta moció.

Jo em fixaré en particular en la desinstitucionalització de que vostè parla, en la personalització dels serveis, en els models comunitaris inclusius, eh?, de lleure, de tractament de vida, de vida en la pròpia comunitat.

I estem d'acord en moltíssimes coses amb vostès; en tenim una, d'essència, que no..., que ens fa divergir. Però estem d'acord en la personalització dels serveis. Estem d'acord en l'assistència a la pròpia llar, en l'assistent personal. Estem d'acord en l'accés universal al suport a domicili, i hi estem tan d'acord que el SAD –el servei d'atenció a domicili– rebrà un increment de 53 milions en els pressupostos de la Generalitat, o que el preu del servei d'atenció a domicili té una partida pressupostària específica en els pressupostos de la Generalitat.

En la millora dels centres de l'àmbit sociosanitari, que no discriminin ningú per cap mena de condició; només faltaria que el meu grup no hi estigués d'acord. En l'establiment d'un salari mínim de 1.200 euros. És desitjable que el sector social tingui

un salari mínim de 1.200 euros. Li diré més, podria ser més alt. Li diré més, hauria d'abastar a tots els treballadors de Catalunya: milloraríem la competitivitat, milloraríem la demanda interna, milloraríem l'estat del benestar, milloraríem el benestar de les persones i de les famílies. El Govern de la Generalitat, però, no pot establir un salari mínim. Encoratjar les organitzacions, els agents socials, que pactin en aquest sentit.

Incrementar les places residencials. Evidentment, s'han d'incrementar les places residencials per a persones grans, per a persones amb discapacitat. Per això els pressupostos de la Generalitat preveuen 162 milions en construcció d'infraestructures per prestar aquests serveis i 29 milions per incrementar-ne les places.

Cultura, oci i lleure, inclusius, evidentment. Les persones que treballen en centres especials de treball o en empreses ordinàries que es puguin jubilar abans, no més faltaria. Els hi ha dit el senyor Moreno; nosaltres hi estem, en això. I, en funció del seu envelliment i de quines siguin les seves característiques, s'ha d'anticipar, evidentment.

Ara bé, no podem compartir de cap manera la internalització de tots els serveis del sector social. La pesada massa administrativa de la Generalitat donaria pitjor solució a totes aquestes demandes que fa la pròpia moció.

Moltes de les entitats que presten serveis –i ara li parlaré de Girona– són entitats que varen començar pares i mares que varen crear una escola d'educació especial quan no hi havia l'Administració enlloc, ni s'esperava que estigués enlloc. Després, quan els nanos van sortir de l'escola, van crear centres residencials, centres de serveis diürns. Després, amb la llei de la dependència, es van anar engreixant. Les entitats són peça fonamental, un fet diferenciador; són una estructura d'estat de Catalunya, una cosa que ens caracteritza i que ens fa diferenciar de la resta, com a mínim de l'Estat.

Vostè creu que un sistema creat per la Generalitat i gestionat per funcionaris tractaria millor els discapacitats que la Fundació Pere Mitjans, que la Ramon Noguera, que Els Joncs –de Girona–, que la MAP –de Ripoll–, que Altem –de l'Alt Empordà–, que la cooperativa La Fageda, que Mas Casadevall, que Vilar Aspronis...? No, no ho farien millor. Jo els conec, hi he estat, sé com treballen. No ho farien millor.

En l'àmbit de lleure educatiu, la Generalitat ho faria més bé que l'associació El Dofí, que té professionals excel·lents i persones voluntàries? Ho farien millor, uns funcionaris? Jo crec que no. O El Trampolí, del Baix Empordà? No, no ho farien millor. I si ho fessin..., com a màxim ho podrien fer igual.

Si no fos pel biaix ideològic que hi ha incorporat en aquesta moció..., és el que a nosaltres ens sobra una mica, aquesta internalització, aquest cent per cent públic. El que és substantiu és que les persones tinguin un tracte de qualitat, de molta qualitat; no és substantiu qui presta el servei.

Llevat d'això, agrair-li la moció, el tarannà i la capacitat per arribar a acords.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. I, finalment, en aquest torn de defensa de les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Bartomeu Compte.

Bartomeu Compte Masmitjà

Bé; gràcies, presidenta. Diputats i diputades... Estem davant d'una moció en favor de la participació, el model d'atenció i el treball de les persones que pateixen discapacitat. En el primer punt es planteja més democratització dels òrgans de participació, i la proposta de modificació que porten vostès en la moció del decret suposa un canvi en la proporció de la representativitat en aquests òrgans. Per tant, es pot estudiar la proposta, però buscant una millora que no suposi una desproporció o una representació que trenqui l'ecosistema del decret. Mentrestant, hi ha vies alternati-

ves, per exemple, per a la participació de les associacions de veïns –crec recordar que a l'article 27.4.

Sobre aplicar la Llei 19/2020, de 30 de desembre, d'igualtat de tracte i no-discriminació, el desenvolupament de la llei és veritat que ha vingut condicionat per l'any electoral i la formació de govern, però aquesta qüestió, tal com ha comentat la consellera en aquest mateix faristol, d'Igualtat i Feminismes, està inclosa en el pla de govern i ja s'ha començat la tasca creant l'Organisme de la Igualtat de Tracte i la No Discriminació, s'ha posat a disposició de la ciutadania un formulari de denúncia *on-line* i actualment també es troba en fase de tramitació el reglament sancionador anti-discriminatori. Per tant, estariem en la línia del seu punt.

Un altre punt: sobre la clara aposta per les accions en favor de l'autonomia personal i el model residencial de la moció, sembla evident que s'ha de deixar pas a un model més de desenvolupament de les necessitats de suport a cada persona i en un àmbit de companyia. Cal buscar itineraris personalitzats i mesures flexibles en els trànsits de les situacions particulars, i també que puguin optar per la socialització o per tenir cura del seu propi espai.

En definitiva, autonomia personal vol dir que el model s'ha d'adaptar a les necessitats i eleccions dels propis usuaris. Això és el que requereix el model i el que demanen les famílies en les trobades que tenim amb elles. Percebem, tot i amb això, amb les esmenes i la seva moció, un ampli acord en aquesta cambra sobre com ha de ser el model. Per tant, seguim treballant-hi i tirem endavant.

Pel que fa al sector de les cures i el SAD, sabem que encara hi ha molt camí per recórrer, encara hi ha masses contractes temporals i a temps parcial, salaris baixos, poca capacitat de reivindicació pels efectes de la reforma laboral, treball en domicilis particulars amb exposició a diversos riscos, etcètera.

Una d'aquestes eines de millora pot ser incrementar les tarifes i mòduls en funció de la disponibilitat pressupostària, i que el salari mínim de conveni siguin 1.200 euros bruts per catorze mesades, però creiem que una moció no és la millor iniciativa per concretar avenços laborals. Ho han de fer a través de la negociació col·lectiva, a través dels convenis, perquè en lo que estem plantejant aquí estem vulnerant l'autonomia de les parts. L'única qüestió en la qual podríem avançar en aquest sentit seria que l'Administració fes un acord, un pacte, amb els agents socials. A partir d'aquí, sí que podríem traslladar això íntegrament i amb agilitat; mentrestant, no. Per tant, nosaltres plantejarem aquesta iniciativa d'acord amb totes les parts, i la moció aquesta entenem que no és el camí adequat.

Per altra banda, sobre la inserció laboral, celebrem que ens haguem posat d'acord. Recordem que des del Departament d'Empresa i Treball es dona suport al foment de l'ocupació i al manteniment de llocs de treball de les persones amb discapacitat, tant a l'empresa ordinària com als centres especials, i també amb fons de programes de subvenció de la direcció general, tant fons de conferència sectorial com fons europeus. El model que volem és el de la inclusió laboral íntegra amb l'ocupació de màxima autosuficiència possible d'aquest col·lectiu i durant el major temps que puguin mantenir-la.

Sobre la jubilació, que el senyor Moreno s'ha descuidat que en l'equació Esquerra Republicana també hi té veu, i important, val a dir que, al no disposar de totes les competències com a estat independent, ens veiem obligats a seguir arrencant avenços. És per això que hem arrencat un preacord i compromís per part del Ministeri de Seguretat Social de realitzar una sèrie d'estudis, com el cas de les modalitats de jubilació anticipada, entre elles les de les persones treballadores amb discapacitat. I, per tant, el Govern de l'Estat, en el termini dels propers sis mesos, ha de presentar la proposta en el si del pacte de Toledo. Estarem amatents perquè realment es compleixi, i crec que hem de mirar de buscar les vies més directes i més encertades. En farem seguiment.

En tot cas, diputada Dolors Sabater, agrair-li la interlocució i la disponibilitat que ha tingut de totes totes. Jo crec que en algunes qüestions, en gairebé totes, estem més a prop que lluny en el probable sentit del vot que farem. I, sobretot, agrair-li les transaccions que hem pogut assolir i els punts que compartim. I, ho repeteixo, en els altres, hi estem molt d'acord, i jo crec que amb una mica de diàleg hi podrem avançar.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX, la diputada Mónica Lora.

Mónica Lora Cisquer

Bé; gràcies, presidenta. Diputats, bé, abans de tot, des del nostre grup parlamentari volem mostrar el nostre reconeixement i suport a l'esforç de tantes i tantes famílies amb persones dependents al seu càrrec i també als professionals, tant de l'àmbit privat com públic, pel seu esforç i compromís.

Bé, tots hauríem de ser conscients de la situació de vulnerabilitat de les persones dependents, però en aquest sentit ens trobem amb una realitat patent, que és la manca de compromís per part del Govern de la Generalitat per cobrir les necessitats més essencials de les persones amb dependència. I això no és una cosa que diguem només des del Grup Parlamentari de VOX. La mateixa entitat Dincat, com a representants del sector de la discapacitat intel·lectual a Catalunya, han denunciat que el projecte de pressupostos de la Generalitat per al proper any 2022..., no són suficients per cobrir les necessitats essencials de les persones amb dependència.

I no estem d'acord amb la moció que ens presenta l'extrema esquerra. I no només perquè estiguem als antípodes del nostre ideari i plantejament polític, sinó perquè la majoria de les iniciatives que ens presenten tenen una gran càrrega ideològica que no pretén precisament solucionar la situació de les persones amb dependència ni dels seus familiars ni dels professionals que les atenen, sinó que són continuistes de les seves polítiques intervencionistes, que l'únic que provocaran és més empobriement humà, institucional, cultural i econòmic de la nostra estimada regió, de Catalunya.

I des de l'entitat Dincat han exposat, precisament, quines són les necessitats urgents a que cal fer front, com és el finançament dels centres de treball o l'eliminació de les llistes d'espera per poder accedir a serveis d'habitatge o atenció diürna. I, tot i això, la CUP ens presenta una moció que no impulsa mesures per al benestar ni procura l'autonomia personal ni presenta un sistema eficaç per assistir les persones dependents.

I saben quina és la trista realitat? Que els serveis menys prestats per la Generalitat de Catalunya són els de prevenció de les situacions de dependència, de promoció de l'autonomia personal i d'assistència personal. I, davant aquesta situació, considerem que és urgent posar en marxa d'una vegada per totes accions necessàries que garanteixin el benestar de totes i cada una de les persones en una situació de dependència, com és, per exemple, donar més suport a la inserció laboral.

Perquè, mirin, si comparen els pressupostos anteriors de la Generalitat de Catalunya amb la proposta per al 2022, de la llei de pressupostos, s'observa una important disminució de la partida destinada a això, passant de 449 milions d'euros a 223 milions d'euros.

També és urgent poder garantir l'accés a connexions digitals per al desenvolupament personal i emocional, així com facilitar els mitjans necessaris perquè puguin participar les famílies amb dependents al seu càrrec en la cura i atenció de la persona dependent.

Perquè tot això sí que és urgent. Però el Govern de la Generalitat diu que no té diners per afrontar aquestes urgències. I la política, com bé deuen saber els diputats

que estan aquí presents, és una qüestió de prioritats. I el Govern ja ens ha demostrat, amb el projecte de pressupostos, quines són les seves prioritats: conselleria d'Igualtat i Feminismes, 92 milions d'euros; conselleria d'Acció Exterior, 94 milions d'euros; per a fons climàtics, 100 milions d'euros, i per a la sectària TV3, més de 240 milions d'euros. Aquestes són les prioritats del Govern de la Generalitat. I és vergonyós que mentrestant ens trobem que la partida d'autonomia personal no cobreix les necessitats essencials de les persones amb dependència.

I, mirin, he escoltat alguna intervenció..., i alguns de vostès em semblen realment molt hipòcrites. Nosaltres per descomptat que recolzem les persones dependents, també les que tenen alguna discapacitat, fins i tot aquelles que encara no han nascut. (*Alguns aplaudiments.*) Perquè la defensa de la vida i de la dignitat de les persones es defensa des del primer moment.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Joan García.

Joan García González

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... És evident que bona part de les finalitats d'aquesta moció les podríem compartir. Qui no vol compartir...? I, de fet, passa moltes vegades a la mateixa comissió, doncs, que alguns dels objectius finals, com ara treballar per la dependència per reduir, precisament, coses tan evidents com la llista d'espera de dependència que tenim a Catalunya i idear les polítiques més adequades..., és evident que amb això, que en la diagnosi i en els objectius, hi podem coincidir jo crec que tots els grups –tots.

El problema és que la moció parla realment –i aquí no se n'amaga, la CUP, i crec que és legítim–..., parla sobre el model, vol parlar del model d'acompanyament i residència. I jo crec que aquí..., tampoc serà una novetat que nosaltres diguem que, com a liberals, no compartim el seu model en una cosa bàsica que ja s'ha parlat, però que crec que és essencial. Nosaltres sí que creiem que les polítiques públiques han d'accionar moltes vegades i treballar contra la situació real dels índexs de pobresa, per exemple, o dels índexs de necessitats socials que hi ha a Catalunya.

És a dir, que les polítiques de protecció social són essencials en el nostre conjunt, en la nostra societat i en el conjunt d'Espanya, en el nostre conjunt d'estat de dret, en aquest cas, i social, que és com ens definim. Això és evident. I, per tant, no crec que hi estiguem, aquí, en contra.

Però, clar, quan vostès parlen de titularitat pública –crec que el diputat Moreno ho ha explicat bé–..., titularitat pública, sí, però col·laboració, evidentment, publicoprivada. Però bàsicament és per eficiència. També s'ha acceptat aquí, doncs, que si passéssim i canviéssim el model a una única acció o, en aquest cas, a una única col·laboració, en aquest cas s'ha parlat de publicosocial..., jo crec que públic, únicament públic, sense la participació de la part privada, no ho podríem cobrir, no podríem donar el servei de protecció social que actualment donem.

Aquest matí, de fet, parlàvem de l'economia social. Al final, no podem frenar l'emprenedoria individual dels ciutadans tampoc en tot el que és la protecció social, perquè crec que va contra l'essència real i bàsica de la nostra societat i de la nostra cultura, de fet, europea, i, en aquest cas, també espanyola i catalana. Per tant, estem en contra de tot el que vulgui canviar aquest model, perquè per nosaltres és un problema.

Nosaltres, la legislatura passada, i parlant d'alguns temes –hi ha molt poc temps per parlar d'això, perquè la dependència és amplíssima i tractaríem molts temes...–, vam parlar del model, de quines millores hem de fer per fer polítiques per a la gent gran. Vam fer..., de fet, vam demanar..., a petició de Ciutadans es va fer una comissió

d'estudi sobre la qualitat de vida de la gent gran. Nosaltres creiem –i aquí ho vull dir i ho vull deixar...– que hem de garantir els drets de les persones grans.

Crec que les polítiques relacionades amb les persones grans són, en aquest cas, bàsiques, han d'estar prioritzades a l'agenda política i han de tenir un reflex en la despesa social. I aquí és on entrem un altre cop en el problema que veiem sempre –i ho hem dit a les comissions de pressupostos–: crec que no s'estan dedicant suficients recursos a la protecció social, en aquest cas a coses tan bàsiques com desplegar o implementar mesures per a la gent gran. Al final, la gent gran moltes vegades és qui té més problemes a l'hora de gestionar aquesta dependència.

I també relacionats, òbviament, amb la gent gran, alguns temes que volia dir –i que crec que tampoc tindrè temps–..., sobre els treballadors del sector. Evidentment, creiem en la negociació col·lectiva. No hem d'implementar nous mètodes ni noves mesures; ja existeixen. Per tant, hem de millorar les condicions dels treballadors, és bàsic. Però també és bàsica la seva formació. No se n'ha parlat aquí, però crec que la formació, en aquest cas, la implementació moltes vegades de l'FP dual com un mecanisme essencial per millorar la seva qualitat de treball i també les seves condicions de treball..., crec que és essencial també a Catalunya.

Per tant, és molt àmplia, aquesta moció. Nosaltres alguns punts els votarem a favor, altres, en contra, i en d'altres ens hi abstindrem –sembla una novetat, eh?, això que he dit...

Gràcies, diputats, diputades, presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputat. I, finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Gràcies, presidenta. Intervinc des d'aquí, perquè seré breu. Perquè, en línies generals, em sembla una bona moció. De fet, hi han punts que compartim totalment, i que jo, a més a més, els convido i els animo a portar-los en la proposició de llei que tramitem sobre matèria sociosanitària, perquè ja vaig dir ahir que creia que faltava un punt sobre residències, i crec que val la pena, doncs, incorporar algunes de les propostes que vostès fan aquí en aquella tramitació, en aquell debat.

No obstant, sí que farem votació separada en altres punts, perquè no acabem d'entendre l'al·lèrgia que tenen a la col·laboració amb el sector privat. Aquí estem parlant de millorar un servei que és molt necessari, que és clarament millorable, però que, malauradament, l'Administració pública no pot assumir en la seva totalitat perquè no té els recursos ni té la capacitat per fer-ho, no? Jo crec que una bona col·laboració amb el sector privat podria ajudar a donar moltes de les sortides que vostès demanen aquí.

De fet, demanen, per exemple, donar resposta el primer trimestre de 2022 a les més de tres mil persones amb discapacitat intel·lectual que estan en llista d'espera per serveis residencials i a les més de mil persones que estan en llista d'espera en serveis d'atenció diürna. Clarament s'ha de donar resposta a això, però l'Administració no ho podrà fer per si sola. No pot donar-hi resposta, no pot respondre al cent per cent de la demanda, no?

Jo crec que, al final, el que cal és treballar amb el sector privat, treballar en col·laboració, òbviament, amb els controls i la supervisió necessaris per part de l'Administració pública. Però, malauradament, en aquests punts en què vostès exclouen el sector privat d'un servei que complementa el que està donant l'Administració pública, doncs, no els hi podem donar suport.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Moltes gràcies. Serà difícil donar resposta a tot amb el poc temps que hi ha, però... Em sembla d'una certa hipocresia –perdoneu–, hipocresia política, tants elogis al tercer sector, tants elogis a les entitats, que, afortunadament, estan cobrint el que l'Administració no està cobrint, quan, en realitat, a darrere d'això el que hi ha és un inhibir-se de l'impuls públic –inhibir-se de l'impuls públic.

I, després, senyor Roquer, li recordo que... Vostè parla de la Fundació Pere Mitjans. Està a punt de tancar, perquè les ràtios que se li donen des de l'Administració pública no li permeten sostenir el model que està fent d'acompanyament a la vida digna. L'Ateneu Divers, com a ateneu d'oci, de lleure inclusiu, també està a punt de..., haurà de tancar, perquè no té aquest suport. Per tant, de què estem parlant, quan fem tants elogis?

Aquí el que pretén aquesta moció –i els asseguro que no serà l'últim cop que en aquest Ple parlarem d'aquests temes– és posar al centre de la política un dèficit importantíssim que tenim, perquè en els pressupostos donem diners, donem molts milions al circuit..., i no en tenim per fer més places? Perdoneu, eh?, però hi ha vint mil places de gent gran pendants, i tres mil i escaig de persones amb discapacitat intel·lectual, més de centre de dia, gairebé dues mil, i només se'n cobreixen tres mil per a gent gran i persones amb discapacitat –misèria i companyia.

Només dir que hi han hagut moltes esmenes que no les hem pogut..., hem anat amb molt poc temps per poder-les transaccionar. Amb la voluntat d'escollar tothom i d'intentar transaccionar al màxim, doncs, hem arribat molt a última hora, i això no ha permès que algunes esmenes que havíem acordat..., igual com el punt d'inserció laboral, que ha saltat perquè la Mesa no l'ha admès.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputada. Acabat el debat, també els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà al migdia, abans de suspendre la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de feminisme i igualtat

302-00061/13

I passem al vint-i-tresè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de feminisme i igualtat, presentada pel Grup Parlamentari de VOX. Té la paraula, per exposar-la, la diputada senyora Mónica Lora.

Mónica Lora Cisquer

Bé; gràcies, presidenta. Hola de nou. Bien, continuando con la interpelación de hace unos días en el Pleno, presentamos esta moción sobre las políticas mal llamadas «de igualdad» impulsadas por la Generalitat de Catalunya. Instamos a la aprobación de seis iniciativas desde una perspectiva del sentido común y de protección a todas las personas, hombres y mujeres.

El primer punto consiste en sustituir la terminología en las políticas contra la violencia y cambiar el término «género» por el de «intrafamiliar» con la finalidad de no discriminar a ninguna víctima según el sexo que tenga.

En el segundo pedimos que se supriman las políticas de perspectiva de género y se promuevan políticas con perspectiva de familia y de fomento de la natalidad,

porque eso sí es una necesidad. Es más, es una urgencia que debemos afrontar con valentía y con determinación, porque en la actualidad parece ser que lo políticamente incorrecto es promover políticas pro familia y de natalidad, y en eso no podemos estar de acuerdo.

El tercer punto consiste en suprimir las subvenciones y las partidas presupuestarias destinadas a promover la perspectiva de género, ejercicio que debe hacerse en la totalidad de los departamentos de la Generalitat, porque ya basta de destinar decenas de millones de euros en subvenciones para contentar a sus *lobbies* de género y de LGTBI, y ya basta de derrochar el dinero de todos los catalanes en cuestiones puramente ideológicas. Ya basta. Porque es muy fácil derrochar el dinero público en fiestas ideologizadas cuando no tienes que poner ni un euro de tu bolsillo. Ya basta. (*Alguns aplaudiments.*)

En el cuarto punto pedimos eliminar de los planes educativos o extracurriculares la educación afectiva y sexual, y pedimos que, mientras no se elimine, se implante la obligatoriedad de que los padres deben ser informados expresamente sobre cualquier materia, charla, taller o actividad que afecte a cuestiones sobre ideología de género, sobre feminismo, sobre diversidad LGTBI o educación sexual, prestando los padres su consentimiento individualizado mediante el pin parental.

Porque, miren, a raíz de nuestra intervención en el pasado Pleno, donde hablábamos de la «perversa educación sexual», han sido varios los padres que han contactado con nosotros, preocupados, indignados y pidiendo auxilio porque en las escuelas de sus hijos están empezando a impartir materias que nada en absoluto tienen que ver con la educación de sus hijos. Y a estos padres y a todos aquellos que puedan sentirse identificados les queremos decir que no estáis solos, que ahora tenéis en el Parlament una voz que os representa y que lucha con determinación por la protección de vuestros hijos. Porque, sí, señores diputados, la educación de los hijos es algo que compete exclusivamente a los padres. (*Alguns aplaudiments.*)

En quinto lugar, pedimos que se garantice la igualdad de oportunidades y se favorezcan políticas de conciliación familiar y laboral. Igualdad de oportunidades tanto para las mujeres como para los hombres; madres y padres merecen tener las mismas oportunidades –y no solo las mujeres, como pretende impulsar la Generalitat.

Y, como último punto, hace unos días conocíamos la triste noticia de que una mujer había asesinado a su marido en Manresa. Y según el protocolo de duelo de este Parlament, pues, esta víctima no merece ninguna mención especial y no merece ningún minuto de silencio. ¿Y saben el motivo? Ser hombre. Y es por eso que, en el último punto de la moción, y no por eso menos importante, pedimos la modificación del protocolo del Parlament para adaptarlo y que se guarden minutos de silencio para todas las víctimas de violencia intrafamiliar: hombres, mujeres, niños y ancianos, porque es de justicia hacerlo.

Y les pedimos..., en este sentido, les ruego, yo, como diputada, que aprueben esta moción del Grupo Parlamentario de VOX, con seis medidas muy concretas que defienden la verdadera libertad y la verdadera igualdad. Si quieren hacer un favor a los catalanes, aprueben esta moción.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, per defensar les esmenes presentades, té la paraula la diputada Anna Grau, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Diputats... Bé, ens enfrontem a un debat en certa manera estèril o cosmètic, que ahir el president Aragonès va demanar obertament a tots els grups de la cambra que no tinguin cap tracte amb VOX, que no acceptin cap inter-

canvi parlamentari amb VOX. Nosaltres aquest tipus de comminacions ens les passem per on ens les passem (*remor de veus*), perquè nosaltres... Vull dir, si acceptem esmenes de Junts per Catalunya, doncs..., evidentment, no acceptem lliçons de democràcia, i menys que de ningú, doncs, d'Esquerra Republicana. (*Alguns aplaudiments.*)

Dicho esto, yo no sé en qué momento se vuelve aquí todo el mundo loco, loca, «loqui» o «loque», porque de algún modo yo creo que ustedes, señores de VOX, no han presentado esta moción con ningún ánimo de que sea aprobada, porque ustedes saben, aunque solo sea por lo que acabo de exponer, que no se la van a aprobar. Ustedes han intentado, digamos, bueno, provocar una sacudida, o sea, cuestionar un marco mental cada vez más extendido sobre las cuestiones del feminismo, la violencia de género y todas estas cosas.

A ver, nosotros hemos presentado una enmienda, que ustedes han rechazado, concretamente al punto 1, cuando ustedes pedían sustituir la terminología en las políticas contra la violencia, el término «género» por el término «intrafamiliar», con la finalidad de no discriminar a ninguna víctima. Nosotros pedimos no una sustitución, sino una complementación. O sea, nosotros entendemos que la violencia de género existe –ya lo creo que existe, ojalá no existiera, pero existe–, pero también es verdad que hay más violencias de autor, existe la violencia intrafamiliar, y que hay supuestos de violencia intrafamiliar que no quedan totalmente o satisfactoriamente cubiertos por la violencia de género.

¿Por qué ustedes, contradiciendo el espíritu que pretenden atribuir a su moción, no aceptan esta enmienda? Pues porque probablemente se han juntado el hambre con las ganas de comer, y aquí tanto miedo a la libertad tiene la extrema izquierda como la extrema derecha, por llamarles como mutuamente se llaman ustedes; normalmente yo prefiero no calificar tanto a la gente por sus presuntas ideas como por sus actos.

A ver, es evidente que en el debate sobre el tratamiento del feminismo y de muchas cosas se está cayendo en excesos sectarios. O sea, nosotros creemos que se están rompiendo históricos consensos del feminismo y se están diciendo y haciendo muchas, incluso, tonterías. Ahora, también es verdad que, si la reacción a eso es irse al otro lado, es tirar al niño con el agua sucia de la bañera, pues, no salimos de pobres ni de sectarios.

Digo yo que entre el ministerio de Irene Montero y la casa de Bernarda Alba tiene que haber un punto medio. Y ese punto medio es el que intentamos defender Ciudadanos, un feminismo liberal, que ni es un feminismo *light* ni es un feminismo acobardado. Es un feminismo que intenta ser integrador, transversal, y en el que puedan reconocerse todas las mujeres y también todos los hombres interesados en una sociedad más igualitaria.

Dicho lo cual, bueno, creemos que la mayor parte de los puntos de esta moción nacen muertos y fallidos; nos abstendremos en algunos, votaremos alguno a favor, votaremos otros en contra. Y lamentamos que este debate, digamos, nazca, pues, eso, abortado desde un primer momento por el sectarismo de unos y otros.

Mientras no nos reencontremos en un debate central, liberal y de buena fe sobre estas cuestiones, el feminismo, lejos de avanzar, reculará; la violencia de género será más una bandera ideológica que un problema que podamos solucionar entre todos, y, desde luego, no aproximaremos posiciones sobre derechos y libertades.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Gemma Lienas.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Abans de fixar la posició del nostre grup pel que fa a la moció de VOX, voldria fer esment de la mesquinesa d'aquest grup, que, juntament amb els vots de Ciutadans i del PP, han aconseguit que l'Almudena Grandes, una referent del feminisme i una excel·lent escriptora, no pugui ser considerada filla predilecta de Madrid. Moltes gràcies, en canvi, al ministre Miquel Iceta per haver-li atorgat, a títol pòstum, la Medalla d'Or al Mèrit en les Belles Arts. (*Aplaudiments.*)

Ara sí, amb relació a la moció de VOX sobre les polítiques de feminisme i igualtat, el meu grup hi votarà en contra. Ja fa anys que Nacions Unides ha publicat informes demostrant que dones i nenes estan més exposades a patir pobresa econòmica a tot el món. De fet, Nacions Unides considera que el setanta per cent dels pobres de la Terra són dones, fins al punt que en l'agenda de desenvolupament sostenible, aprovada el 2015 de cara al 2030, el cinquè dels objectius és la igualtat de gènere, és a dir, la igualtat entre dones i homes, i recull nombroses fites, entre d'altres, per exemple, la lluita contra la violència i discriminació contra les dones.

Espanya és un dels països que s'hi va comprometre, i es troba en aquests moments a un seixanta per cent del compliment dels ODSs. Catalunya està una mica per damunt, però tampoc hi excel·leix. Tot i això, VOX voldria fer desaparèixer el Departament d'Igualtat i Feminismes perquè no li veu la utilitat. Tot i això, VOX nega aquest major perill que les dones tenen de caure en la pobresa.

Per cert, observin que Nacions Unides parla de la igualtat de «gènere», i és que «gènere» no és un concepte inventat per aquest Parlament, sinó que és un concepte admès mundialment. «Perspectiva de gènere», per exemple, és una eina usada en ciències socials i en polítiques públiques per determinar les diferències entre homes i dones i trobar-hi solucions.

Pel que fa a la violència masclista, la moció veu la necessitat de mostrar respecte tant per les dones víctimes de violència «intrafamiliar», que en diuen, com pels homes; naturalment –naturalment. Que es tracti de manera diferent, per exemple, amb un minut de silenci, la violència que pateixen les dones pel fet de ser-ho no té res a veure amb manca de respecte cap als homes, sinó amb el fet que la violència contra les dones és estructural, mentre que la violència contra els homes és conjuntural. O sigui, la violència contra les dones està propiciada i mantinguda per una determinada mentalitat que considera les dones éssers de segona.

Unes dades a nivell mundial permeten entendre ràpidament aquesta qüestió: d'acord amb un estudi mundial fet des de l'oficina de les Nacions Unides, publicat el 14, la majoria d'homes que moren assassinats ho fan a mans d'homes desconeguts. La majoria de dones que moren assassinades ho fan a mans d'homes, també, però coneguts. Diu també l'estudi que el noranta-cinc per cent dels homicidis són homes.

Més dades: el primer informe sobre l'homicidi a Espanya diu que el seixanta-dos per cent dels homicidis són d'homes a homes; el vint-i-vuit, d'homes a dones; el set per cent, de dones a homes, i el tres per cent, de dones a dones.

Les xifres desmenteixen el seu partit quan insisteix en un nombre d'homes similar al de dones que pateixen violència de la parella; no és cert –no és cert–, i les dades ho refuten. I les que fan servir vostès per demostrar la violència intrafamiliar que pateixen els homes, he comprovat, després de buscar-les –perquè vaig demanar que em diguéssiu d'on les havia tret, però no ho sé, i crec que les he trobades–..., i diuen que, en el cas d'ells, la violència l'exerceixen els pares, no les parelles.

Per això diem que calen plans específics per erradicar la violència masclista. Per això també Espanya, l'any 2011, ara fa deu anys, va signar el conveni d'Istanbul, un conveni del Consell d'Europa sobre prevenció i lluita contra la violència masclista. Potser, si de VOX depengués, el país abandonaria el conveni d'Istanbul, com ha fet Turquia. Els asseguro que ens tindran sempre al davant per evitar-ho.

El nostre grup creu que s'ha de reforçar el Departament d'Igualtat i Feminismes amb més pressupost i més dotació de personal. Creiem que s'ha de posar èmfasi en

fer créixer l'Observatori per a la Igualtat de Gènere, en combatre la violència masclista, en ajudar les dones més vulnerables amb una formació prelaboral, en reforçar la coeducació per combatre aquests estereotips de gènere que provoquen una masculinitat violenta i una feminitat submissa. Es tracta de tot això –de tot això–, i no pas de comprar bolígrafs roses i banderoles liles, com vostès deien fa una estona.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Basha Changue.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Bé, començaré la intervenció amb una cita de la feminista negra lesbiana Audre Lorde que crec molt adient. «En una sociedad donde lo bueno se define en función de los beneficios y no de las necesidades humanas, siempre debe existir algún grupo de personas a quienes, mediante la opresión sistemática, se lleve a sentir como si se estuviesen de más y a ocupar el lugar de los seres inferiores deshumanizados. El rechazo institucionalizado de la diferencia es una necesidad básica para una economía del beneficio que necesita de la existencia de un excedente de personas marginales.»

Els feminismes no són la lluita per la igualtat entre homes i dones. Els feminismes que transformen no poden ser ni són binaris. Els feminismes són la lluita per la justícia social des de tots els fronts: de classe, de territori, cultural, d'orientació sexual, d'identitats ètnicoracials, d'identitats de gènere. La justícia social de l'equitat en la diferència. Això són els feminismes.

Ja fa molt que les dones, les negres, les «migres», les trans, les putes, les dels marges, hem dit prou. Les treballadores diem prou sindicant-nos, col·lectivitzant la lluita pels drets laborals. Les sufragistes van dir prou fins a aconseguir el sufragi femení –només per a les dones blanques espanyoles, tot s'ha de dir– el 1931. Les dones diem prou dotant-nos d'eines i recursos recollides a les polítiques de gènere per blindar davant la llei la defensa de la nostra integritat física, psicològica, emocional, la defensa de la nostra dignitat.

Els guineans van dir prou quan els van fer sortir per potes de les nostres terres el 68 per defensar la independència de Guinea. Les «migres» diuen prou cada 12 d'octubre cremant imatges de Colom i recordant el genocidi d'Abya Yala del segle XV endavant, que avui continua vigent a través de la llei d'estrangeria. Les trans diuen prou evitant els carrers que els hi són negats amb la seva existència en resistència, amb l'orgull desafiant que conquesta el que històricament els ha estat vetat. Les putes diuen prou lluitant pels seus drets cada 1 de març, perquè avui dia el treball sexual, ara per ara, encara és treball.

Quan llegim propostes com aquesta moció estem contents, perquè fan olor de por. S'hi ensuma de lluny la por del depredador encerclat per la multitud del que considerava una presa. La por a perdre els privilegis; la por a perdre el poder; la por a no poder seguir ofegant-nos, explotant-nos; la por al canvi, al progrés; la por a la transformació social que us està explotant a la cara i no podeu controlar, malgrat que ho intenteu amb força i amb violència.

Perquè, malgrat que us heu esforçat durant anys en negar-nos, deshumanitzar-nos, desposseir-nos de la nostra humanitat per poder-nos explotar, és precisament aquesta expulsió dels marges la que ha propiciat la nostra unió i la nostra força. En aquesta unió hem impulsat aquestes polítiques feministes, antiracistes i inclusives de les diferències que tant us esforceu en atacar.

Nosaltres ja no tenim por. Som el sud dins del nord, som els marges, som la força de treball que omple les vostres butxaques, som els cossos explotats que omplen les vostres neveres, som les vides utilitzades per sostenir el vostre benestar. I no tenim

por perquè a nosaltres la diferència ens fa fortes, ens fa sumar; ens està ajudant a empenyer des de totes les posicions, fins ara subordinades, per tombar el vostre sistema capitalista, supremacista, heteropatriarcal, eurocèntric i explotador.

Estem empenyent des de baix perquè, literalment, ens hi va la vida. A més, des de fa temps treballem en nosaltres, en la nostra organització i en el nostre alliberament. Per això, quan sentim aquestes propostes cíniques, fallaces, erràtiques, pretesament alligonadores, però amb poc èxit, que defensen l'esborrament de la diferència per mantenir l'*statu quo* en benefici dels quatre de sempre, l'única cosa que ens diu és que anem bé, perquè la por està canviant de bàndol.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies, presidenta. Jo voldria començar dient que, davant el prec que ens ha fet la diputada de VOX, la diputada Lora, de que li donem suport a aquesta moció, lamentem comunicar-li que no ens ha convençut i que hi votarem en contra.

I volia començar amb un exemple molt clar i molt concret, perquè, quan estava preparant aquesta intervenció a la moció, doncs, allò que vas buscant informació, pensant com els hi respon a tant de cinisme i a tant de negacionisme de la violència masclista..., llavors he trobat un fil de la periodista Samar el Ansari, que treballa per a *El Periódico*, i m'ha semblat important llegir-ho perquè veiem de què estem parlant realment.

Diu la Samar: «Esta mañana un señor ha estado a punto de pegarme por la calle. Yo estaba trabajando. He tenido que sentarme a respirar porque la crisis de ansiedad que me ha provocado no ha sido ni medio normal. Abro hilo.

»Estaba esperando en el semáforo cuando un señor en patinete, desde lejos, ha empezado a chillarme, a llamarme “guapa”, a decirme que me follaba, que qué buena estaba, y se ha bajado la mascarilla para hacerme un gesto despreciable con la lengua. Le he contestado. No se lo esperaba. Aquí ha empezado el infierno. Me ha empezado a insultar, a llamarme “puta”, “guarra”, “zorra” y un sinfín de cosas más. Se ha bajado del patinete y se me ha encarado.

»Pero no le he dado su privilegio de inmunidad. He seguido sin quedarme callada. Yo también le he contestado. Le he dicho que quién se creía para increparme de esa manera, que me dejase en paz, que estaba trabajando. Su enfado ha ido en aumento al ver que no agachaba la cabeza, porque eso es lo que esperan, que calles. Me ha levantado la mano al grito de “si no te callas, te enteras”. Me ha querido agredir por no agachar la cabeza y aceptar las mierdas que me estaba diciendo.

»Nadie ha hecho nada. Al final he acabado por agachar la cabeza e irme. Me ha dado una crisis de ansiedad. He tenido que parar, no he podido sacarme de la cabeza este momento mientras trabajaba. Ahora me siento mal porque no lo he podido dar todo de mí esta mañana. Me siento culpable. Si no le hubiese contestado, no habría pasado nada.

»¿Por qué se creen en la impunidad de decir y hacer con nosotras lo que les da la gana? ¿Por qué siempre somos nosotras, las que nos sentimos culpables, cuando la culpa realmente no es nuestra?»

Quan parlem de violències masclistes estem parlant d'això, de fets que afecten quotidianament milers i milers de dones, perquè una de cada tres dones ha patit violència masclista. La violència masclista és aquella que patim pel fet de ser dones. I sí, és normalment, majoritàriament, gairebé sempre, per part dels homes.

Per tant, són les dones, les que necessiten una protecció i una atenció específica, perquè és més de la meitat de la població que pateix una violència específica. I per

això no podem dir que canviem «violència masclista» per «violència intrafamiliar». Perquè..., que existeixen altres formes de violència dins de la família? Sí. I per això hi han altres lleis per protegir també i fer front a aquestes violències, com, per exemple, la llei de protecció a la infància, que s'ha aprovat recentment al Congrés a iniciativa del Ministeri de Drets Socials.

Per tant, dir que hi ha violència masclista, que hi ha una violència específica, i que no és només, a més a més, en l'àmbit de la parella, sinó que està al carrer, a les institucions, que està a tot arreu, és identificar claríssimament un problema que pateixen milers i milers de dones.

Nosaltres hem agafat la moció i hem volgut utilitzar-la per a alguna cosa, i bàsicament la utilitzem per demanar-li coses al Govern. Per demanar-li, al punt número 2, que augmenti les polítiques amb perspectiva de gènere com a eix estratègic i promogui polítiques de perspectiva de família i foment de la natalitat ajudant en la conciliació i en les cures.

També hem transformat el punt 3 i li demanem al Govern que augmenti les subvencions i les partides pressupostàries destinades a promoure la perspectiva de gènere.

Especialment en el punt 4, li demanem al Govern que augmenti i que faci efectius els plans educatius o extracurriculars d'educació afectivosexual. I, mentre no es posen en marxa, que faciliti que totes les escoles hi tinguin accés, que els seus professors i professores es puguin formar, que es facin xerrades no només als nens i a les nenes, també a les famílies, per acompanyar en aquest procés d'educació sexual i afectiva. Perquè ja ho vaig dir, jo soc mare d'una nena d'onze anys i vull que la meua filla tingui, si us plau, més educació sexual i afectiva; la meua filla, les seves companyes i els seus companys de classe, perquè això ho hem de treballar amb nens i amb nenes. I només així aconseguirem fer front al masclisme i acabar amb la violència que ens esclavitzava.

També li demanarem al Departament de la Presidència que estudiem la modificació... –perdó–, i a la resta de grups parlamentaris, la modificació del reglament d'aquesta cambra per poder complir tots els aspectes que estan inclosos al protocol contra els assetjaments, que inclou aquest protocol de dol que es comenta en aquesta moció.

Per tant, si us plau, un parlament que digui prou a les violències masclistes. Els grups ens hem d'unir tots i totes per defensar les víctimes d'aquesta violència masclista, i aquells que les neguen..., són ells, els que tenen el problema.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputada. En nom del Grup Mixt, té la paraula ara la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Gràcies, presidenta. A veure, jo, en una intervenció recent, en què vam debatre sobre això, vaig dir que la lluita contra la violència de gènere, doncs, no podia ser un negoci ni podia ser un lobby polític. Em semblava una immoralitat convertir una qüestió tan greu en un lobby polític per una causa electoral.

La realitat és que, malauradament, hem vist els pressupostos que es presenten a aprovació a la Generalitat, i jo em segueixo reafirmant en que això és un lobby. Tenim una partida de 92 milions d'euros al departament, dels quals només 11 van a polítiques de violència de gènere, i tots venen de l'Estat, del pacte contra la violència de gènere, que ens dona 12 milions d'euros. Per tant, aquí zero aportació –zero aportació– del Govern de la Generalitat a aquestes polítiques.

Segueixo pensant que és un error l'abordatge que es fa: és un error segmentar la violència en funció dels col·lectius que la pateixen. I és encara més error triar-ne

una d'elles com a causa política, perquè aleshores el que fem és destinar recursos, discursos i visibilitat només a un tipus de violència. I jo crec que la lluita contra la violència ens interpella a tots. No és una qüestió política i no en podem fer una qüestió política; és una qüestió de convivència, sigui qui sigui la persona agredida. I la lluita contra la violència de gènere també interpella els homes, i criminalitzar-los és una barbaritat, perquè el que hem de fer és interpellar-los a lluitar contra un problema greu.

La violència de gènere existeix. No es pot negar, és una realitat, és un problema gravíssim que no estem solucionant; ni els molts discursos que es fan ni les moltes campanyes que es fan han ajudat en res –en res– a disminuir aquesta problemàtica. No s'ha de negar. El que hem de fer és replantejar-ne l'abordatge.

Ha augmentat –ho hem sabut recentment– la violència en contra dels infants dintre de la llar. Això ha sortit fa poc. Silenci absolut, cap manifestació, cap proclama. Silenci absolut. Ha augmentat quasi un trenta per cent la violència en contra dels infants dintre de la llar. I em sap greu dir-los que, si no entomem aquesta problemàtica dintre de la llar amb relació als infants, un gran percentatge d'aquests nens acabaran abocats a violència de gènere. I és que una cosa està lligada amb l'altra. No podem segmentar la violència que es viu dintre de la llar. És un error, és un error. Un nen que pateix violència dintre de la llar tindrà problemes que hem d'abordar i que hem de tractar des de l'edat d'infant.

Hem d'abordar-la amb rigor, i avui hi ha de tot menys rigor. Hi han moltes proclames, però no hi ha rigor. És una qüestió molt complexa, però hi ha dos coses bàsiques, segur, i espero que tothom hi estigui d'acord, que han de presidir la lluita contra la violència, també la violència de gènere: una, els exemples que hem de ser els pares, els pares hem de ser exemples per als nostres fills, i d'això poc en parlem; i la segona, hem d'educar en el respecte.

Avui en dia –els que sou pares ho sabeu, els que som pares ho sabem– és molt difícil educar els fills, perquè vivim en una societat hedonista, vivim en una societat egoista. I avui parlar de valors, que és com s'eduquen els fills, amb valors, fa al·lèrgia a molta gent. I és un error. No han de tenir al·lèrgia a parlar de valors; els hem de defensar, perquè sense valors no hi ha convivència. Empoderar les nenes no és desdoblar el llenguatge. Això no és rigor, així no s'empodera una nena, i molt menys anant a explicar a les nenes, a les noies, a les adolescents o a les dones que l'enemic és l'home, que l'home és violent per naturalesa i que han de ser reeducats.

Assumeixin ja d'una vegada que l'abordatge que s'està fent no funciona i comencin a treure's complexos de sobre de com s'ha d'abordar això. I recordin que lluitar contra les violències no és només lluitar contra la violència contra la dona; és lluitar contra la violència contra la dona, contra els discapacitats, contra els nens, contra la gent gran i també contra la violència que pateixen els homes. O es pensen que no la pateixen?

Per tant, nosaltres en aquesta moció demanarem votació separada, que li comuniquem després, presidenta.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Elsa Artadi.

Elsa Artadi i Vila

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats... A veure si serveix per obrir una mica els ulls de la societat on vivim més enllà del 25 de novembre i del 8-M, perquè per la Leonor de Badia del Vallès, per la Jordina de Manresa, per la María del Pilar de la Bisbal de l'Empordà, per la Sulay Betty de Creixell, per la Lucía de Corberà de Llobregat, per l'Alla de Porqueres, per l'Antonella Abigaíl de Sant Vicenç de Castellet, per la Pamela de Cambrils, per la Teresa de Tarragona, la Maria Isabel de Ripoll, l'Elena de Lloret de Mar, l'Amal de Sabadell, per les quaranta-sis dones assassinades

en els darrers quatre anys, per totes les dones que haurien d'estar vives i que estan mortes a mans d'una societat masclista, Junts per Catalunya votarà en contra d'aquesta moció, que implica perpetuar una societat que és insegura i que és violenta vers les dones.

Pel trenta-cinc per cent de les dones joves –trenta-cinc per cent– que ha patit violència masclista en el darrer any, perquè la meitat de les dones ateses a urgències per agressions sexuals tenen menys de vint-i-cinc anys, perquè el vint-i-u per cent de les víctimes de delictes sexuals són nenes que tenen menys de tretze anys, perquè el vint-i-vuit per cent són nenes que tenen entre tretze i disset anys; per aquesta barbaritat hi votarem en contra, en contra d'una moció que consolida la cultura de la violació i que l'hereten les generacions més joves, a les que som incapaces de protegir.

Per les més d'onze mil denúncies de violència masclista des de l'inici d'any, 1.415 per abusos sexuals i més de vuit-centes per violació, votem en contra d'una moció que banalitza una violència masclista que és utilitzada com a eina d'intimidació constant vers les dones, on el desig de l'home es posa per sobre de la voluntat de les dones.

Perquè el disset per cent de les agressions sexuals van ser grupals, perquè el fet de la manada no és residual.

Perquè moltes dones encara no van a urgències quan toca, ni denuncien. Aquesta moció pretén eliminar programes escolars destinats a canviar el paradigma quan el vint per cent encara dels nois entre quinze i vint-i-nou anys creu que la violència masclista no existeix.

Perquè no hi ha cap lloc segur per a les dones, perquè el vuitanta per cent de les agressions sexuals es produeixen en entorns de confiança, i el cinquanta-set per cent de les dones en els darrers dos anys alerten que han patit assetjament sexual en el transport públic, i perquè la meitat de les víctimes coneixia el seu agressor. Per això també hi votarem en contra, perquè ataca les polítiques de sensibilització i prevenció comunitària i ens faria còmplices d'aquesta violència.

Perquè la violació dels drets humans és arreu: a l'Estat espanyol es viola una dona cada vuit hores; a Europa una de cada tres dones ha patit agressions sexuals.

I també per les 360 dones trans que han estat assassinades arreu del món des de que ha començat aquest any.

Per mantenir la dignitat d'aquest Parlament també hi votem en contra, per estar lluny de països com Hongria, on la ultradreta té prou poder com per desprotegir les dones i les persones LGTBI.

Per totes les dones que hem tingut relacions sexuals amb un home en un moment en que no volíem, en un moment en que no en teníem ganes o d'una manera que no desitjàvem. També per totes nosaltres hi votarem en contra, perquè ens volem vives, segures i apoderades. Per això hi votem en contra.

També hi votem en contra per les diputades de partits polítics que avui donaran suport a aquesta barbaritat i a aquesta moció retrògrada, perquè, encara que criminalitzeu el feminisme, és gràcies al moviment feminista que avui podeu ser aquí, que avui podeu votar, que avui teniu drets i llibertats que altrament no tindríeu. *(Aplaudiments.)*

I, finalment, és amb tot l'amor que votarem que no, per l'amor que tenim cap a la nostra companya, diputada i amiga Jenn Díaz, perquè és ella a qui li volem dir que no està sola, a ella i a totes les dones que us mereixeu que la societat us digui que no esteu soles, perquè són aquests discursos i aquestes polítiques els que us fan responsables de tot el que ens passa. Gràcies, Jenn, per ser una lluitadora i ser una activista. *(Aplaudiments.)*

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Jenn Díaz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. Bé, jo volia començar dient que crec que a totes ens passa una mica que ens fa mandra venir a debatre sobre aquestes qüestions, perquè perdem temps, no?; aquest temps que li estem dedicant a aquesta proposta infame no l'estem dedicant a parlar d'una violència que és estructural.

I, a més a més, ens fa mandra perquè compren el discurs a partits polítics com el PP, que ens plantegen una dicotomia, com si lluitar per combatre la violència masclista fos incompatible amb lluitar contra altres violències, com la violència a la infància, la violència que pateixen les persones amb discapacitats, quan això no va de triar quines són les nostres lluites. Voler lluitar contra la violència masclista no és en cap cas incompatible amb lluitar contra altres violències estructurals.

I jo he de dir que hi han ganes de no respondre a aquesta proposta. Però només que hi hagi una sola dona que es cregui aquest discurs..., crec que val la pena venir aquí a enviar uns quants missatges. Per què? Perquè negar la violència masclista té un risc, perquè la reparació de les víctimes de violència masclista comença amb l'auto-identificació. I si vostès venen aquí i ens diuen que no existeix la violència masclista, aquesta primera autoidentificació pot ser retardada, i, per tant, comencem a pensar que la culpa és nostra, que en som còmplices, que potser ens la podem haver estalviat, que potser és mala sort –que és el que vaig pensar jo, que ja tenia mala sort que m'hagués tocat a mi, amb divuit i dinou anys, patir violència masclista... I no és mala sort, és una violència estructural. I, per tant, això que vostès diuen que és «ideologia de gènere»..., jo en dic «consciència feminista», i a moltes aquesta consciència feminista ens ha salvat la vida. (*Aplaudiments.*) I, per tant, això que diuen vostès ara aquí, legítims per molts vots, no és re nou, és el que han dit tota la vida tots els senyors que ens volien a casa i que ens volien silenciades.

Per tant, a totes aquelles dones que, potser, quan els escolten, els creuen, jo els hi vull posar un cas de tot el contrari, que són totes aquelles persones, totes aquelles dones que miraven la televisió amb el documental de la Rocío Carrasco i que no sabien que eren víctimes de violència masclista i que es van autoidentificar llavors i van fer pujar, a Catalunya i a l'Estat espanyol, les trucades d'atenció a les víctimes de violència masclista. I saben per què van pujar? Perquè per primera vegada algú els hi estava explicant en *prime time* què estava passant a les seves vides. I que allò no era mala sort, i que no era culpa seva i que no era un cas individual, sinó que era col·lectiu. I, per tant, davant de la seva demagògia, demanem més *prime time* i més «ideologia de gènere», que vostès en diuen, i que jo n'hi dic «consciència feminista».

I jo, com la diputada Elsa Artadi –a qui li agraeixo les seves paraules–, també volia enviar tres missatges. El primer, a totes les dones que són fora d'aquesta cambra. Quan vaig dir que havia patit violència masclista i que no em considerava una víctima sinó una supervivent, durant molts mesos vaig trobar moltes dones que se m'acostaven i em deien que elles també eren supervivents. I potser els hi havíem ofert des d'aquest faristol una paraula que les feia sentir-se d'una altra manera.

Per tant, el primer missatge que voldria enviar és a totes les dones que són fora d'aquesta cambra que han patit o que pateixen o que tenen dubtes de si allò que estan patint és violència masclista..., i, com deia la companya Artadi, per dir-los des d'aquest Parlament de Catalunya que no estan soles, i que hi han moltes diputades en aquest Parlament que no només no neguen la violència estructural que pateixen, sinó que se les creuen.

El segon missatge és per a les dones de dins d'aquesta cambra, incloses les treballadores i totes les persones que són aquí, per dir-los exactament el mateix: que me les crec, que ens les creiem, i que no estan soles.

I, per últim, un missatge a les diputades de VOX, i, pel que entenc, també a la diputada Parera: si vostès han patit violència masclista o creuen que l'estan patint i tenen al seu voltant un munt de senyors que els hi neguen l'existència, que els hi neguen aquesta violència, que sàpiguen també que a nivell personal poden comptar

amb mi, i a nivell polític les seguirem combatent. *(Aplaudiments.)* A nivell personal, els hi ofereixo una persona amb qui parlar mentre els hi neguen aquesta possibilitat d'autoidentificar-se com a víctima de violència masclista, però a nivell polític els combatrem una i totes les vegades que calguin.

I, per tant, votarem que no a tota la proposta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora.

Mónica Lora Cisquer

Bien, gracias. Bien, yo creo que algunos diputados incluso se van a pensar que nos ofenden con alguna de las intervenciones; de ser así, están equivocados, pero sí que considero que es una gran falta de respeto por todos los catalanes que estamos representando aquí, en esta sala de plenos.

Para centrarme en la enmienda, Ciudadans nos presentan suprimir nuestro punto original de la propuesta y nos piden cambiarlo por utilizar alternativamente el término «violencia intrafamiliar» al de «violencia de género» cuando aquella no esté cubierta por los supuestos de violencia de género. Vamos a ver: ¿cómo que utilizar alternativamente el término de «violencia intrafamiliar» al de «violencia de género» cuando aquella no esté cubierta por los supuestos de violencia de género? ¿Que nos están diciendo con eso? Con todo el respeto y con la mano en el corazón, me parece un insulto a todas las víctimas de violencia intrafamiliar, básicamente porque la violencia de género no existe; en cambio, sí que existe la violencia contra las mujeres, contra los hombres, contra los niños y contra los ancianos. Y lo que pedimos es que merecen el mismo respeto, exactamente el mismo respeto, todas las víctimas, y la misma protección.

Y el mensaje que se da con esta enmienda de Ciudadans es que se siga politizando el drama de las mujeres víctimas de violencia, que se sigan fomentando los chirrignitos de género y que se siga con la discriminación entre víctimas según el sexo de la víctima y del agresor. Y es por eso que no hemos podido aceptar esta enmienda.

Después, una cosa que ha dicho la diputada de Junts..., que ha parlat de les agressions sexuals i les violacions. VOX somos la única formación política que defendemos la cadena perpetua para violadores y para asesinos.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Acabat, doncs, el debat, els faig avinent que procedirem tot seguit a la votació dels punts 18 a 23 de l'ordre del dia, que corresponen a les mocions que s'han substantiat aquest matí.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els projectes estratègics i de suport a les empreses (continuació)

302-00058/13

Ja dispo de les peticions de votació separades que han fet arribar tots els grups. Per tant, començarem votant el punt número 18 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els projectes estratègics i de suport a les empreses.

Comencem votant el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 no ha quedat aprovat. Ha obtingut 51 vots a favor, 73 vots en contra i 8 abstencions.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha obtingut 60 vots a favor, 63 vots en contra i 9 abstencions.

Passem ara a votar el punt número 6.

Comença la votació.

El punt número 6 no ha quedat aprovat, amb 42 vots a favor, 72 vots en contra i 18 abstencions.

Votem ara el punt número 7.

Comença la votació.

El punt número 7 ha quedat aprovat, amb 123 vots a favor i 9 vots en contra.

Votem ara el punt número 8.

Comença la votació.

El punt número 8 ha obtingut 52 vots a favor, 17 vots en contra i 63 abstencions.

Votem ara el punt número 9.

Comença la votació.

El punt número 9 ha quedat aprovat, amb 80 vots a favor, 18 vots en contra i 34 abstencions.

Votem ara el punt número 10.

Comença la votació.

El punt número 10 ha quedat aprovat, amb 123 vots a favor i 9 abstencions.

Votem ara el punt número 11.

Comença la votació.

El punt número 11 ha quedat aprovat, amb 113 vots a favor, 9 vots en contra i 10 abstencions.

I votem, finalment, la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts de la moció han quedat aprovats, amb 132 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'economia social (continuació)

302-00064/13

Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'economia social.

Començarem votant els punts número 1 i número 2.

Comença la votació.

Els punts número 1 i número 2 han quedat aprovats, amb 119 vots a favor i 13 vots en contra.

Votem a continuació els punts números 3, 4, 5, 7 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats, amb 113 vots a favor, 13 vots en contra i 6 abstencions.

Comença ara la votació del punt número 5 bis.

El punt número 5 bis ha quedat aprovat, amb 113 vots a favor i 19 vots en contra.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

El punt número 6 ha quedat aprovat, amb 82 vots a favor, 19 vots en contra i 31 abstencions.

Votem ara el punt número 9.

Comença la votació.

El punt número 9 ha quedat aprovat, amb 104 vots a favor, 19 vots en contra i 9 abstencions.

Votem ara la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts de la moció han quedat aprovats, amb 113 vots a favor, 13 vots en contra i 6 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques culturals (continuació)

302-00059/13

Votem ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques culturals.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha quedat aprovat, amb 113 vots a favor, 10 vots en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha quedat aprovat amb 104 vots a favor, 16 vots en contra i 12 abstencions.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat. Ha obtingut 50 vots a favor, 72 vots en contra i 10 abstencions.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 no ha quedat aprovat, amb 52 vots a favor, 72 vots en contra i 8 abstencions.

I votem, finalment, els punts números 5 i 6.

Comença la votació.

Els punts números 5 i 6 han quedat aprovats, amb 113 vots a favor, 10 vots en contra i 9 abstencions.

Passem ara a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge... (*Veus de fons.*) Ah, perdó, faltava un punt, el punt número 7.

Votem el punt número 7 de la moció de les polítiques culturals.

Comença la votació.

El punt número 7 ha quedat aprovat, amb 104 vots a favor, 10 vots en contra i 18 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (continuació)

302-00060/13

Ara sí, passem al punt 21, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge.

Comencem votant el punt 1.a.

Comença la votació.

El punt 1.a ha quedat aprovat, amb 123 vots a favor, 3 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt 1.b.

Comença la votació.

El punt 1.b ha quedat aprovat, amb 113 vots a favor, 6 vots en contra i 13 abstencions.

Votem el punt 1.c.

Comença la votació.

El punt 1.c ha quedat aprovat, amb 126 vots a favor i 6 abstencions.

Votem ara el punt 1.d.
Comença la votació.
El punt 1.d ha obtingut 30 vots a favor, 30 vots en contra i 72 abstencions.
Votem ara el punt 2.a.
Comença la votació.
No, hem de repetir la votació. (*Veus de fons.*) Haurem de..., sí, fer-la tres vegades a veure si hi ha algun canvi.
Tornem a votar el punt 1.d.
Comença la votació.
El resultat ha tornat a ser el mateix:30 vots a favor, 30 vots en contra i 72 abstencions.
Tornem a fer la votació.
Comença la votació.
El resultat ara de la votació ha estat:30 vots a favor, 30 vots en contra i 71 abstencions.
Continuarem votant la resta de punts de la moció i tornarem a votar-lo després, al final.
Per tant, votem ara el punt número 2.a.
Comença la votació.
El punt 2.a ha quedat aprovat, amb 113 vots a favor, 10 vots en contra i 6 abstencions.
Votem ara el punt 2.b.
El punt 2.b ha obtingut 17 vots a favor, 75 vots en contra i 40 abstencions.
Votem ara el punt 3.
Comença la votació.
El punt 3 ha obtingut 69 vots a favor, 63 vots en contra.
Votem ara el punt número 4.
Comença la votació.
El punt 4 ha obtingut 80 vots a favor, 19 vots en contra i 33 abstencions.
Votem seguidament el punt número 5.
Comença la votació.
El punt número 5 ha obtingut 49 vots a favor i 83 vots en contra.
Tornarem ara a fer la votació del punt 1.d.
Comença la votació.
El punt 1.d ha obtingut 30 vots a favor, 31 vots en contra i 71 abstencions. Per tant, no ha quedat aprovat.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model d'acompanyament i residència en la vida dependent (continuació)

302-00066/13

Passem a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model d'acompanyament i residència en la vida dependent.
Començarem votant els punts 1.a i 1.c.
Comença la votació.
Aquests punts han obtingut 53 vots a favor, 73 vots en contra i 6 abstencions.
Votem ara el punt 1.b.
Comença la votació.
El punt 1.b no ha quedat aprovat, amb 20 vots a favor, 73 vots en contra i 39 abstencions.
Votem ara els punts 2.a i 2.b.
Comença la votació.
Aquests punts han quedat aprovats, amb 122 vots a favor i 10 vots en contra.

Votem ara els punts 3.a, 3.b i 3.d.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat rebutjats, amb 17 vots a favor, 82 vots en contra i 33 abstencions.

Votem ara els punts 3.e i 3.f.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat rebutjats, amb 17 vots a favor i 115 vots en contra.

Votem ara el punt 3.c.

Comença la votació.

El punt 3.c ha quedat aprovat, amb 122 vots a favor i 10 vots en contra.

Votem ara el punt 3.g.

Comença la votació.

El punt 3.g ha obtingut 56 vots a favor, 10 vots en contra i 66 abstencions.

Votem ara el punt 3.h.

Comença la votació.

El punt 3.h ha quedat aprovat, amb 119 vots a favor i 13 vots en contra.

Votem el punt 3.i.

Comença la votació.

El punt 3.i ha quedat rebutjat, amb 20 vots a favor, 79 vots en contra i 33 abstencions.

Votem ara el punt 3.j.

Comença la votació.

El punt 3.j no ha quedat aprovat, amb 17 vots a favor, 82 vots en contra i 33 abstencions.

Votem ara els punts 4.a, 4.d, 4.e i 4.f.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats, amb 122 vots a favor i 10 abstencions.

Votem ara el punt 4.b.

Comença la votació.

El punt 4.b ha quedat rebutjat, amb 53 vots a favor, 69 vots en contra i 10 abstencions.

Votem ara el punt 4.c.

Comença la votació.

El punt 4.c ha quedat rebutjat, amb 59 vots a favor, 63 vots en contra i 10 abstencions.

Votem ara el punt 5.a.

Comença la votació.

El punt 5.a quedat aprovat, amb 122 vots a favor i 10 abstencions.

Votem ara el punt 5.b.

Comença la votació.

El punt 5.b ha quedat aprovat, amb 113 vots a favor i 19 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de feminisme i igualtat (continuació)

302-00061/13

Passem a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de feminisme i igualtat.

Començarem votant el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha quedat rebutjat, amb 10 vots a favor, 113 vots en contra i 9 abstencions.

Demano al secretari primer que procedeixi a la lectura, tal com s'ha demanat, del punt número 2.

El secretari primer

«Suprimir las políticas de perspectiva de género como eje estratégico y promover políticas de perspectiva de familia y de fomento de la natalidad.»

La presidenta

Votem ara els punts 2 i 3, conjuntament.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat rebutjats, amb 10 vots a favor, 119 vots en contra i 3 abstencions.

Votem ara el punt número 4, i prèviament demano al secretari tercer que faci la lectura d'aquest punt... (*Veus de fons.*)

El secretari quart

«Eliminar de los planes educativos o extracurriculares la educación afectivo-sexual, y, mientras no se eliminan, que se implante la obligatoriedad de que los padres deben ser informados expresamente sobre cualquier materia, charla, taller o actividad que afecte a cuestiones sobre ideología de género, el feminismo, la diversidad LGTBI o la educación sexual, prestando los padres su consentimiento individualizado mediante el pin parental.»

La presidenta

Comença la votació.

El punt 4 ha quedat rebutjat, amb 13 vots a favor i 119 vots en contra.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha quedat rebutjat, amb 19 vots a favor i 113 vots en contra.

I, finalment, votem el punt número 6.

Comença la votació.

El punt número 6 ha quedat rebutjat, amb 17 vots a favor, 113 vots en contra i 2 abstencions.

Suspenem la sessió fins aquesta tarda a dos quarts de quatre.

Gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i deu minuts i es reprèn a les tres de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa la secretària general, el lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller d'Educació, la consellera de Recerca i Universitats i la consellera de Justícia.

La presidenta

Reprenem la sessió amb el vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el funcionament del sistema universitari, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el funcionament del sistema universitari

302-00062/13

Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Buenas tardes, señoras y señores diputados. Bien, traemos aquí una moción subsiguiente a la interpelación que hice la semana pasada ante la *consellera* de Universitats. Y, precisamente mientras la preparaba, la verdad es que hacía una reflexión general sobre la actual situación política en Cataluña, y quiero compartir con ustedes esa reflexión.

Creo que Cataluña se ha convertido en un auténtico régimen de la mentira; en un auténtico régimen de la mentira política organizada, por decirlo en términos de Hannah Arendt, en el que algunos han decidido, simplemente, dormitar y seguir haciendo ver como si algunas de las cosas que se dicen o la mayoría de las cosas que se dicen o se hacen en este régimen de la mentira en que se ha convertido Cataluña fueran verdad, porque, claro, al final, como casi todo el mundo en el espacio público las da por sentadas, para qué se va a poner uno a rebatirlas, con lo agotador que es.

El problema es que esa consolidación de ese régimen de la mentira organizada en que se ha convertido Cataluña genera grandes problemas de convivencia, genera grandes problemas de libertad, genera grandes problemas de igualdad y genera persecuciones políticas en toda regla, como las que hemos visto en la Universidad Autónoma contra los estudiantes de S'Ha Acabat!, como las que hemos visto contra las familias que se atreven a reclamar su derecho a que sus hijos sean educados también en castellano.

Vemos persecuciones ideológicas que son profundamente peligrosas. Vemos a rectores de universidades catalanas criminalizar a las víctimas en lugar de condenar a los agresores; criminalizar a S'Ha Acabat! en lugar de criminalizar o de condenar a aquellos que impiden el libre ejercicio del derecho a expresarse con absoluta normalidad en su facultad o en su universidad, a los estudiantes de S'Ha Acabat!.

Por eso, insisto, creo que es nuestra obligación como políticos, como responsables públicos, combatir ese régimen de la mentira, combatir esa cantidad de mentiras que empiezan, insisto, por cosas tan convencionalmente aceptadas por algunos como el hecho de que el señor Aragonès sea el presidente número 132 de la Generalitat. Esa es la primera gran mentira de este régimen de la mentira. No, es el presidente número once de la Generalitat.

Yo creo que hay que empezar a decir a los nacionalistas la cantidad de mentiras que han impuesto en el debate público. Hay que empezárselas a recordar y hay que empezarles a decir que hasta aquí podíamos llegar, que no pueden seguir generalizando esa mentira. Y algunos no pueden seguir callando ante esa mentira, porque lo que hacen es generar, insisto, un régimen, en toda regla, un régimen de mentira, y un régimen, en definitiva, de opresión y de represión al disidente.

Hoy escuchaba, por la mañana, a un personaje de la radio y la televisión pública catalanas, el señor Joel Díaz, que, en un programa de radio de Catalunya Ràdio..., Catalunya Ràdio, situémonos, una radio pública del Estado español –una radio pública de España, pero, en términos administrativos, una radio pública del Estado español–..., pues bien, el señor Díaz decía en la radio pública catalana que algunos nos quieren exterminar, en alusión «*als espanyols*», en alusión a los perfdidos españoles. Lo decía. Por supuesto, en catalán, decía: «*Alguns ens volen exterminar.*» Lo decía en una radio pública, en catalán, que es una radio pública del Estado español. Y él creía que eso era lo más normal del mundo.

No se dan cuenta de hasta qué punto es ridícula su pretensión de persecución histórica, su pretensión de agravio histórico. Esa idea de pueblo oprimido que ustedes pretenden hacer creer a tantos catalanes que existe no existe, es que es todo una gran ficción. Y por eso yo creo que estamos obligados a combatir ese régimen de la mentira, que en las universidades catalanas se da con especial intensidad cuando los jóvenes de S'Ha Acabat! son acosados por grupos, por auténticas hordas de jóvenes violentos, radicales, que se hacen llamar a sí mismos «antifascistas».

Y como yo preveo simplemente cuál va a ser la reacción, la respuesta de la mayoría de los partidos de esta cámara, con Junts per Catalunya, Esquerra, la CUP y también los comunes, diciendo que, efectivamente, los jóvenes de S'Ha Acabat! son fascistas, y sus agresores, antifascistas, lo cual me parece un disparate, un despropósito conceptual tan grande, que creo, insisto, que..., bueno, les propongo a ustedes..., si no les parece interesante el debate racional que les propongo desde el respeto, que les propongo desde la razonabilidad, que les propongo, insisto, simplemente por tratar de mejorar la calidad de nuestro debate público.

Creo que no nos podemos permitir seguir asumiendo este régimen de mentira política institucionalizada. Creo que debemos combatirlo, porque no hace ningún bien a la convivencia, sino todo lo contrario, perjudica sobremedida la convivencia y acaba generando grandes víctimas en la sociedad catalana, insisto, normalmente las asociaciones constitucionalistas como S'Ha Acabat!, que son objeto de boicots, de ataques por parte de radicales separatistas.

Espero sus respuestas, pero, por desgracia, espero que ustedes seguirán con su régimen de la mentira institucionalizada.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula ara, per defensar les esmenes proposades, el Grup Parlamentari de VOX, el diputat senyor Manuel Jesús Acosta.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, presidenta. Benvolguda senyora consellera, diputats... Començaré dient que ens semblen adients els quatre primers punts d'aquesta moció. Y empezaré también diciendo que, al margen del cordón sanitario antidemocrático contra VOX impuesto por los cinco grupos parlamentarios de esta cámara, que no soportan el debate ni la confrontación de las ideas, coincidirán conmigo todos los aquí presentes que la mejor manera de transmitir una enseñanza es a través del ejemplo personal. Las palabras convencen, pero los ejemplos arrastran. *O, dit d'una altra manera, menys paraules i més fets.*

Si queremos transmitir, enseñar a nuestros hijos que traten con cariño y con respeto a sus hermanos y a cualquier otra persona, además de decírselo tendremos que –nosotros, los padres– predicar con el ejemplo, y, por lo tanto, tratarlos también con cariño. Pero no siempre todos cumplen esta máxima del predicar con el ejemplo.

PSC i Units per Avançar, Esquerra Republicana, Junts, CUP y En Comú Podem, que de palabra se autodenominan «demócratas» y «tolerantes», no han condenado hasta el momento actual el brutal ataque físico de los grupúsculos totalitarios separatistas y de extrema izquierda que perpetraron el pasado día 5 de octubre en la Universitat Autònoma de Barcelona contra la asociación juvenil S'Ha Acabat! cuando estos jóvenes intentaban ejercer simplemente su derecho a la libertad de expresión.

Tampoco han condenado la incitación al odio, el lanzamiento de botes de humo y de todo tipo de objetos, así como la ocupación violenta de la Plaça Cívica de la UAB, –qué paradoja, plaza Cívica– por estos bárbaros totalitarios el jueves pasado contra un nuevo acto de S'Ha Acabat!, que no degeneró en un linchamiento salvaje gracias a la numerosa presencia de agentes de los Mossos d'Esquadra, que velaron por la integridad física de los jóvenes de S'Ha Acabat!. Quiero aprovechar para agradecer al Cuerpo de Mossos de Esquadra su espíritu de servicio en pos de la defensa del orden y de la paz. *(Alguns aplaudiments.)*

Pero hay más, hay más. Esquerra Republicana, Junts y CUP, en el Pleno anterior y también en la última Comisión de Recerca i Universitats, han aplaudido las agresiones a S'Ha Acabat!. Y, cínicamente, han dado la vuelta a la tortilla y han condenado a los *mossos d'esquadra* por intentar frenar el lanzamiento de botes de humo y todo tipo de objetos de estos bárbaros separatistas y el intento de linchamiento que procuraron, intentaron realizar a los jóvenes de S'Ha Acabat!.

El señor Elena, *conseller* de Interior y miembro de Esquerra Republicana, siempre tiene muy buenas palabras con los Mossos d'Esquadra, pero tampoco predica con el ejemplo defendiéndoles cuando es necesario. Al contrario, su propio partido repudia a los Mossos, y el señor Elena no dice ni hace nada. Por sentido de responsabilidad debe pedir perdón y debe dimitir.

Varios diputados de VOX estuvimos acompañando a los jóvenes de S'Ha Acabat! y pudimos constatar el odio, la violencia, la intolerancia de estos bárbaros totalitarios contra todo aquel que se atreva a pensar de manera diferente. Esto es contrario a la esencia de la universidad, que desde sus orígenes medievales se ha fundamentado en el espíritu universal crítico, de respeto, de tolerancia y de esfuerzo.

Tampoco el rector de la UAB ni la *consellera* de Universitats predican con el ejemplo, porque no defienden la tolerancia ni el pluralismo ideológico de los miembros de la universidad al no condenar, hasta el día de hoy, expresamente estos actos incívicos y violentos.

En relación con el resto de puntos de la propuesta, de la moción, haré dos comentarios. En primer lugar, para fomentar la excelencia, de acuerdo con la autonomía universitaria, las universidades deben escoger el método que consideren más oportuno para que sus alumnos dominen una tercera lengua, una lengua extranjera.

Y dos, la ley de universidades de Cataluña reconoce que el catalán y el castellano son lenguas oficiales en la universidad. Hasta ahora no ha habido ningún problema en el uso de la lengua en la universidad. El profesor elegía una lengua, la comunicaba en su guía docente, y no había ningún inconveniente en la interlocución bilingüe, si lo demandaba algún alumno.

Así pues, abogamos por un bilingüismo sin porcentajes impuestos.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor David González.

David González Chanca

Gràcies, presidenta. Molt bona tarda, diputats i diputades. La veritat és que ens ha sorprès, aquesta moció presentada avui pel Grup Parlamentari de Ciutadans sobre el funcionament del sistema universitari. Li hem de dir que el títol és molt encertat i és molt atractiu, però la veritat és que, quan ens hem mirat el contingut, no hi veiem reflectits del tot els principals problemes que tenen els i les estudiants de les universitats públiques catalanes, com tampoc hi veiem el reflex dels principals problemes que tenen els treballadors i les treballadores de les pròpies universitats.

Per nosaltres –ho hem dit en moltes ocasions diferents– les beques, el personal interí, l'infrafinançament del campus i l'impuls de la recerca i de la transferència de coneixement són temes cabdals, si parlem del sistema universitari, i en aquesta moció no hi són. Si vostès han decidit parlar dels temes que aquí exposen, evidentment ens referirem al contingut d'aquesta moció, perquè som persones rigoroses, però els hi volíem dir que, en tot cas, entenem que les demandes més importants i més abundants per part del món universitari actualment no estan exposades en aquesta proposta.

Entrant en matèria, en primer lloc, el PSC i Units per Avançar condemnem sempre totes les agressions que es produeixen, totes les agressions, siguin en qualsevol lloc o en qualsevol àmbit –que ho escoltin, si us plau, alguns grups parlamentaris, que de vegades aquesta idea no els hi acaba d'entrar del tot bé–; més encara quan aquesta agressió es produeix a les universitats, que és, com va dir en el seu moment Miguel de Unamuno, el temple de la intel·ligència, del coneixement, del debat i de la tolerància.

Ara bé, això no significa mai carta blanca per criticar tot el que passa a les universitats. Que aquestes han de ser una institució neutral ho pensem i ho defensem, també, però això no significa que hem d'entrar a valorar tots els comunicats dels rectors i de les rectores. De la mateixa manera que tampoc els demanem a ells i a elles que valorin els posicionaments polítics que fem els grups parlamentaris representats en aquesta cambra, pensem que aquesta feina a l'inrevés tampoc l'hem de realitzar.

Defensem la llibertat d'expressió per a tothom, sense excepcions. Nosaltres no som com aquells partits polítics que es passen tot el dia parlant de la llibertat, de la revolució pacífica, del moviment antifeixista, però després, a l'hora de la veritat, a l'hora de denunciar les agressions patides per altres partits polítics, sempre s'han quedat callats i en silenci. Nosaltres volem garantir la llibertat d'expressió sempre que sigui amb respecte als drets humans per a tothom, hi insisteixo.

Hi ha una qüestió en que sí que estem d'acord amb la moció –perquè no tot havia de ser del tot dolent–, i és que compartim un diagnòstic, ja que tenim un problema amb els nivells de coneixement d'anglès a Catalunya. I, efectivament, això pot implicar una pèrdua de competitivitat en tots els seus sentits per a la Catalunya del present i per a la Catalunya del futur.

Impulsar polítiques per garantir l'aprenentatge de l'anglès per part dels i de les estudiants abans d'arribar a les universitats és un dels objectius educatius principals per part del nostre grup parlamentari, i en aquest repte no podem estar sols. No busquem el conflicte amb les llengües, si us plau. És una obvietat: no volem dictaminar ni més hores de català ni més hores de castellà, si estem parlant d'universitats. No es defensa el català atacant el castellà, no es defensa el castellà atacant el català. Els hi recordem que hi ha autonomia universitària, que és el que defensem per damunt de tot.

Quan el principal problema del sistema universitari per part del Govern és blindar el català en un percentatge concret, això és una mostra de no conèixer correctament la realitat universitària. Quan el problema per a altres partits de la dreta no independentistes és que es parla poc castellà a les universitats, també és no entendre la realitat universitària.

No hablemos ya de cuando esos grupos de la derecha no independentista precisamente llegan a la conclusión de que lo que mejor pueden hacer para la universidad y para defender la universidad y mejorar el sistema universitario es compartir una carpa política con la ultraderecha de este país, compartir una carpa con VOX.

En definitiva, el nostre grup demanarà la votació separada dels diferents punts d'aquesta moció.

I, pel que fa a la nostra tasca d'oposició i el nostre tarannà habitual, nosaltres continuarem reclamant allò que entenem imprescindible per millorar el funcionament del sistema universitari que hem dit tantes vegades: beques, problema dels interins, infrafinançament, impuls de la recerca i de la transferència del coneixement. Per a debats estèrils i ineficients que aporten poc però que crispen molt no comptin mai amb el PSC.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà.

Dani Cornellà Detrell

Bé; gràcies, presidenta. Diputats i diputades, consellera... Avui Ciutadans ens presenta aquí una moció òmnibus on barregen, doncs, temes molt diferents poc vinculats a la universitat, com agressions a la llibertat de pensament i d'expressió, neutralitat, coneixement de la llengua anglesa, el català, el castellà..., bé, molts de temes.

En un primer moment podríem pensar, doncs, que el que han fet és una moció llençol, però no. No, perquè sabem qui són i què representen vostès, no?, i també els que els acompanyen pel voltant: uns partits amb un objectiu clar, que és portar continuament..., portar i fomentar l'odi i la crispació, no? I, si poden, sempre utilitzant la llengua com a arma per sembrar la divisió entre els catalans. I aquesta moció va d'això, no va d'universitats.

Saben perfectament que els números sobre el català no els donen la raó. El català està en clar retrocés en tots els àmbits, i també a les universitats. I ho podrien comprovar trepitjant més les universitats de veritat i no pas només un parell de cops a l'any amb el seu «xiringuito», no?, que res té a veure amb la universitat i que només hi van per fer politiqueig barat, per buscar la foto i generar conflicte amb la comunitat universitària. I també, aquesta vegada, per aconseguir que entri la policia a la universitat com en altres èpoques, i –això sí– acabi, doncs, amb agressions cap a la comunitat universitària. I dic «agressions» perquè suposo que han vist els vídeos, com els he vist jo, on la policia pega al cap dels estudiants. (*Remor de veus.*)

Van allí perquè saben que qui sembla vents –odi, en el seu cas– recull tempestats. Van allí per atacar el català, per demanar la illegalització d'organitzacions polítiques juvenils. Van allí perquè el seu espai polític es va reduint, perquè no tenen propostes més enllà d'atacar constantment la llengua catalana i el poble català.

Una vegada més, des d'aquí tot el suport al Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans i també a la Plataforma Antifeixista de l'Autònoma per intentar, novament, que «xiringuitos» polítics externs a la universitat, amb la complicitat dels partits que els avalen, no puguin entrar a trencar la convivència a la comunitat universitària. (*Alguns aplaudiments.*)

Senyors de Ciutadans, la llengua catalana es connecta arreu com totes les llengües del món i no necessita cap altra llengua que li faci d'intermediari, i menys una llengua que, com vostès diuen tot sovint, parlen tants milions de persones; però el que no diuen és que la parlen perquè a sang i foc la van anar imposant, destruint cultures i llengües senceres arreu del planeta.

I aquesta manera, eixa manera de fer seva, la d'imposar i destruir, és el que pretenen fer a Catalunya des de fa molt de temps. De fet, vostès de ben segur que són els hereus del Decret de Nova Planta de 1714 o els hereus dels qui van guanyar per desgràcia la guerra del 39. Són els hereus de tots els intents d'exterminar la llengua catalana. I d'això va aquesta moció, i no pas d'universitats.

Votarem no. No passaran.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputat. Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, benvinguda. Diputats i diputades... Bàsicament aquesta moció..., és veritat que és una mica un poti-poti de moltes coses, però bàsicament planteja debats en dos aspectes: en les llibertats públiques, en la llibertat d'associació, en el que ha passat a l'Autònoma –crec que ja tots hem vist les imatges i tots ho hem debatut en comissió...–, també planteja indirectament, considerem nosaltres..., sobre la llibertat de càtedra i la llei i l'autonomia universitària, que forma part també dels drets fonamentals en el nostre país, i, després, un debat sobre llengües en que barregen diverses coses, el debat entre el català i el castellà i el debat sobre la tercera llengua, sobre l'anglès.

Sobre llibertats, jo no sé qui de vosaltres recull les condemnes i les oficialitza, de tots els partits polítics a Catalunya, però nosaltres evidentment condemnem totes les violències, i, si hi ha hagut agressions, les condemnem també. No sé si us hem d'en-

viar un formulari en algun registre perquè ens hi compteu o alguna cosa, però, en tot cas, ja ens avisareu.

El que no compartim és la resposta que hi doneu vosaltres. I, de fet, el text de la moció és una mica..., anava a dir «un deliri», però estic buscant una altra paraula i no se m'acudeix. Posa: «Condemna la passivitat del rectorat de l'Autònoma, actitud que és interpretable com una presa de posició implícita a favor dels agressors i contra les víctimes de les agressions.» Home, a veure, jo..., poden ser criticables, les intervencions que hagi fet el rector de l'Autònoma, però dir aquesta barbaritat en una moció, a mi personalment em sembla excessiu. O sigui, els hi ha faltat espai per titllar-lo d'autor intel·lectual de les agressions que s'hagin pogut produir.

Crec que aquesta dèria d'atacar els equips rectorals de les universitats té a veure també amb la seva impotència a l'hora de construir-se com una organització viva en el conjunt de la societat civil, però considerem que d'aquí a acusar els rectors de les universitats de poca cosa més que de fomentar les agressions a les seves universitats..., és un pèl excessiu. Però, a més –i per això ho fan–, té a veure amb la pròpia autonomia universitària i amb com vostès busquen restringir espais d'aquesta autonomia universitària.

Considerem que aquí no ens hi trobaran mai, i no els hi donarem mai suport. Precisament l'autonomia universitària té molt a veure amb això que reivindiquen vostès, que la universitat sigui un espai lliure, plural, on hi puguin conviure idees diverses. I atacant-la ataquen també la base de convivència democràtica al conjunt de les comunitats universitàries. I, per tant, crec que tiren pedres sobre la pròpia teulada que vostès mateixos reivindiquen.

I, sobre les llengües, diuen vostès una cosa que els hi votarem que no, perquè, a més, crec que plantegen el debat a l'inrevés. Diuen alguna cosa així com: «El català i el castellà s'aprenen a l'escola i a l'institut, i a les universitats el que s'ha de fer és anar-hi a aprendre anglès», quan precisament segurament el problema sobre l'anglès és al revés, que se surt de l'educació obligatòria amb uns nivells d'anglès que després no permeten acabar la universitat amb un B2 d'anglès, amb el *First* d'anglès. I, per tant, el debat segurament l'hauríem de replantejar al revés del que vostè el planteja en les mocions.

En tot cas, en aquests pressupostos hi ha partida per a l'aprenentatge d'anglès i perquè aquests elements –i jo en això sí que hi estic d'acord–...; és a dir, haver de retirar el B2 d'anglès i habilitar mecanismes alternatius evidentment d'alguna forma exemplifica el fracàs a l'hora d'haver-se marcat com a objectiu que un surti de la universitat amb el B2. Però aquest fracàs és cost..., se li ha de respondre oferint instruments que permetin l'aprenentatge d'anglès tant a l'educació primària i secundària com al conjunt de la universitat, perquè si plantegem requisits lingüístics i després no donem eines als estudiants, el que estem fent és generar un biaix socioeconòmic evident pel qual qui no pugui pagar una acadèmia privada no pot tindre una carrera universitària. I en aquest punt a nosaltres tampoc ens hi trobaran.

Sobre la moció, hi ha alguns punts on coincidim, en la majoria ens haurem d'absoldre o haurem de votar que no, però fonamentalment el nostre «no» està subjecte a aquestes dues qüestions: primer, que hem de reivindicar espais d'aprenentatge de l'anglès gratuïts, d'accés als estudiants, al conjunt de l'educació, i segon, que en aquesta erosió constant de l'autonomia universitària no ens hi trobaran.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Seguidament, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Gracias, presidenta. Miren, ni la sociedad catalana está al servicio de la Generalitat ni tampoco los rectorados deberían estar al servicio de una ideología. Y algo

tan sencillo, tan democrático y liberal como estas afirmaciones está a años luz de las pretensiones del separatismo.

Los políticos independentistas están creando una Generalitat muy grande, tan grande que pretende ocupar todos los espacios de la sociedad. Una Generalitat grande y una sociedad pequeña, o al menos una sociedad homogénea. Yo creo que ese es el sueño de los Torra, de los Puigdemont y de los Aragonès de turno. El independentismo no quiere dejar ningún espacio de libertad a los catalanes, tampoco en la universidad, y creo que ustedes les hacen un flaco favor a los jóvenes y a su futuro cuando ponen las universidades al servicio de la causa independentista.

Yo creo que a ustedes les gustaría que en las universidades hubiera el mismo pluralismo que hay en el Consell de la República, en la Asamblea Nacional o en Òmnium, a juzgar por lo que ustedes dicen aquí, ¿eh?, no por otra cosa. Pero lo que consiguen excluyendo el castellano y atacando la libertad de expresión es únicamente devaluar los títulos universitarios. Se lo dije hace un tiempo, señora Geis: estamos perdiendo competitividad respecto a universidades del resto de España y del resto de Europa, también.

La semana pasada volvimos a contemplar unos hechos que son lamentables en la Universidad Autónoma de Barcelona, y además es que no es la primera vez que ocurren. Y también hemos escuchado hoy aquí discursos lamentables, en este sentido. Y van relacionadas, una cosa con la otra, los hechos que vemos en la Autónoma con los discursos que escuchamos aquí.

Como en otras ocasiones, los pequeños esbirros del separatismo trataron de boicotear un acto de una asociación constitucionalista. Estos cobardes trataron de silenciar, con violencia y con amenazas, la voz de los jóvenes, de los jóvenes de S'Ha Acabat!, que defienden los derechos y las libertades de todos los catalanes.

Sus pequeños esbirros, como digo, no era la primera vez que atacaban, ya habíamos visto otros episodios similares y también, en días antes, algunas carpas. Y, ahora, ante el aplauso de algunos líderes independentistas y la nauseabunda complacencia del rectorado, decidieron volver a hacerlo. Se creyeron impunes y legitimados, porque algunos diputados de esta cámara, en lugar de condenarlos, les ofrecieron todo su apoyo, como hizo la señora Eulàlia Reguant, o como ha hecho hoy también el diputado Cornellà, que le tendría que dar a usted vergüenza no condenar la violencia, que estamos en democracia, señor Cornellà, y la violencia no tiene cabida—no tiene cabida—, así se lo digo.

Nosotros, por supuesto, desde el Partido Popular condenamos todo tipo de violencia, también cuando atacan a los independentistas, porque aquí no hay que elegir, no hay violencia buena y violencia mala, pero ustedes sí que la distinguen, la distinguen y la promueven. De verdad que es una auténtica vergüenza. Basta ya. Basta de animar a los violentos, basta de la pasividad por parte del rectorado de la Universidad Autónoma, basta de mirar hacia otro lado y basta también de esa hipócrita equidistancia de aquellos que se sitúan entre los agresores y las víctimas.

La violencia y la intimidación tienen que ser expulsadas de las universidades, de esos recintos que deberían estar consagrados a la libertad y al conocimiento. Y ustedes, el nacionalismo, intentando eliminar el pluralismo, insisto en que lo único que consiguen es crear una Cataluña más pequeña y más empobrecida. Eliminando el pluralismo algunos declaran una guerra a la inteligencia.

Tampoco parece interesarles el conocimiento. Ustedes, como están tan obsesionados con eliminar el castellano, pues, tampoco se dan cuenta de la importancia del inglés, y su apuesta por el monolingüismo es totalmente empobrecedora. El inglés debería ser una lengua de expresión normal y habitual en las universidades, pero, claro, es que ustedes no miran más allá de su ombligo. Ustedes recortan oportunidades y recortan también derechos a nuestros alumnos.

Miren, la mayoría de la sociedad catalana quiere un sistema educativo trilingüe, con el catalán, por supuesto, el castellano y también con un idioma extranjero, como

el anglès. Y desde el Partido Popular nosotros compartimos esa sensatez, que, insisto, coincide con la mayoría de la sociedad catalana. Tratar de imponer su sistema monolingüe resta oportunidades. Se puede y se debe, por supuesto, defender el catalán, sin tener que marginar o excluir el castellano y el inglés. Y espiar a los docentes, señora Geis, eso resta derechos, es propio de regímenes autoritarios.

Esa campaña subvencionada por Plataforma..., bueno, no, subvencionada no, subvencionada por ustedes, de la entidad..., de Plataforma per la Llengua contra la libertad de cátedra tiene que ser condenada y, sobre todo, tiene que tener consecuencias. Nosotros ya anunciamos desde aquí que condenamos, por supuesto, todos los ataques a la libertad, todas las actitudes hispanóforas, y exigimos al Govern de la Generalitat que elimine cualquier tipo de subvención a esta entidad, que se dedica a perseguir y a señalar a quienes hablan castellano. Ahora les ha tocado el turno a los docentes.

Y, por cierto, esto también va para el Partido Socialista, porque la Diputación de Barcelona también subvencionó con dinero público, dinero de todos los catalanes, a esta plataforma, que, insisto, son los *hooligans* del catalán. Desde aquí, todo mi apoyo a los jóvenes de S'Ha Acabat!.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula ara la diputada senyora Judith Toronjo.

Judith Toronjo Nofuentes

Bona tarda, presidenta. Diputats, diputades, consellera... Novament avui Ciutadans presenta una moció que fa una radiografia totalment esbiaixada, que busca el conflicte, que busca l'enfrontament, que qüestiona també l'autonomia universitària i amenaça la nostra llengua. I ho fa amb un únic objectiu, que és polemitzar sobre una qüestió tan important com el sistema universitari català.

I no podem començar d'altra manera que recordant els fets que van tenir lloc la setmana passada a la Universitat Autònoma de Barcelona de la mà de l'entitat S'Ha Acabat!, i a la que s'hi van sumar algunes formacions polítiques d'aquesta cambra. I és que, una vegada més, alguns diputats que contínuament es posen a la boca la paraula «llibertat» actuen com l'extrema dreta. I és molt fàcil..., i em pregunto: si actuen com l'extrema dreta, són l'extrema dreta? (*Pausa.*) El que tinc clar, de fet, és que són una pota més de l'aparell repressiu, com l'Estat espanyol, que persegueix la llengua, que persegueix els nostres líders polítics, que ataca les nostres institucions. I, tot això, recolzat i blanquejat per algunes forces.

Davant d'aquest context, des de Junts per Catalunya posem en valor la tasca de la docència, de la recerca, de la transferència del coneixement de les universitats catalanes, i volem reivindicar que puguin continuar fent-la com a estàndards de qualitat, tal com veiem en els rànquings. I li contesto a la senyora Roldán: malgrat que li pesi, malgrat que no li agradi, les millors tres universitats de l'Estat espanyol són catalanes. Per tant..., dades verídiques.

Per això exigim que deixin d'utilitzar políticament les universitats, que deixin d'assenyalar-les, des del professorat, des dels seus universitaris; que deixin també de fracturar la societat catalana, perquè vivim en una societat totalment cohesionada. I és que no ho aconseguiran, no aconseguiran dividir-la per molt que provoquin, per molt que amenacin, com hem vist, per mitjà d'aquesta moció.

Per altra banda, en el text també veiem, un cop més, com es qüestiona l'autonomia universitària. I, de veritat, em pregunto si vostès saben què és l'autonomia universitària, perquè crec que ha quedat demostrat que no i que tampoc els interessa. Ignoren que està reconeguda per la llei catalana d'universitats, que els hi atorga la plena llibertat d'organitzacions i també l'autogovern, però és que també desconeixen la seva missió, que és la de fomentar aquest esperit crític, de reflexió, com a espai de debat, de llibertat d'opinió i de democràcia, coses que evidentment vostès no entenen.

Per això des de Junts per Catalunya estem fermament compromesos en la defensa de les universitats, de la seva autonomia, del sistema universitari català i de la llibertat d'expressió, pilars fonamentals d'una societat oberta, d'una societat tolerant i de progrés que, a més a més, aspira, des de Junts per Catalunya, a ser lliure.

En darrer terme, aquesta moció ataca de nou la llengua catalana, i no ens estranya –no ens estranya–, venint d'un partit que només va néixer per liquidar el català i que amaga darrere un fals liberalisme, la seva voluntat d'acabar amb qualsevol tipus d'identitat d'aspecte nacional català. I els ho diré per enèsima vegada, tal com ho hem fet avui en el marc d'aquest Ple: la llengua pròpia i vehicular a Catalunya és el català, malgrat els pesi, els agradi més o els agradi menys.

Per això reiterem el nostre compromís amb el Departament de Recerca i Universitats i amb aquesta tasca que ha portat a terme amb l'impuls del català garantint els drets lingüístics dels estudiants, que és perfectament compatible també amb unes universitats internacionals, obertes al món, convalidant aquest decret del B2 i incorporant en el marc dels pressupostos de la Generalitat també una partida específica. Permeti'm també, consellera, felicitar-la per la tasca ingent en aquests pressupostos, que consoliden aquest nou departament.

Per tant, mentre *el Gobierno más progresista de la historia*, que és també, alhora, *el Gobierno que más engaña de la historia*, com deia el president del meu grup parlamentari, segueix amb aquesta voluntat d'acabar amb la diversitat lingüística, d'imposar el vint-i-cinc per cent del castellà a les aules, o ho veiem obertament amb la llei de l'audiovisual..., davant de tot això, deixem ben clar des de les institucions catalanes, però també des dels carrers, el proper 18 de desembre, que el català no es toca.

Perquè protegir una llengua no és ni molt menys amenaçar-ne una altra. I ho dic en primera persona, com a família castellanoparlant, que reconec aquest model d'immersió lingüística, aquest model d'èxit en el que vivim, i com que l'única amenaça que divideix el nostre país és la seva repressió, és la seva manca de llibertats i aquesta voluntat constant de liquidar la nostra llengua, la nostra cultura i la nostra nació. Davant de tot això, seguim persistint i seguim sumant victòries.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Carles Castillo.

Carles Castillo Rosique

Bona tarda. Bona tarda a tothom. Perdonin-me, perquè estic amb una mica d'asma. Senyor Martín Blanco, vostè i jo tenim una bona relació personal, una relació cordial, però permeti'm que comenci dient-li una cosa: vostè és un mestre d'allò del puny de ferro i guant de seda. Vostè ve aquí, ens arriba a dir «règim de la mentida» i ens demana que fem un diàleg positiu i un diàleg rigorós, de bon rotllo, etcètera.

Doncs miri, permeti'm que li digui la primera de les automentides del nacionalisme espanyol. La primera de les automentides és que la nació espanyola, senyors nacionalistes espanyols, no existeix. La nació espanyola no existeix. Com a molt tenen vostès un estat plurinacional, senyor Martín Blanco. Estem davant d'una moció de Ciutadans... *(Aplaudiments.)* És que s'ha de dir, s'ha de dir: la nació espanyola no existeix, senyors nacionalistes espanyols.

Presenten vostès una moció que de nou posa en relleu les seves obsessions barrejant diverses coses al voltant de la universitat catalana. S'arriben a atrevir *(veus de fons)* a insinuar falta de democràcia a la universitat catalana per acabar, naturalment, amb el tema de la llengua i amb el tema de l'espionatge. Ei, senyors de Ciutadans, senyors i senyores de Ciutadans, que la realitat sobretot no els espatlli un bon titular. Perquè és que, a més, les dades de la realitat no els acompanyen, en allò que diuen.

Sense anar més lluny, afirmen que la universitat catalana està perdent el tren de l'anglès, i del curs 2014-2015 al 2019-2020 es produeix un increment del 97,5 per cent en el nombre d'assignatures impartides en terceres llengües. Però a vostès els és exactament igual, només els interessa el «raca-raca», només els interessa el *nava-jeo* polític. Avui l'excusa és la universitat; d'altres, l'excusa serà l'escola, l'economia, però el xou seu sempre és el mateix. Vostès no es preocupen dels problemes de les nostres universitats, del nostre jovent, de la ciutadania o les nostres empreses; per a Ciutadans, tots aquests sectors són només una excusa per instrumentalitzar-los.

Mirin, els hi diré tres coses al voltant de la seva moció. Primer, del tema S'Ha Acabat!..., no penso que els nois i noies de S'Ha Acabat! siguin uns feixistes. Ho repeteixo, no penso que els nois i noies de S'Ha Acabat! siguin uns feixistes. Ara bé, el que sí que ha passat, i ho hem vist tots, és que persones que els han donat suport estan amb ells han aixecat el braç a l'estil feixista.

Sense anar més lluny, un diputat de la ultradreta semblava que ho feia –d'aquesta cambra–, manllivant greument la representació del poble de Catalunya en aquesta cambra. (*Remor de veus*). No, potser estava demanant un taxi o salutant. No ho sé. (*Alguns aplaudiments.*) Això sí que ha passat. Això sí que ha passat, senyors i senyores de Ciutadans. Això ho hem vist tothom. I no recordo ningú de S'Ha Acabat! demanant que, si us plau, no es doni suport a aquest tipus de persones. Potser també ha passat i no ho sé, però jo no ho he vist.

Dos: que se sentin sempre tan cridats a defensar la seva pàtria potser vol dir que la seva pàtria necessita molta defensa. Perquè un país segur i orgullós de si mateix, un país que se sàpiga indiscutible en matèria democràtica, no necessita que se'l defensi com fan vostès, acompanyat de lo més ranci, per terra, mar i aire.

I, per acabar, tres: el tema de la llengua, i els hi dic jo, xarnego i que tinc el castellà com a llengua materna. Per molt que s'hi entestin, per molt que hi insisteixin, per molt que s'esquincin les vestidures i facin teatre, no hi ha un problema en aquest país amb el tema de la llengua. No hi ha un problema amb la llengua en una societat que de partida ja és bilingüe, senyors i senyores. No hi és, per molt que s'hi entestin i per molt que s'hi empenyin, perquè la majoria de la gent canvia, s'adapta indistintament depenent de la situació, fins i tot en l'àmbit familiar.

Com faig jo: jo parlo amb els meus pares en castellà i amb els meus fills en català. I saben per què, senyors i senyores de Ciutadans? Saben per què? No perquè sigui un fill orgullós de la immersió lingüística, que també. Saben per què jo parlo amb els meus fills en català xarnego, que tinc el castellà com a llengua materna? Perquè, si no, no el parlarien amb ningú en el seu àmbit personal i familiar fora del col·legi. Si no, no el parlarien. Perquè tot el seu ambient, perquè la pressió majoritària del castellà els hi fa aprendre aquest castellà *cool*, complex i ric que vostès deien i que, per cert, no sempre representen, que aquí hi ha molt d'«erudit a la violeta», també els hi dic.

I diran: «Bé, parla de Tarragona, parla de Cambrils... Això en un poble de l'interior de Catalunya no és així.» D'acord. Però és que vostès, llavors, estan fent política de l'excepció. Vostès fan política triant l'excepció i indignant-se de que aquesta excepció existeixi. Ja està bé, senyors i senyores de Ciutadans. Perquè, a més, saben perfectament el que estan fent i com ho estan fent, que és una gran irresponsabilitat. I això, senyors i senyores de Ciutadans, són males arts polítiques.

Per tant, votarem, naturalment, totalment en contra tota la seva moció.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Bueno, intentaré ir rápido. Empezaré por el diputado de Esquerra Republicana –que me ha parecido, quizá, el más surrealista de todos– y la constatación evidente de que vivimos, efectivamente, en un régimen de mentira política organizada. *(Veus de fons.)*

El señor Carles Castillo... *(Veus de fons.)* Por favor, silencio. Me gustaría acabar la intervención con tranquilidad, y le pediría, presidenta... *(Veus de fons.)* Vamos a ver, señor Castillo. Dice usted... Viene aquí, y, por supuesto, usted debe saber mucho más que John Elliott, que Lynch, que todos los grandes historiadores internacionales y los principales periodistas del mundo. Usted sabe mucho más, y nos dice solemnemente que la nación española no existe. Vaya, un personaje que me viene a hablar de 1714 –como sus compañeros de la CUP–, que me viene a hablar de unas cuestiones que tienen que ver muy poco con la nación política. Vaya, yo creo que deberíamos ser un poco más humildes, en este sentido.

Por cierto, me parece bastante inquietante que usted, que representa precisamente ese régimen de la mentira política organizada, me hable de la foto del señor Tarradas –llamemos las cosas por su nombre– cuando está saludando a un amigo, y ¿usted pretende decir que ese es un saludo nazi? *(Rialles.)* Es patético, y me hace gracia que se rían. Se llevan las manos a la cabeza. Oigan, no tomen el pelo a la ciudadanía de Cataluña. Veamos el vídeo todos. Nos se lleven las manos a la cabeza. ¿Usted cree realmente que esa fotografía, en la que es evidente que el señor Tarradas no está haciendo un saludo a la romana, es un saludo a la romana? ¿A quién pretenden engañar? ¿Tan tontos se creen ustedes que son sus votantes? ¿Tan tontos se creen ustedes que son sus votantes? *(Alguns aplaudiments.)* ¿Los señores de la CUP, los señores de Convergència o de Junts per Catalunya, los señores de Esquerra...?

Es que es sencillamente lamentable, se lo digo. Oiga, el señor Tarradas no es compañero mío de partido, lo que pasa es que *(remor de veus)*, evidentemente... *(Rialles.)* Presidenta, jo vaig fent, però suposo que es tindrà en compte. És que, si no..., és molt difícil.

Es que, de verdad... Yo, de verdad, se lo digo muy sinceramente. No sé cómo no les da vergüenza hacer este... Porque cualquier ciudadano normal que vea esa foto, que no esté enajenado, dirá: «Este chico está saludando a un amigo.» Y resulta que ustedes se inventan un saludo a la romana. Es un disparate. Es ridículo, de verdad. Son sencillamente ridículos.

Y les vuelvo a decir una cosa a ustedes, y, por cierto, al compañero del Partido Socialista, desde el respeto intelectual y afectivo que le tengo: desde luego, prefiero hacerme fotos con VOX que con Otegi, que con Junqueras y que con toda esta patulea, por supuesto –por supuesto.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciem el proper punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la llengua catalana a la justícia

302-00063/13

El vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la llengua catalana a la justícia, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Francesc Ten.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, presidenta. Consellera, bona tarda. Diputades i diputats, molt bona tarda. Fer mal a la llengua, de la manera que sigui, és atacar les ganes de viure col·lectivament i tranquil·la que té la societat catalana. I, malauradament, de tant en tant apareixen a la superfície política els atacs preelectorals al català com un Guadiana, com un cetaci, com un dofí instrumentalitzat per Casados i partits unionistes per marcar el terreny i el conflicte lingüístic entre tots nosaltres, per marcar el conflicte lingüístic a la societat catalana; una societat que des de Junts, que des de l'independentisme, estem convençudíssims que hem de tenir la llengua com a garantia de cohesió de futur, de projecte comú en la seva diversitat; cadascú amb la llengua familiar que tingui, però tots amb un fil de català que ens rejunta a tots nosaltres i que ens lliga amb aquesta terra, així de senzill.

Algú m'ha comentat que s'esperava més contundència i més bel·ligerància en el redactat. Escoltin, des de Junts, per la precarietat i la mala salut del català a la justícia, volem buscar consensos. Ja hem expressat el nostre posicionament –jo mateix, en comissió i en aquest Ple– amb claredat sobre la immersió i sobre el pacte magre de l'audiovisual. Però ara estem en el sector de la justícia, i aquesta és una moció que, hi insisteixo, és de punt de partida. No els parlaré de quotes. Ja m'agradaria, sincerament, poder parlar de quotes i parlar de bones xifres favorables, per exemple, al nombre de sentències en català, però no és així.

Creiem que és bo, també, buscar consensos per una qüestió que hauria de ser tan normal i habitual com hauria de ser l'ús del català com a llengua vehicular a la justícia. Fixin-se que moltes vegades no tenim..., o alguns no tenen ni el marc mental que això hauria de ser així. És una moció que constata per tal de poder fer una diagnosi i saber què cal esmenar, una moció que insta el Govern per tal de prendre mesures i per tal de tirar endavant un pacte català a la justícia, i és una moció que insta el Consell General del Poder Judicial per tal que el català, seguint les recomanacions del Consell d'Europa, compleixi amb la carta europea de les llengües minoritàries.

M'adreço als grups que hem votat a favor del pacte per la llengua. Els altres ja hem vist que es descarten sols; ho veiem repetidament aquí, a la sessió de control ahir, a les comissions... La diputada Sílvia Romero, del PSC, expressava que Espanya ha d'avançar en el reconeixement del caràcter plurilingüe de l'Estat. Doncs aquest és el sentit d'aquesta moció: redreçar, avançar i millorar l'escassa presència del català a l'Administració de justícia, perquè és una qüestió de drets.

Per què no podem fer-ho en català, els catalans? Per què els catalans podem fer-ho en castellà? Per què els operadors jurídics no poden fer-ho, amb tota normalitat i llibertat, en totes les fases i instàncies de la tutela judicial efectiva, en català? Per què els poders de l'Estat, el mateix Consell General del Poder Judicial, blinda la no utilització del català? Doncs perquè la politització de la justícia i la consegüent judicialització han instrumentalitzat i s'han atrinxerat en la qüestió lingüística, perquè es pensen que així ataquen l'independentisme. Però, escolti'm, s'equivoquen. És que és molt més profund, ja ho vaig dir. De fet, encara ens donen la raó per no deixar de ser independentistes. És així de clar i de català.

El Departament de Justícia ja fa actuacions, i moltes, però la solució important passaria –hi confiem poc– per adoptar la mirada plurilingüe de l'article 2 de la Constitució o la independència. Què fa el departament? El departament fa diagnosi continuada per un pla de preservació i foment de la llengua catalana, un pla d'ús del català als jutjats i a les presons, un pla d'ús del català per a l'atenció a la víctima, per als traductors jurats.

El departament promou convenis amb el Consell dels Il·lustres Col·legis d'Advocats de Catalunya; participa en convenis amb altres institucions i entitats –sí, també amb Plataforma per la Llengua, necessària Plataforma per la Llengua–; fa actuacions per protegir el català a les universitats, a les escoles de pràctica jurídica, a les escoles judicials, i dona a conèixer les eines que el departament mateix ha posat a

l'Administració de justícia, com, per exemple, el portal LexCat, o implanta l'opció lingüística a l'eina de l'e-Justícia. I més que podrà fer, si se sent avalat per aquesta cambra i per aquesta moció.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula a continuació, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Bé, senyores i senyors diputats... Senyor Ten, jo crec que hem estat parlant abans de, diguem-ne, les nostres esmenes a aquesta moció, i nosaltres precisament introduïem unes esmenes que anaven en la línia de fer una mena de còpia del que vostès plantegen per a la justícia, perquè, efectivament, la justícia és un dels àmbits de la vida catalana en el qual la llengua catalana té una presència més minsa, més minoritària.

I, per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres, com a grup parlamentari de Ciutadans, som partidaris de mesures de promoció i de foment que siguin amables, que no siguin de menyspreu o que no suposin un menyscapte de la llengua castellana..., nosaltres som partidaris del foment de la llengua catalana. La qüestió és que, clar, demanar això, hi insisteixo, a partits que defensen o que al que aspiren és a una substitució de la llengua castellana per la llengua catalana és gairebé impossible.

Perquè vostès consideraran normal que, efectivament, donem suport a mesures de foment de la llengua catalana, i, en canvi, vostès no estan disposats a fer el mateix en altres àmbits de la vida pública, com, per exemple, l'educació. Vostès s'esquincen les vestidures quan algú demana el vint-i-cinc per cent de les hores lectives en castellà, els sembla una cosa absolutament forassenyada. Com fa uns anys, quan el senyor Maragall –ara a Esquerra Republicana, estava en aquell moment al Partit Socialista–, que demanava la tercera hora de castellà a la setmana –la tercera, eh?, que només n'hi ha una, de castellà, en tota la setmana–..., en aquell moment es demanava una tercera hora, i això va suposar un terrabastall en l'àmbit polític català.

Exactament igual que quan un diputat del Partit Popular va fer servir el castellà en aquesta cambra i els diputats de Convergència s'espavillaven i cridaven, fins i tot: «Que hi ha nens a l'hemicicle! Que hi ha nens a l'hemicicle!» Això ha passat aquí –això ha passat aquí. És una cosa, hi insisteixo, surrealista, pròpia d'un règim nacionalista, que alguns han normalitzat i que consideren que és la cosa més habitual, més normal del món, però que realment no passa enlloc del món.

Per tant, aquesta moció, senyor Ten, hi insisteixo, té aspectes que són interessants. I nosaltres tindrem la capacitat o, crec, fins i tot, des de la modèstia, l'alta de mires de poder votar que sí a allò que ens sembla raonable; ens abstindrem en allò que no ens sembla comprensible, i, sobretot, no passarem per la idea que Espanya és un estat, un país que reconeix menys la seva pluralitat lingüística que d'altres.

Els drets lingüístics dels ciutadans catalans que estan en entredit a Catalunya són els drets lingüístics dels ciutadans catalans castellanoparlants. Els drets lingüístics dels ciutadans catalanoparlants estan absolutament garantits en un país com el nostre, que realment reconeix la seva pluralitat lingüística infinitament més que altres països del nostre entorn, que també –encara que alguns no ho sàpiguen– tenen llengües regionals o llengües diferents de la llengua oficial al conjunt del país. França n'és un exemple, Itàlia n'és un altre, a Alemanya també n'hi ha... I, per tant, la situació del català seria l'enveja de qualsevol altra llengua minoritària a altres països del món.

Però vostès, hi insisteixo –i ja sé que és una idea que he repetit en un parell d'ocasions avui, però...–, continuen vivint en un règim de mentida política organitzada. No és una frase meua, és de Hannah Arendt, però els recordo que és exactament el que fan vostès. Estan presentant la situació del català com a catastròfica, estant brandant

el catastrofisme lingüístic, que és el que sempre ha fet el nacionalisme, inventar un greuge, inventar una suposada persecució del poble oprimat, per justificar els excessos que vostès cometen com aquells que detenen el poder polític a Catalunya.

Que vostès continuïn presentant-se com a oprimits quan en realitat són els que estan sotmetent els ciutadans de Catalunya castellanoparlants o els ciutadans de Catalunya que se senten també espanyols a una repressió de la seva visió de Catalunya, a una repressió dels seus drets lingüístics, a mi em sembla, si més no, qüestionable o, si més no, discutible.

I hi insisteixo, jo crec que no fa cap bé a la llengua catalana, aquest histerisme, aquest catastrofisme lingüístic que vostès estan posant en circulació, que l'única cosa que fa és distorsionar la realitat. És distorsionar la realitat i impedir, hi insisteixo una vegada més, el debat racional sobre la llengua. Tant de bo hi hagués a Catalunya un debat racional sobre la llengua en la qüestió judicial i en la qüestió educativa.

Jo, personalment, l'altre dia ho deia..., o abans-d'ahir, en un article al diari *ABC*. I el que deia era..., defensar, precisament, un debat racional perquè nosaltres puguem defensar el nostre model, un model trilingüe, en el qual el català, el castellà i l'anglès siguin llengües vehiculars a les escoles, i vostès puguin defensar el seu, que és un model monolingüe, que exclou la llengua de la majoria dels catalans, el castellà, de les aules catalanes.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Rubén Viñuales.

Rubén Viñuales Elías

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Sempre que veig una pregunta a una moció relativa a la justícia, no puc negar que la felicitat m'aclapara i torna a la meua ànima un bri d'esperança. Un raig de sol entra per la finestra del meu despatx, il·luminant el text, que esdevé quasi document diví, i sona una música d'origen incert que ho envolta tot. Dins meu, sento que torno a creure de nou en la política útil d'aquest Parlament. Friso d'experimentar que la nostra digna institució torna a fixar-se en allò realment important per als catalans i les catalanes, i s'allunya el meu neguit per sentir a diari la cantarella de l'espòli fiscal i de la Catalunya hereva de la pròpia mítica Atlàntida, òbviament, en cas de no patir la companyia de la perversa Espanya.

Tot aquest èpic moment té una explicació, no és gratuït, ja que, com bé saben vostès, la justícia no és precisament un dels temes que més tractem en aquest estimat Parlament. I amb aquesta predisposició, que no em negaran que és més que favorable, vaig llegir la moció. Però no puc negar el meu desencís al comprovar que, una vegada més, s'utilitza la justícia per fer campanya en assumptes aliens a l'honesta i honorable funció d'impartir justícia.

Mirin, la moció parla del nostre dret com a catalans a parlar català a l'Administració de justícia. Així mateix, cita alguna de la normativa que ens protegeix en aquest essencial i just dret de totes les catalanes i catalans a expressar-nos en català en tots els àmbits que sigui desig nostre a Catalunya. Tot el nostre ferm, clar i sincer suport a que tots nosaltres puguem utilitzar el català allà on vulguem a la nostra terra, Catalunya, i, òbviament, també a l'Administració de justícia. Això implica que votarem a favor i amb ferma convicció els punts 1, 2, 3 i 4 de la seva moció.

Però, com dèiem abans, ens ha defraudat, la moció; primera moció, si no ho tinc mal entès, de Junts relativa a la justícia, i que no ha parlat de temes com la manca de personal de l'Administració de justícia –prop del cinquanta per cent d'interins...–; tampoc parla de presons i de l'augment exponencial d'agressions a funcionaris i funcionàries i com evitar-ho; tampoc parla dels nous jutjats tan necessaris a Catalunya; tampoc ens parla de la Ciutat de la Justícia o dels jutjats de Sabadell; no ens parla de

la manca de jutges i fiscals; no parla de la millora de l'assistència jurídica gratuïta o de la llei de memòria democràtica.

En definitiva, ens sorprèn que la primera moció que fa Junts relativa a la justícia no sigui per reclamar tot això, sinó per reclamar al Consell General del Poder Judicial que el català sigui un requisit i no un mèrit per accedir, en aquest cas, a les places de l'Administració de justícia a Catalunya.

Mirin, jo soc fill de la immersió lingüística. També soc fill de la Pepi, que és extremenya (*l'orador riu*). Això va fer que la meua llengua materna sigui el castellà, però tinc la sort de tenir al meu patrimoni cultural dues llengües. Dues llengües que estimo per igual, que defenso per igual i que parlo per igual. El català també és patrimoni nostre, i l'hem de defensar sempre, però m'hauran de permetre que, per tal d'explicar millor la meua negativa, la nostra negativa a que s'exigeixi, en aquest cas, el català com a requisit i no com a mèrit a l'Administració de justícia a Catalunya, utilitzi paraules d'una persona sàvia, una persona que vostès estic convençut que respecten, i que tenen total relació amb el tema que avui ens ocupa, i que, a més a més, hi estem totalment d'acord.

«Tothom és molt benvingut a Catalunya, i voldríem que encara hi vingués més i més gent. Nosaltres som una Catalunya que atrau talent en el període de formació. I en cap moment la llengua serveix ni servirà per discriminar o per evitar que vinguin professionals de fora de Catalunya.

»Abans he donat la benvinguda a aquestes persones; els hi torno a donar, vinguin d'on vinguin. I, escolti, com més gent, millor. I, a la vegada, n'estarem encantats. I la ciutadania n'estarà encantada, i s'integraran. Perquè si vostè va pels hospitals, pels centres d'atenció primària, hi veurà gent de tot arreu, i també vinguda de fora; "de fora"... parlo de fora de Catalunya i de fora d'Espanya. I és que això és lo normal: és atraure talent, és viure, conviure. I la llengua ens ha de servir per conviure i no per enfrontar.

»Aquest és l'ideari de Catalunya, aquest seguirà sent l'ideari de Catalunya. I ho repeteixo: benvinguda tota aquesta gent, benvinguts tots aquests professionals i benvinguts tots els que vulguin venir. Tots.»

Paraules del conseller de Salut, l'il·lustre senyor Josep Maria Argimon i Pallàs, ahir mateix en aquest plenari. Només els hi demanem que facin el que va dir el seu propi conseller.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula ara el diputat senyor Sergio Macián.

Sergio Macián de Greef

Bien; gracias, presidenta. *Consellera*, señores diputados... Se nos presenta esta moción de Junts per Cat. en un nuevo ejercicio victimista, intentando hacernos creer que existe un problema de discriminación, de marginación del catalán en la Administración de justicia. Y, en primer lugar, hemos de decir que tal problema no existe. Si acaso existe un problema, es justamente el contrario, de marginación del castellano, de marginación del español en todo aquello que gestiona la Generalitat: en la educación, en los medios de comunicación públicos, incluso en la justicia. Donde la Generalitat tiene competencias, el español no figura ni por asomo.

Y les voy a poner varios ejemplos. La aplicación informática de gestión procesal, que es el programa con el que se hacen todas las resoluciones judiciales, está exclusivamente en catalán. El Arconte, el programa de grabación de vídeos judiciales, está exclusivamente en catalán. La rotulación de los juzgados, de los despachos, de las oficinas, de las salas de vistas, está exclusivamente en catalán. La cartelería, la papelería, los membretes, los sobres de los juzgados, de los órganos judiciales, están exclusivamente en catalán. Si acaso existe una lengua discriminada en la Adminis-

tración de la Generalitat en el ámbito de la justicia, esa es, justamente, el español. (*Alguns aplaudiments.*)

Pero vayamos ahora a la cuestión de su uso. Ambas lenguas conviven y se utilizan por los operadores jurídicos con total normalidad: por los abogados, por los procuradores, por los funcionarios al servicio de Administración de justicia, y lo que es más importante, por los ciudadanos, que utilizan indistintamente el catalán y el castellano sin ningún problema, y el que diga lo contrario miente o no conoce la realidad de los juzgados.

Hay cientos de escritos, de demandas y de recursos en catalán, cada día, y hay cientos de escritos, de demandas y de recursos en español. Lo que no hay son denuncias y atestados de los *mossos d'esquadra* en castellano, porque ustedes les obligan a que los hagan exclusivamente en catalán; otra discriminación más en favor del castellano. (*Alguns aplaudiments.*)

En resumen, no existe un problema con el catalán en la Administración de justicia; el problema lo tienen ustedes con la libertad de elección de lengua. Les molesta que haya gente que escoja el español. Y, por cierto, antes de exigir una mayor presencia del catalán en el ámbito de la justicia, hombre, hay que tener un poco de honestidad: cumplan ustedes con las sentencias judiciales en materia lingüística, porque hay que tener mucho cuajo para venir aquí al Parlament a reclamar una mayor presencia del catalán en la justicia y, a la vez, excluir el español de las aulas de Cataluña.

Y, acerca de su petición de exigir al Consejo General del Poder Judicial que sea un requisito, el catalán, en la provisión de plazas de la Administración de justicia en Cataluña y no un mérito, eso es una petición inconstitucional y discriminatoria. Considerar el conocimiento del catalán como un requisito para acceder a la función pública y no como un mérito llevaría a excluir en los procesos de selección a todos los candidatos que no conozcan el idioma, lo que atenta contra el principio de igualdad en el artículo 14, en el artículo 23.2 de la Constitución y en el artículo 103 de la carta magna. Y sería discriminatorio, pues, por ejemplo, un juez de Extremadura no podría ocupar una plaza de juez en Cataluña, y, en cambio, un juez de Cataluña sí que podría ocupar una plaza de juez en Extremadura.

El catalán no puede ser nunca un requisito de acceso a la función pública, sino solo un mérito, y, además, un mérito que ha de ser valorado siempre de forma proporcional en atención al puesto determinado de que se trate. Es decir, que no puede ir nunca en perjuicio de la competencia profesional del cargo público que se pretende ocupar.

Y les voy a poner un ejemplo de lo que no hay que hacer. En la puntuación de méritos para ser magistrado suplente o para ser juez sustituto en Cataluña –y esto es un acuerdo de la Comisión Permanente del Consejo General del Poder Judicial– saber catalán está valorado con 0,60 puntos, y tener un doctorado en derecho está valorado con 0,50 puntos. Es decir, que se prefiere un mal juez sustituto que hable catalán que un buen juez sustituto que conozca y aplique el derecho con profundidad pero que no lo hable. (*Alguns aplaudiments.*)

Por lo tanto, es inconstitucional y es discriminatorio exigir el conocimiento de un idioma cooficial como requisito. Y, por desgracia, lo hace Cataluña respecto de sus funcionarios autonómicos –el artículo 42 del Decreto legislativo 1/97–, pero también lo hace Galicia, lo hace Baleares, lo hace el País Vasco y lo hace Navarra. Por cierto, en Galicia, donde gobierna el PP, que hace tiempo que ha dejado de tener un discurso único para la nación.

Por eso VOX presentó en junio de este año una proposición no de ley en el Congreso proponiendo la modificación de la ley del estatuto básico del empleado público, que es la legislación básica que dicta el Estado en virtud de su competencia exclusiva del artículo 149.1.18 para establecer las bases del régimen estatutario de todos los funcionarios públicos, cualquiera que sea la administración en la que sirven. Con esa propuesta se pretendía que el estatuto del empleado público recogiera

explícitamente que las lenguas oficiales solo puedan tener la consideración de mérito, pero nunca de requisito.

Cuando gobernemos tengan por seguro que lo cambiaremos para garantizar la igualdad de derechos y obligaciones de todos los españoles en todo el territorio nacional.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula ara la diputada senyora Maria Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Hola a tothom de nou. Consellera... Aportaré algunes dades contra el negacionisme. I, en tot cas, començaré pel partit del senyor Martín Blanco, que ha fet una repassada dels països que deien que a l'Estat ho fèiem tan bé. Doncs miri, el Comitè de Ministres del Consell d'Europa ja s'ha adreçat al Govern espanyol per exigir que apliqui la carta europea de les llengües regionals o minoritàries i que intensifiqui justament les mesures destinades a garantir l'adequada presència de les llengües cooficials a l'Administració de l'Estat.

Certament, la marginalitat del català a l'Administració espanyola no és cap requisit per accedir a les places de funcionari de l'Administració de justícia radicada als territoris on és la llengua oficial, i això contrasta totalment amb altres països. Miri, Bèlgica: els jutges, fiscals i lletrats de l'Administració de justícia han de conèixer la llengua del territori on actuen. No hi ha un requisit generalitzat de coneixement d'un sol idioma, sinó que varia segons el territori. Suïssa: els jutges, fiscals i lletrats de l'Administració de justícia han de conèixer la llengua del territori on actuen. Només cal que coneguïn l'alemany, la llengua més parlada de la confederació, en aquells territoris on és llengua pròpia. Canadà: els funcionaris de justícia han de conèixer l'anglès o el francès, segons quina sigui la llengua pròpia del territori en què actuen, però no hi ha obligació de conèixer l'anglès en tot el territori, com passa a Espanya amb el castellà. En vol més?

Mirin, en els darrers quinze anys el català a la justícia ha passat de fer-se servir en un trenta-u per cent en els processos judicials escrits a un set per cent. Per tant, compartim plenament l'exposició de motius d'aquesta moció. Ja els avanço que la votarem a favor. I també els dic que, malgrat això –ja ho hem comunicat, també–, pensem que queda curta. I queda curta perquè, malgrat que hi ha tota una legislació que empara el dret a fer servir el català a la justícia, resulta que això no passa.

I per què no passa? Hi han molts motius. El principal, el que hem citat: els jutges, els magistrats, els fiscals i els lletrats de l'Administració de justícia i el personal funcionari de l'Estat estan obligats a saber castellà, sí, però no a saber català. Com que la llei orgànica del poder judicial i el Reglament 2/2011, de la carrera judicial, no ho contemplen ni tan sols com un mèrit per obtenir una plaça a Catalunya, al País Valencià o a les Illes Balears, i l'únic valor que li dona és una puntuació –ni tan sols mèrit, una puntuació– per al concurs a efectes d'escollir la destinació un cop les places ja s'han adjudicat, com que passa això, tot el personal que ve aquí ni el sap parlar ni l'entén. I, per tant, de què serveix que la llei ens empari a fer servir el català si després resulta que el personal no el pot fer servir?

Però hi han més coses. Resulta que hi ha el material, per exemple, dels operadors judicials: manuals, codis, legislació..., tot està redactat en gran majoria en llengua castellana. No hi ha en català cap legislació estatal, comunitària, internacional publicada o ratificada per l'Estat espanyol abans del 1998. Les lleis que es publiquen al BOE es tradueixen a la versió en català sempre amb retard, i la manca d'actualització de la legislació en català fa que la legislació en castellà sigui l'única que ofereix

seguretat jurídica a la pràctica, i que els únics parlants que poden accedir a les lleis en la seva llengua siguin els parlants de castellà.

Això origina un greuge comparatiu important entre comunitats lingüístiques, i fa que els jutges, lletrats i fiscals posin traves en el funcionament del català. Mentre que el castellà té la garantia de l'Estat pel que fa a l'edició de materials i a la llei que es garanteix a tota legislació, el català no.

El català està totalment discriminat a la justícia. N'hi ha proves: hi han les dades de com tot el que es produeix a la justícia –són dades comprovables–..., hi ha aquesta no obligació de saber el català per part dels funcionaris que han de venir a treballar en zones on la llengua és parlada i hi ha el dret de poder-la fer servir.

I, per tant, donarem ple suport a la moció, tot i que diem que encara queda curta. Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades... Bé, el problema de l'ús del català a la justícia no és un problema nou, i és un problema del que venim parlant des de fa anys. El meu grup parlamentari ja va presentar una moció la legislatura anterior en aquest Parlament i En Comú Podem va presentar també una moció, una PNL, al Congrés no fa gaires anys.

Què passa? Diguem-ne, segons les dades oficials, el 2004 més o menys el vint-i-u o el vint-i-dos per cent de les sentències i les resolucions judicials estaven escrites en català. Això passava el 2004. El 2012 van baixar al 12,7, el 2017 al 8,2 i avui estem al 7,4. I no és un problema nou. I, repassant les dades de la PNL que vam presentar al Congrés, estem al 7,4 i encara podríem dir que estem bé, perquè a Galícia són un quatre per cent, a les Illes no hi ha dades oficials, però sembla ser que estan al voltant del dos i escaig per cent, i al País Basc i Navarra..., no he trobat dades oficials sobre l'eusquera, però pel que deien no estava molt bé, la cosa.

El problema és per què hem baixat tant en tan pocs anys, per què el 2004 estàvem pràcticament ja en una quarta part de l'ús del català en l'àmbit de la justícia i avui estem en un 7,4 per cent. Segurament han passat moltes coses pel camí, però hem de dir que la millor etapa del català a la justícia va ser durant el Govern tripartit, i no per burxar, sinó perquè es van fer algunes coses en l'àmbit de l'ús del català a la justícia que creiem que s'han de recuperar i que s'han de potenciar.

Entre elles, el pla pilot del català a la justícia, que va aconseguir que, en una quarta part dels jutjats a casa nostra, entre el vuitanta i el noranta per cent de les sentències i dels actes fossin en català. I, per tant, va aconseguir impulsar l'ús del català en l'àmbit de la justícia. Que aquest programa va acabar quan va guanyar el govern dels millors i es va retallar i es va eliminar el pla pilot de l'ús del català en l'àmbit de la justícia. I, per tant, des de llavors hem anat fent passos enrere.

Perquè també hi ha un element que nosaltres volem posar a debat: perquè augmenti el pes del català –que crec que és un objectiu comú de totes les forces polítiques almenys que ens sentim representades pel catalanisme polític–..., no només va de requisits i no només va de «bunqueritzar», per així dir-ho, l'àmbit de la justícia a Catalunya, sinó que va també de facilitar instruments i de, per tant, convertir l'ús del català en un cercle virtuós. Perquè qui ve a Catalunya a impartir justícia o a treballar en l'àmbit de la justícia tingui instruments per aprendre'l, tingui instruments per fer-lo seu i per sentir-lo com una llengua pròpia, però per a qui ja sap català i viu a Catalunya i vol fer oposicions a la justícia, se les pugui pagar, perquè aquí també tenim un problema.

A Catalunya és veritat que hi ha hagut poca tradició opositora, i que això ha fet que molts dels jutges i dels treballadors de l'àmbit de la justícia fossin de fora de Catalunya, però creiem també que hi ha un biaix socioeconòmic entre qui pot accedir a fer unes oposicions a jutge. I sobre això n'hem parlat ja en alguns moments. Si no som capaços d'augmentar la capacitat de gent que accedeix a la carrera judicial a Catalunya, sempre tindrem un biaix a nivell lingüístic en l'Administració de la justícia.

I, sobre l'últim punt d'aquesta moció, que demana que el català passi a ser, diguem-ne..., d'un mèrit a un requisit en les oposicions, nosaltres no hi estem en contra, però sí que, quan nosaltres ho vam presentar en la nostra moció, hi incloïem una cosa que considerem que és necessària: precisament perquè molta gent que ve a Catalunya a fer carrera judicial ve d'altres parts de l'Estat i perquè aquí hi ha poca tradició opositora, creiem que el català pot ser un requisit sempre que hi hagi temps d'adaptació i instruments per aprendre'l. I creiem que aquest ha de ser el cercle virtuós que permeti a la gent que ve de fora a treballar aquí fer-se propi el català i sentir-se'l propi. Que puguin venir, però que tinguin també uns mesos, un any, on tinguin instruments per aprendre el català i per poder emetre, per tant, tots els actes judicials en català i sentir-se còmodes fent-ho. I creiem que aquest és un element per nosaltres molt necessari.

Sabem que hi ha sobre la taula un pacte per la justícia, un pacte català per la justícia. Sabem que aquest serà un dels elements a discutir. Per tant, treballem-hi; per nosaltres no serà. Però, hi insistim, creiem que, més enllà de posar barreres, el que cal posar..., el que explica part del retrocés de l'ús del català en l'àmbit de la justícia és que hem perdut instruments perquè molts dels treballadors públics de la justícia a casa nostra puguin aprendre i puguin fer-se propi el català.

Moltes gràcies.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidenta. Ya que hablamos de lengua y de catalán, voy a hacer una previa por una de las intervenciones que he escuchado en el anterior punto. Me he quedado sin palabras al escuchar a un diputado desde esta tribuna decir con orgullo que es «charnego», un adjetivo que siempre se ha utilizado en términos despectivos, peyorativos y racistas. De verdad que yo no sé lo que pasa por la cabeza de algunos, que no sé si es que les han abducido o qué, sinceramente. Es una pena que no esté aquí el diputado, porque, vamos, sacar ya pecho de que nos llamen «charnegos», qué quiere que le diga... En fin.

Miren, ustedes son expertos en crear problemas donde no los hay. Ustedes parten siempre de una premisa falsa, empiezan a repetirla a todas horas, la aderezan además con los mantras habituales –la represión, la discriminación, la persecución, etcétera–, y llega un punto en el que ustedes mismos se creen esa premisa inicial, que, insisto, era falsa.

Ustedes han estado años aquí con la matraca de los supuestos presos políticos, y ahora le toca el turno al catalán en todos los ámbitos habidos y por haber: la señora Geis poniendo buzones pro denuncia para controlar al profesorado en las universidades; el señor González-Cambray, pues, también ahora indignadísimo porque resulta que hay que impartir una asignatura más en español –una asignatura, ¡oh!, qué ultraje, madre mía, qué cosa más grave, una asignatura más, por favor, ¿eh?–; los de Plataforma per la Llengua también señalando a los enfermeros venidos desde Andalucía porque no hablan catalán, y ahora le ha tocado el turno a la justicia.

Y, miren, Justicia tiene muchos problemas, señora Ciuró –lo hablamos el otro día a cuenta de los presupuestos–, pero ninguno de ellos es el catalán, o al menos no

el más grave. Los ciudadanos pueden dirigirse a los juzgados y a los tribunales en cualquiera de las lenguas oficiales en Cataluña. Bueno, en cualquiera de las lenguas oficiales en Cataluña, pero por ejemplo... –voy a hacer un inciso aquí–, ¿por qué no piden ustedes también que sea obligatorio el aranés, por ejemplo? ¿No? Que los jueces conozcan perfectamente el aranés, ¿no? Ya que piden ustedes..., quieren proteger, dicen, las lenguas minoritarias, pues oiga, el aranés, que también es oficial aquí en Cataluña. Pero, claro, es que se quedarían creo que con dos jueces –con dos jueces. Porque su moción no va de proteger las lenguas minoritarias, su moción va de erradicar el español en todos los ámbitos.

Le decía: todos los ciudadanos se pueden dirigir en castellano y en catalán, en cualquiera de las dos lenguas oficiales; pueden presentar, por supuesto, los escritos y la documentación en cualquiera de estas dos lenguas, sin que eso implique retrasos en la tramitación –los retrasos vienen por otras cuestiones, vienen porque hay escasez de medios materiales y de medios humanos, también, que es de lo que deberíamos estar hablando hoy–; las sentencias y los autos, por supuesto, también se pueden pedir en catalán; más del setenta por ciento de los trabajadores tienen el nivel C; tanto en los juzgados como en los registros se atiende indistintamente en ambas lenguas, miren, cosa que, por ejemplo, no ocurre en los centros educativos, que se dirigen únicamente a las familias en catalán –nos lo ha dicho el señor Cambray, que la inmersión va mucho más allá de las aulas, también se extiende a los pasillos, se extiende al patio y se extiende a la comunicación con las familias; eso no pasa en justicia.

Pero, claro, no nos engañemos, porque la cruzada que ustedes tienen aquí va directamente contra los jueces. Ustedes no quieren jueces de fuera, y nos lo dijo usted, señora Ciuró, literalmente: que ustedes querían jueces catalanes, con pedigrí, ¿no?, con ocho apellidos catalanes. Eso es lo que ustedes quieren. Se les ve el plumero a kilómetros.

Mire, hace tan solo unos días se entregaron los despachos de la última promoción de jueces. Más de la mitad, setenta y tres de esos jueces, trabajarán en Cataluña. ¿Por qué tantos jueces vienen a Cataluña? Pues muy simple: porque Cataluña es la región donde más jueces se marchan cada año. Hay una auténtica diáspora. Y no es fruto de la casualidad, es fruto de esa estrategia de hostigamiento del separatismo más radical. Incluso el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña ha trasladado esta preocupación, porque, insisto, somos la región de donde más jueces se van y donde no quieren venir.

¿Cómo se van a querer quedar aquí? Si es que les señalan, les hacen escraches, les hacen pintadas en su propia casa –como pasó con el juez Llarena–, les tiran excrementos y basura a la puerta de los juzgados. ¿A usted que le parecería, señora Ciuró, si llegara a su departamento, el Departamento de Justicia, y cada día tuviera allí en la puerta excrementos y basura? ¿Qué le parecería, señora Ciuró? ¿Sabe qué le digo? Que yo lo condenaría. Pero todavía estoy esperando que usted condene esos actos vandálicos que hemos vivido a la puerta de los juzgados. Esa es la diferencia entre usted y yo, entre otras muchas cosas.

Así que no, nosotros, por supuesto, no vamos a colaborar en este relato sesgado y falaz. Y lo que tienen que hacer es ponerse a trabajar en las carencias que hay en justicia: hay que dotar a la oficina judicial de más medios, hay que arreglar las deficiencias en los juzgados, hay que poner fin a la temporalidad, hay que cuidar más a los trabajadores, que hacen esfuerzos titánicos para sacar adelante la montaña de asuntos pendientes. Y, ya que nos ponemos, también póngale fecha a la ciudad de justicia de Tarragona, que es una auténtica vergüenza que sigan mareando la perdiz con este tema.

Gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Jordi Orobitg.

Jordi Orobitg i Solé

Moltes gràcies, senyora presidenta. Consellera, diputades, diputats... Bé, jo, en primer lloc, el que voldria fer és agrair al diputat Ten que en un moment tan apropiat com aquest ens trobem amb aquesta moció. Crec que és del tot apropiat, en una setmana en que hi ha una sentència del Tribunal Suprem que imposa una quota del vint-i-cinc per cent de les classes en llengua castellana, poder copsar la que és la realitat del nostre país, i en un àmbit sectorial com és el de justícia. I abans s'ha indicat la dada: només el 7,4 per cent de les resolucions judicials estan dictades en llengua catalana, no? Per tant, és un fet inqüestionable per a qualsevol operador jurídic, llevat de que vulgui defensar la seva argumentació des de la mentida, que el català no té cap presència rellevant en l'àmbit jurídic i judicial del nostre país.

Dit això, diputat Martín Blanco, es podrien generar molts escarafalls, però vostè parla amb tota normalitat en castellà des d'aquest faristol. Els meus companys al Congreso de los Diputados no ho poden fer, perquè els hi tenen prohibit. Per tant, (*aplaudiments*) jo crec que aquest Parlament és molt més democràtic que el Congrés dels Diputats.

Bé, les motivacions d'aquesta situació són diverses, i jo crec que tots podríem compartir part del diagnòstic, però crec que tots podem convenir que hi ha un absolut desinterès per part del poder judicial en resoldre aquesta situació. Tots hem tingut l'oportunitat de veure les compareixences del president del Tribunal Superior de Justícia; veiem que quan és interpellat sobre aquest aspecte en el Parlament fuig d'estudi i no dona cap..., no fa cap proposta per mirar de resoldre la situació, i, per tant, des d'aquest àmbit no podem preveure cap solució, no?

També és cert –i jo crec que tots els que ens hem dedicat professionalment al món del dret ho sabem– que sempre hi ha una qüestió..., quan tenim algun client que vol fer militància de la seva llengua, sempre sorgeix la pregunta de si és apropiat fer-ho en seu judicial. I per què? Perquè té el convenciment ple de que el pot arribar a perjudicar en els seus interessos. I això veritablement no té a veure amb un estat democràtic, no té a veure amb una justícia justa, sinó que té a veure, precisament, amb el recel que molts dels nostres ciutadans veuen en l'Administració de justícia. I és, precisament, per com es gestiona, per la cúpula judicial i pel seu component, el seu biaix ideològic.

Es digui el que es digui, i ho reivindiquen el Grup de Ciutadans en les seves esmenes, Espanya mai ha abraçat d'una forma fervorosa el compliment de la carta europea de les llengües regionals. És més, si no m'equivoco, ha estat l'únic país que ha posat recels a part d'alguns dels seus articles, i més, si no m'equivoco, a l'article 9.2, que precisament el que fa és posar en valor els textos o acords jurídics entre particulars que estiguin en una llengua que no sigui l'espanyola. Per tant, discrepo profundament de vostès quan diuen que Espanya és el paladí de la defensa de les llengües cooficials, perquè no ho és de cap manera; si no, actuarien com Suïssa i Dinamarca, que sí que creuen en aquest principi, i que, per tant, donen el valor a totes aquestes llengües amb paritat a la principal llengua del país.

Jo els hi vull recordar que no fa gaires mesos, l'abril del 2021 –és a dir, aquest any–, el Consell d'Europa ha reclamat al Govern espanyol que garanteixi l'ús del català en la justícia, i això interpel·la el Partit Socialistes i interpel·la també els comuns, a dia d'avui al Govern d'Espanya. En aquest informe es diu que no hi ha cap mena d'avanç ni cap progrés per resoldre aquests casos i recomanen esmenar la llei orgànica del poder judicial perquè quedi clar que les autoritats judicials, civils i administratives poden fer ús de la llengua cooficial si ho demana una de les parts –i tots sabem que no és d'aquesta manera. També denuncien que la majoria dels jutges uti-

litzen majoritàriament el castellà, i també que el nombre de funcionaris judicials que parlen llengües cooficials no ha augmentat, si més no, significativament.

Per nosaltres, i crec que també per Albert Einstein, que va dir que si vols resultats diferents, no facis sempre el mateix, la solució ha de passar, com es proposa en aquest cas en la moció, perquè el català sigui un requisit i no només un mèrit, i també per reduir la mobilitat del personal adscrit al servei de l'Administració de justícia. I han estat molts, els esforços per part de la conselleria de Justícia, també en aquest mandat, però també en els anteriors, doncs, de mirar de convocar concursos d'oposició que fidelitzessin, en aquest cas, el personal.

No em puc estar, finalment, de comentar les esmenes que ha presentat el Grup de Ciudadanos. Li he de dir, amb el millor dels tons, que són d'un cinisme absolut. Però el que hi ha és palmari, és de traca. És la darrera, la número 3, que diu que «el Parlament es congratula pel fet que els ciutadans de Catalunya tenen reconegut el dret a fer ús del català en la seva relació amb l'Administració de justícia en general, així com en totes les fases del procés judicial en particular, cosa que garanteix el seu dret a la tutela judicial efectiva...», patatim, patatam.

I això no ho podem votar favorablement, perquè, si ho féssim, seria allò que en la cultura afroamericana s'anomenaria «un vot de l'oncle Tom», sap?, l'oncle Tom de la novella de l'abolicionista Harriet Beecher Stowe, *La cabana de l'oncle Tom: que bo* que és l'amo, que amb el seu gest magnànim ens deixa parlar en català als jutjats del nostre país, que paguem amb el nostre esforç. I crec que la resposta que li he de donar –i ja acabo, senyora presidenta– és la mateixa que li va dir l'oncle Tom al seu amo: «La meva ànima no li pertany, amo, ni l'ha comprat ni pot comprar-la.»

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Francesc Ten.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, presidenta. De manera molt ràpida, volia agrair el bon tracte, la facilitat de negociació i entesa amb els diputats del PSC, de comuns, de la CUP, i el bon fer del diputat Orobitg.

Només una qüestió, senyor Viñuales: aquesta moció –el títol ja ho deia– era una moció de la situació del català a la justícia, no de moltes altres coses, que seria una altra moció.

A la senyora Roldán, que feia moltes preguntes a la consellera, jo n'hi vull fer una. Li pregunto què li sembla que el senyor Casado se'n vagi a misses per Francisco Franco amb banderes preconstitucionals. *(Alguns aplaudiments.)*

No sé si el Reglament em permet ironia, presidenta. Senyor Martín Blanco, amb una mica d'ironia, també, per atenuar aquestes esmenes, que coincideixo amb el senyor Orobitg que tenen un punt de cinisme, miri, no hem acceptat la darrera perquè l'hem trobat poc constitucionalista, sap? *(rialles)*, al costat de les paraules del president del Consell General del Poder Judicial i del Tribunal Suprem el dilluns a Barcelona, que deia «la justicia se administra en nombre de quien simboliza la unidad y permanencia de nuestro Estado, conjugándose así en la fórmula constitucional harmónicamente las ideas de soberanía y unidad de nuestra nación», que jo no sé si això vindria a ser gairebé un circumloqui per dir *una, grande y libre*.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el debat, procedirem tot seguit a les votacions dels punts 24 i 25 de l'ordre del dia, que corresponen a les mocions substanciades aquesta tarda.

Sí, senyor Martín Blanco, per què em demana la paraula?

Ignacio Martín Blanco

Sí, presidenta. (*Remor de veus.*) D'acord amb l'article 87.1...

La presidenta

Si us plau, una mica de silenci, perquè no sento el senyor Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

D'acord amb l'article 87.1, per al·lusions de diversos grups, entre altres, de la senyora Sabater, de la CUP...

La presidenta

Senyor Martín Blanco, ja sap vostè perfectament que en les mocions les al·lusions a l'orador no són al·lusions, d'acord amb l'article del Reglament, perquè s'han d'interpellar directament, s'han d'al·ludir directament, i, per tant...

Ignacio Martín Blanco

És que són directes, són al·lusions directes, no al grup. Són al·lusions directes.

La presidenta

Vostè era qui estava fent la defensa de la moció. Per tant, per això mateix vam convenir que les al·lusions només serien fora de les mocions, no quan el propi orador està sent al·ludit necessàriament per la resta de diputats.

Ignacio Martín Blanco

Però... Perdoni, senyora presidenta?

La presidenta

Que vostè ha fet ús del seu torn de paraula i la resta de diputats es referien a vostè. I, per tant, és en aquest sentit que les al·lusions no són concedides després de la moció, perquè necessàriament durant tot el procés de debat d'aquesta moció vostè podia ser al·ludit.

Ignacio Martín Blanco

Bé, jo no crec... Jo no sé si aquest és el criteri que fa servir sempre...

La presidenta

Aquest és el criteri que hem establert i així el seguirem.

Ignacio Martín Blanco

D'acord.

La presidenta

Procedim, per tant, a la votació a la moció subsegüent... (*Matías Alonso demana per parlar.*) Sí, senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Presidenta, només per fer una crida a l'observança del Reglament, l'article 90, en el sentit de que l'article 87.1 és molt clar: quan hi ha una referència, una al·lusió directa, com ha estat el cas, no un sinó tres cops, amb noms i cognoms a un orador, aquest té dret a fer la rèplica i la presidència d'aquest Parlament l'hi ha de reconèixer.

La presidenta

Senyor Matías Alonso, l'article 87.1 comença amb «el president, quan considera» i ja he explicat els motius pels quals la presidenta no ho considera, perquè hem establert aquest funcionament en aquesta legislatura i ho saben perfectament la resta de diputats. Quan un diputat és al faristol està intervenint en una moció, la resta de diputats han de referir-s'hi forçosament, a les seves pròpies paraules. Per tant, és en aquest sentit que no es concedeix l'al·lusió. I, per tant, com que ja ho he explicat dues vegades, no tenen la paraula i procedirem a la votació.

Votem la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el funcionament del sistema universitari... *(Veus de fons.)* Vostè... *(Veus de fons.)* Vostè ha intervingut, senyor Martín Blanco, en aquesta... *(Veus de fons.)* Vostè hi ha intervingut. Per tant, com que hi ha intervingut, pot haver estat alludit per la resta d'oradors. I, per tant, és en aquest sentit que hem dit que quan els oradors intervenen i després són alludits no es concediria el torn per allusió. L'hi puc tornar a explicar una altra vegada, però no ho faré.

Procedim a la votació. *(Veus de fons.)* Senyor Martín Blanco, no té la paraula. Jo... Vostè ha fet ús de la seva petició de paraula per l'article, i jo li he contestat a vostè i al senyor Matías Alonso. Per tant, hem decidit el que hem aplicat i, per tant... *(Veus de fons.)* Sí, ho he decidit jo, que soc la que ordeno i arbitro els debats. Per tant, en aquest sentit, he dit que no té la paraula per al 87.1 en aquesta moció i que procedim a la votació.

(Aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el funcionament del sistema universitari (continuació)

302-00062/13

Procedim a la votació a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el funcionament del sistema universitari.

Votem, en primer lloc, els punts números 1 i 9.

Comença la votació.

Els punts números 1 i 9 no han estat aprovats amb 50 vots a favor, 72 vots en contra i 8 abstencions.

Votem ara els punts 2 i 8.

Comença la votació.

Els punts 2 i 8 no han estat aprovats amb 17 vots a favor, 113 vots en contra.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha quedat rebutjat amb 58 vots a favor i 72 vots en contra.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha quedat rebutjat amb 50 vots a favor i 80 vots en contra.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha estat rebutjat amb 7 vots a favor, 113 vots en contra i 10 abstencions.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

El punt número 6 ha estat rebutjat amb 17 vots a favor, 72 vots en contra i 41 abstencions.

Votem ara el punt número 7.

Comença la votació.

El punt número 7 ha estat rebutjat amb 7 vots a favor, 79 vots en contra i 44 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la llengua catalana a la justícia (continuació)

302-00063/13

Votem ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la llengua catalana a la justícia.

Votem primerament els punts 1 i 2.

Comença la votació.

Els punts 1 i 2 han estat aprovats amb 113 vots a favor, 11 vots en contra i 6 absències.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha quedat aprovat amb 119 vots a favor i 11 vots en contra.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha quedat aprovat amb 119 vots a favor i 11 vots en contra.

I, finalment, votem el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha estat aprovat amb 80 vots a favor i 50 vots en contra.

(Aplaudiments.)

Interpel·lació al Govern sobre el compliment de la sentència del Tribunal Suprem en matèria de política lingüística als centres educatius

300-00077/13

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, la interpel·lació al Govern sobre el compliment de la sentència del Tribunal Suprem en matèria de política lingüística als centres educatius; presentada pel Grup Mixt. Té la paraula, per fer l'exposició de la interpel·lació, la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidenta. Bien, yo, antes de empezar con esta interpelación, quiero dar las gracias a todos esos padres y madres que nunca se rindieron y que pelearon en defensa de los derechos educativos de sus hijos. Una labor titánica de años, encabezada por entidades como la Asociación por la Tolerancia, la Asociación por la Escuela Bilingüe e Impulso Ciudadano, que finalmente ha culminado en un triunfo. Y, por supuesto, también quiero hoy acordarme de Severo Bueno, que persistió hasta el final porque sabía que estaba defendiendo lo que era correcto. A veces, David gana a Goliat y el sentido común y la legalidad se imponen a la imposición. Así que quiero deciros desde aquí que habéis sido y que seguís siendo un referente para todos nosotros. Muchísimas gracias por esa labor de tantos años. *(Alguns aplaudiments.)*

Bien; señor González, yo quiero hablar hoy de lo que está pasando en Cataluña con la educación. El Gobierno tiene la obligación de garantizar –obligación legal, por supuesto– la enseñanza en castellano como lengua vehicular normal. ¿Lo está haciendo? No, no lo está haciendo. Ahora mismo la situación del español en las aulas es esta: cero horas en educación infantil, dos horas en primaria y tres en la ESO. Si miramos bachillerato, la cosa no mejora: solamente dos horas en bachillerato, señor González. Pero es que la cosa va más allá: no solo no se imparten asignaturas en castellano, sino que, además, el 98,5 por ciento de los proyectos lingüístico de los centros catalanes vetan el uso del castellano en pasillos, en patio y en comedor. El 98,5 por ciento, señor Cambray, prácticamente la totalidad de los centros catalanes. No voy a dar los nombres de ese 1,5 por ciento, no vaya a ser que mañana se personen ustedes allí a sancionarlos, o vaya Plataforma per la Llengua, pancarta en mano. Pero es que, además, este veto se extiende también a la comunicación con las familias. Las notificaciones escritas se envían únicamente en catalán. Si los padres lo entienden, bien, y si no, también. Inmersión lingüística, señor Cambray, significa exclusión. Eso es lo que están consiguiendo.

Ante este panorama de incumplimiento normativo generalizado y reiterado, unos cuantos padres valientes se atrevieron a alzar la voz y a plantar cara. Ustedes, para

no variar, les ignoraron por completo obligándoles a ir ante los tribunales para poder escolarizar a sus hijos en castellano. ¿Saben que ocurría con esas denuncias? Que las ganaban. ¿Y saben qué hacían ustedes? Acosarlos y señalarlos, como ocurrió en el caso de la familia de Balaguer, por si acaso otros padres tomaban ejemplo y se atrevían también a desafiarles. Ochenta familias, nos decía ayer el señor Aragonès, denostándolas. Y, mire, yo le digo: es igual de grave si son ochenta familias que si son cuatro, y estoy convencida de que si no son más familias es, precisamente, porque les tienen miedo, porque a nadie le gusta que les señalen en su pueblo, que les monten escraches, que les hagan campañas de acoso en redes sociales como hemos visto, o que sus hijos puedan sufrir represalias en la escuela, señor Cambray.

Esos procesos judiciales de los que le hablaba han ido evolucionando hasta culminar en una sentencia del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña que determina no solo lo que es legal, sino también lo que es de sentido común: que ambas lenguas, español y catalán, deben ser vehiculares en los centros escolares. El Govern recurrió esa sentencia y el Tribunal Supremo ha confirmado que el español y el catalán tienen que ser vehiculares como mínimo en un veinticinco por ciento. Sentencia que usted, señor Cambray, nos ha dicho alegremente que no va a acatar. O sea, la ligereza con la que ustedes proclaman que no van a respetar las resoluciones judiciales o las leyes, de verdad que es digna de estudio. Luego, cuando vengan las consecuencias, vendrán los llantos, porque eso ya lo hemos visto en este Parlamento. Y no diga, señor Cambray, que no le hemos avisado. Si usted decide desacatar la sentencia, por supuesto que habrá consecuencias.

Vamos a desmontar alguno de los mantras más famosos que estos días ha repetido usted hasta hartarse y hasta hartarnos, porque me imagino que es lo que me va a contestar en su respuesta. Miren, Cataluña es bilingüe, le pese a quien le pese. Es más, el castellano es la lengua materna mayoritaria y eso es lo que ustedes no soportan.

Otro de los mantras: el sistema de inmersión no genera consenso social de ningún tipo. El 64,4 de la sociedad catalana se decanta por un sistema trilingüe según una encuesta de GAD3. Y fíjese usted que las encuestas son anónimas, evidentemente. Pero ya le digo yo que, entre ese sesenta y cuatro por ciento, ¿sabe quién se encuentra? La élite política nacionalista de Cataluña que lleva a sus hijos a esas escuelas que son trilingües –trilingües. ¿Por qué? ¿Por qué no llevan ustedes a sus hijos a la escuela donde tenemos que ir los demás? ¿Por qué? Porque no les gusta la inmersión lingüística, porque ustedes saben perfectamente que la inmersión lingüística no es el mejor sistema educativo. La inmersión lingüística es profundamente clasista y ustedes son profundamente hipócritas, señor *conseller*. Ya lo dijo también la señora Colau, ¿no?: «El que quiera estudiar en castellano que se lo pague.» No te lo pierdas. El partido de la gente. ¿Quieres educación en tu lengua oficial? Te la pagas.

Otro mantra: «La immersió és un model d'èxit.» Pues no. No, no es un modelo de éxito. Ni siquiera es inmersión. No es inmersión para la parte catalanohablante y es tremendamente discriminador para la parte castellanohablante. Entonces, yo creo, si tan buenísima es, si tanto éxito tiene el modelo de inmersión, ¿cómo es que no lo tienen otros países? ¿Cómo es que no hay cola aquí, haciendo cola de países para copiar este modelo? Bueno, lo cierto es que su modelo es una anomalía en Europa. ¿Por qué? Pues porque es un modelo caduco, es un modelo obsoleto y porque va en contra de los criterios pedagógicos, que es otro de sus mantras.

Usted nos decía estos días: «Això no va de percentatges; això va de pedagogia.» Bueno, pues hablemos de pedagogía. Según la UNESCO, más de mil estudios demuestran que la lengua materna es un facilitador del aprendizaje. Estudios serios –serios, señor Cambray–, no esos estudios sociolingüísticos *fake* de Plataforma per la Llengua que no van firmados por ningún sociolingüista, porque, claro, ningún sociolingüista quiere plasmar su firma allí y acabar con su prestigio académico fir-

mando estudios que se saltan todos los códigos éticos y todos los códigos deontológicos, espiando a los niños en los patios y a los profesores.

Le voy a citar también literalmente las palabras de la directora general de la UNESCO. Decía: «A escala mundial, el cuarenta por ciento de las personas no tienen acceso a la educación en la lengua que mejor hablan o entienden, lo que dificulta tanto su aprendizaje como su acceso al patrimonio y a las expresiones culturales.» Y seguimos con la UNESCO, celebraciones también en el 2021. El tema del Día Internacional de la Lengua Materna fue fomentar el multilingüismo para la inclusión a la educación de la sociedad. Mire, la UNESCO considera que la educación basada en la primera lengua o en la lengua materna debe empezar desde los primeros años de escolaridad, ya que la atención y la educación de la primera infancia son el fundamento del aprendizaje.

Es imposible defender la mal llamada inmersión lingüística desde el punto de vista pedagógico, porque va en contra de lo que dicen los estudios serios, de lo que dice la UNESCO y también de lo que dice la propia convención de los derechos del niño. Y encima usted, señor Cambray, se atreve a hablar de respeto a los alumnos y a los profesores; usted, que actúa en contra de la declaración del niño; usted, que está formando comités de comisarios políticos para meterse en las aulas y en los patios de los colegios, hasta en los comedores y también hasta en las actividades extraescolares, para comprobar que los profesores y los alumnos hablan siempre en catalán. Mire, eso no es defender el catalán. Eso es directamente acosar. Es acoso, señor *conseller*.

Y luego otra, hablando de esto. Unos días la inmersión lingüística es un modelo de éxito y otros días dicen que no se cumple. Usted afirma que toda la comunidad educativa quiere esa mal llamada «inmersión lingüística», pero al mismo tiempo también nos dice que más de la mitad de los profesores se dirigen a sus alumnos en castellano y que hay que acabar con eso. Entonces, ¿en qué quedamos? ¿Toda la comunidad educativa quiere el modelo de inmersión lingüística, pero resulta que la mitad de los profesores no se dirigen al alumnado en catalán? Es que no se entiende, señor Cambray.

Además, los datos los hizo públicos usted. Nos dijo que solamente el cuarenta y siete por ciento de los profesores se dirigen a sus alumnos en catalán. No tiene ningún sentido. Pero es que, además, hablando de comunidad educativa y de ese gran consenso que hay, resulta que solamente el veintiuno por ciento de los alumnos interactúa en catalán. Entonces, ¿en qué quedamos? ¿En qué quedamos, señor Cambray? ¿Es un modelo de éxito que todo el mundo lo tiene o resulta que la mitad de los profesores no se dirigen en catalán a los alumnos y el veintiuno por ciento solamente se dirige en catalán? ¿Es que no ve usted que hace aguas por todas partes este argumento, señor Cambray, sinceramente? De verdad, qué consenso tan raro, todo el mundo quiere justamente lo que no hace.

Yo también me plantearía que, si después de recibir toda la educación en catalán, como hacen ustedes con la inmersión, los alumnos no hablan catalán, pues es que a lo mejor es que su plan no está dando resultado. A lo mejor es que la libertad resulta que es superior a esa pulsión autoritaria que tienen ustedes.

También dice que no es cuestión de porcentaje. Pues, bueno, no hablemos de porcentajes. Hablemos de asignaturas. Es una asignatura más, señor Cambray, ya está. Eso es lo que pide la sentencia. ¡Qué grave, madre mía! En horas: en primaria es pasar de dos horas a la semana a hacer cinco a la semana. ¿De verdad que alguien se puede creer que el catalán está en riesgo por hacer solamente tres horas menos del horario en esa lengua? Es que, sinceramente, no sé si se escuchan cuando hablan. Decir que defender el catalán es defender el país... Pues, mire, ¿qué quiere que le diga? Ni Catalunya es un país ni ustedes defienden el catalán; todo lo contrario: ustedes le están haciendo un daño horrible. Y no lo digo yo; lo dicen sus propios datos, porque es que el catalán está perdiendo hablantes.

También nos dice usted que *«l'escola a Catalunya en català»*. Y yo le digo que en Cataluña la escuela en catalán, en español, en aranés, en inglés y en lengua de signos catalana. Lo que pasa, que para ustedes solo existe una lengua en Cataluña o, lo que es lo mismo, para ustedes solamente existen los catalanohablantes. Para mí, todos los catalanes cuentan y por eso tienen que poder estudiar en libertad y, sobre todo –sobre todo–, en igualdad de oportunidades, señor Cambray.

Gracias.

La presidenta

Té la paraula ara el conseller d'Educació, senyor Josep González-Cambray.

El conseller d'Educació (Josep González-Cambray)

Gràcies, presidenta. Diputada Roldán... Allà. No la veia. Diputada Roldán, realment tot això que vostè diu es creu que és veritat? Respon... Vostè es creu... És que tinc curiositat, eh?, fins i tot. Vostè es creu que el que acaba d'explicar respon al que succeeix a les 72.000 aules del nostre país?

Començaré la meua intervenció comentant el tema de l'enquesta a la que vostè ha fet referència, perquè crec que a tots els que estem avui aquí, en aquesta sala, ens servirà ja d'inici per veure amb quin rigor vostès parlen i com, darrere de totes les seves afirmacions, sempre hi ha trampa.

Els explico el tema de l'enquesta que ha dit la diputada Roldán. Exposen unes dades d'un estudi fet per una empresa de Madrid a instàncies de Societat Civil Catalana, que se'n desprèn que majoritàriament es recolza un ensenyament trilingüe. Però és que, mirin, si anem a la font, en realitat el que l'enquesta demanava a les famílies era si preferia un model trilingüe o un model monolingüe. I el resultat ens diu que la majoria de les famílies aposta per com més llengües millor. I, evidentment, només hi ha un nou per cent de famílies que diuen «només en català», i també n'hi han molt poques que diuen «només en castellà».

Però és que sap què? És que si m'ho preguntessin a mi també diria que vull una educació amb un model trilingüe. I tant que sí! Però és que vostès parteixen, com sempre, d'una premissa falsa, que és que el nostre, el sistema educatiu català, és un sistema monolingüe. I això és fals –és fals. De fet, a Catalunya no hi ha cap nen ni cap nena monolingüe. El model d'immersió lingüística que té el català com a llengua vehicular garanteix el ple coneixement tant en català com en castellà, i l'aprenentatge d'altres llengües. Per tant, garanteix plenes competències bilingües més una tercera llengua. I ho aconseguim, precisament, gràcies a aquesta vehicularitat del català.

Deia també el tema del consens. Tenim consens? I tant que sí! Tenim consens des de fa quaranta anys com a país, tenim consens pel model d'escola catalana. I em refermo. I aquestes afirmacions que vostè ha dit les continuaré fent. I tant que sí!, perquè me les crec. Perquè jo sí que trepitjo aules d'aquest país.

El model d'escola catalana és un model d'èxit. I tant que sí! Ara bé, nosaltres, des del Departament d'Educació, també hem reconegut que, sent un model d'èxit, el que hem de fer ara, després d'uns anys de davallada en la seva aplicació, és passar a l'acció, posar-nos-hi i aplicar-lo. I, per tant, acompanyar –acompanyar– els nostres centres educatius per tal que apliquin aquest model d'escola catalana.

Deia vostè el tema de la sentència. Nosaltres donem compliment a la legislació vigent. Donem compliment a tota la legislació vigent. Complirem amb allò que diu la llei d'educació de Catalunya i complirem amb la legislació estatal, amb la LOMLOE. I el que ens diuen, tant la llei d'educació de Catalunya com la LOMLOE, és que el que hem de fer, des del sistema educatiu català, és garantir que tot l'alumnat, a l'acabar la seva etapa obligatòria a quart d'ESO, hagi assolit els coneixements en català i en castellà. I això, aquest assoliment dels coneixements en català i en castellà, és el que ens diuen tots els resultats acadèmics.

Els resultats acadèmics ens diuen que a les proves de competències bàsiques que s'elaboren des del departament d'Educació, la mitjana dels darrers deu anys en català l'assoliment és d'un 76,5 punts sobre cent i en castellà són 78 punts sobre cent. I això es produeix en un context social, en un país, a Catalunya, on a l'escola catalana s'hi parlen més de dues-centes llengües. I si vostè em diu: «Bé, no anem a les competències bàsiques perquè és una prova del Departament d'Educació.» D'acord, podem anar a PISA o podem anar a selectivitat. Anem a veure els resultats de selectivitat: en l'assignatura de llengua castellana, l'any 2020, Catalunya va assolir una nota mitjana una dècima –una dècima– inferior a la mitjana estatal, però sis dècimes superiors a la que havia aconseguit l'any anterior. I la diferència mai ha estat, entre Catalunya i la mitjana, superior a tres dècimes, per dalt o per baix, i Catalunya es troba, el 2020, amb els mateixos resultats o millors que la majoria de comunitats autònomes monolingües.

Per tant, sempre sempre sempre en política, sempre en gestió pública, hem de parlar amb dades, hem de parlar amb indicadors; no podem parlar per impressions. I menys podem parlar per impressions que no s'ajusten a la realitat. I que estic convençut que vostès saben que el que diuen és mentida –jo n'estic convençut. És que no em puc creure que les afirmacions que vostè ha fet aquí fa uns moments es cregui que són veritat –no m'ho puc creure.

Diputada Roldán, el model educatiu a Catalunya no el poden decidir els tribunals. La pedagogia no pot estar en mans dels tribunals. Els tribunals no poden decidir com ensenyar i com educar. I estem davant... Aquesta sentència és l'enèsim ataca al model lingüístic del nostre sistema educatiu; un model que, l'hi deia, està construït amb amplíssimes bases i consens social, pedagògic i polític. I ho hem fet des del 1983, que es va aprovar la llei de normalització lingüística i tots junts com a país vam decidir fer una cosa de la que n'estem molt orgullosos: no separar l'alumnat per raó de llengua. No separem ningú per raó de llengua, no excloem ningú ni vetem ningú. El que fem és educar. El que fem és educar els nostres joves i els nostres infants.

El nostre model, l'hi deia, es basa en la LEC; una LEC, els recordo, a més, que quan vostès..., perquè tenen aquesta pràctica, tenen aquest hàbit –aquest hàbit molt poc democràtic–, que és que quan una cosa no els agrada la porten als tribunals. De la LEC, el Constitucional no va qüestionar cap referència a la llengua vehicular del català ni al model d'immersió lingüística. Ho hagués pogut fer, eh?, com fa amb d'altres coses, prenen decisions des del desconeixement, des del desajust del que succeeix i el que els expliquen. Però, en tot cas, no va fer-ho; en aquest cas, ni va fer-ho –en aquest cas, ni va fer-ho.

Per tant, estem davant d'una ingerència més dels tribunals en competències que no els pertocuen. Seguirem els mandats legislatius que prenen els representants electes al Parlament i que són els que tenen la legitimitat per legislar. En aquest Parlament, els darrers trenta anys s'ha mantingut consens respecte a la vehicularitat del català i el sistema d'immersió lingüística, i vostès, això, no ho poden pair.

Com no poden pair que hi hagin majories diferents a les que van perpetrar un esperpent com la llei Wert, la llei d'educació amb menys suport polític i amb menys suport social. Ja llavors no s'amagaven de les seves intencions reals. No volien garantir aprenentatges, en absolut. No volen garantir aprenentatges. Ho van deixar molt clar: el seu objectiu era i encara és espanyolar..., espanyolarit... –és que ni me surt la paraula, imagini's–, espanyolitzar els infants. Fins i tot, es van arribar a inventar subvencions perquè les famílies escolaritzessin els seus fills i filles en escoles privades en castellà. Però miri, no, l'escola no és ni ha de ser un espai de batalla política. L'escola és un espai d'aprenentatge. I, sí, el català n'és i en continua essent la llengua vehicular.

Diputada Roldán, el model d'escola catalana el que fa és fer possible que un metge que s'educa a Catalunya pugui anar a León i tranquil·lament exercir la professió.

Ho dic, perquè si li vol explicar això al seu president..., perquè no sé si parla des de la ignorància o simplement és un provocador. El nostre model d'escola catalana ha estat i és una eina fonamental d'igualtat d'oportunitats, d'equitat i de cohesió social per a tot l'alumnat. En els darrers anys, hem vist com el model català era atacat políticament per partits polítics, i alguns creats amb l'objectiu d'atacar l'escola catalana i atiar una divisió social que només fomenta desigualtats i diferències entre els infants.

De fet, senyors del PP, l'aparició d'algun d'aquests partits els va remoure a vostès, els va descol·locar, perquè els va treure d'alguns dels consensos de país dels quals vostès havien participat fins que l'electoralisme els va dur a haver de demostrar que, en això de la llengua, vostès també hi podien jugar fort si calia. I va ser llavors quan van deixar de parlar el català en la intimitat i van passar a voler espanyolitzar els infants catalans. No sembla que els hagi funcionat massa.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En el torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí, *conseller*, usted que me pedía a mí rigor, datos, indicadores, yo le recuerdo que usted presentó una encuesta sobre el uso del catalán en las aulas y usted no ofreció ni un solo dato al respecto. Le pido ahora, por favor, cuando vuelva a salir en su otro turno, que nos diga, por ejemplo, en cuántos centros se hizo, cuál fue el método de estudio, ¿eh? Ya que pide usted rigor y pide usted indicadores, pues yo le pregunto que me dé los datos sobre esa encuesta que usted hizo pública.

También sigamos con los datos. Hablaba usted de las competencias básicas. Pues dígame, por ejemplo, el nivel de aprobados de inglés que tenemos aquí en Cataluña, no vaya a ser que es que a lo mejor tengamos un nivelazo de inglés los alumnos catalanes y no lo sepamos. Le reto también a que me diga este dato, cuando salga aquí.

También me ha hablado usted de selectividad y las pruebas, etcétera. Usted sabe perfectamente que no pueden aportar ninguna prueba homologable que demuestre el buen nivel del español, básicamente porque no existe. Y cuando uno compara los diferentes exámenes de selectividad ya se da cuenta de que no tienen absolutamente nada que ver. Entonces yo le pregunto: ¿usted me está queriendo a mí decir que los alumnos catalanes, con solamente dos horas de español a la semana, tienen mejor nivel que, por ejemplo, los alumnos de Burgos, que están escolarizados totalmente en español? ¿Me está diciendo usted eso, señor Cambray? Mire, Castilla y León nos saca, en las pruebas TIMSS, treinta y cuatro puntos en matemáticas y treinta y un puntos en ciencias, ¿y usted pretende que yo me crea que tienen ustedes mejor nivel de español, si es que nos ganan hasta en matemáticas? ¿No ve, usted, que no? ¿No ve que se le caen los mantras, porque no pueden ofrecer ningún tipo de dato, y encima tiene la desfachatez de hablarme a mí de rigor, señor Cambray?

Yo entiendo que usted tiene aquí hoy un papelón. ¿Pero sabe qué pasa? Que estamos hablando del derecho a la educación de los niños, que es una de las tareas más sagradas que tiene la Administración, y ya le digo que a lo mejor con otros cuelan sus mantras, pero conmigo, no. Mire, usted el otro día aquí, ayer, nos dijo que es fruto de la inmersión. Mire, no, no lo soy ni yo, y tengo unos cuantos años menos que usted. En cualquier caso, si lo fuera, señor Cambray, el sistema de inmersión de mediados de los ochenta no tiene absolutamente nada que ver con el sistema de imposición monolingüe de los años noventa que introdujeron ustedes, y tampoco tiene nada que ver con ese modelo que se solicitó en los años ochenta en Santa Coloma. Y cuando quiera, vamos allí a hacer la prueba, y hacemos una encuesta también en Santa Coloma, a ver qué es lo que quieren los padres.

Mire, me ha hablado usted también de los malvados tribunales españoles, tal... Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, señor Cambray. ¿Y además sabe qué hace

esa sentencia tan horrible para ustedes? Blinda el catalán. Porque, por ejemplo, si aquí hubiera, no sé, un vuelco electoral y tuviéramos un sistema o alguien que quisiera establecer un sistema monolingüe solamente en español, gracias a esta sentencia estaría garantizado como mínimo el veinticinco por ciento del catalán, cosa que no hacen ustedes con el español.

También me ha dicho usted que el actual sistema educativo garantiza plenas competencias bilingües. Estos días por las redes sociales corren vídeos de catalano-hablantes expresándose en español, para intentar reforzar las tesis del separatismo de que en la escuela catalana se aprende a hablar español. Usted mismo utilizó este argumento ayer en la sesión de control, hoy lo ha vuelto a repetir aquí. Pero es que la cuestión no va de aprender a hablar en castellano, al colegio se va a adquirir otro tipo de competencias, se va a adquirir un registro culto. Hablar, mejor o peor, señor Cambray, sabe todo el mundo –todo el mundo. A lo largo de la historia de la humanidad, la mayoría de las personas no han ido al colegio y le aseguro que hablaban una lengua o más de una lengua, sin ir al colegio. Porque, insisto, a la escuela se va a adquirir un sistema culto. Pero, claro, con cero horas en infantil, dos en primaria y tres en la ESO, yo dudo mucho que se puedan adquirir las competencias necesarias, y si lo hacen, de verdad, triplíquenles el sueldo a los profesores de español, que con dos o tres horas a la semana consiguen lo mismo que los de catalán con todas las horas a la semana. ¿Cómo se puede conseguir lo mismo en dos horas que en veinte horas? Señor *conseller*, explíquemelo, porque a lo mejor es la fórmula mágica más secreta que la de la Coca-Cola, sinceramente.

Me parece también igual de absurdo decir que sin inmersión no hablaríamos catalán. Insisto, en el resto del mundo no se aplica este sistema y la gente aprende el idioma; en los territorios bilingües, dos idiomas. Ya le he dicho también que la inmersión no responde a criterios pedagógicos, y le he citado la Convención de los derechos del niño y también numerosísimos artículos de la UNESCO que hablan, precisamente, de los beneficios de escolarizar en lengua materna. Pero es que, además, si hablamos de niños con dificultades de aprendizaje, los perjuicios de no estudiar en lengua materna se agudizan, al punto que el Parlamento Europeo, en su informe de derechos fundamentales, advierte que la inmersión lingüística lesiona los derechos de los alumnos con discapacidad.

No es un modelo de éxito tampoco. ¿Por qué? Porque no se aplica en ningún en otro lugar del mundo. Bueno, sí, en Groenlandia, y los resultados también son nefastos. De verdad, ¿cómo puede ser que sea el mejor modelo de éxito y no les interese a los colegios más prestigiosos alrededor de todo el mundo? Es que es absurdo. ¿Cohesión social? No tiene absolutamente nada que ver, porque la inmensa mayoría de países del mundo son plurilingües y resulta que no tienen inmersión. Y qué pasa, ¿que allí no hay cohesión social, señor González? ¿Usted no se da cuenta, en serio, de que sus argumentos hacen aguas y que son totalmente absurdos? No es inmersión lingüística, es imposición lingüística; no hay más –no hay más. Y la prueba evidente de que este modelo no es de éxito y nadie lo quiere, vuelvo a insistir, es que los líderes separatistas que tanto lo defienden en público llevan a sus hijos a los mejores colegios privados de élite, donde el sistema educativo ¿sabe cuál es?, el trilingüe.

Muchas gracias.

La presidenta

En el torn de rèplica, té la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

És evident, diputada Roldán, que tenim posicions molt allunyades; afortunadament, tenim posicions molt allunyades. Intentaré respondre algunes coses de les que ha dit, eh? Jo vaig presentar, amb la consellera de Cultura, amb la Natàlia Garriga, dades preliminars d'un informe del Consell Superior d'Avaluació, que aquest informe, entre altres bondats, té que pot extrapolar les dades amb les mateixes preguntes

l'any 2006, 2013 i 2020; 2021 –disculpin–, 6, 13 i 21. I, per tant, a través d'aquest informe, som capaços de comparar, a través dels anys, el comportament lingüístic dels usos lingüístics, en aquest cas a quart d'ESO. Quan vaig fer la presentació ho vaig explicar, eh?, la mostra..., està gravat, eh?, l'hi puc fer arribar, si vol. Vaig explicar la mostra, vaig explicar els indicadors, com havia funcionat. Però és que, a més, avui, aquesta tarda, hi ha un Consell Escolar de Catalunya a Santa Coloma. I en aquest Consell Escolar de Catalunya a Santa Coloma –com que estàvem amb dades preliminars, han estat fent tota aquesta feina–, avui presenten tot l'informe amb absoluta transparència, com fem nosaltres les coses; amb absoluta transparència i comparant-ne tota la informació.

Deia..., ha iniciat un argument, que fins i tot m'he emocionat una mica i tot, eh?, perquè dic: «Sembla que vulgui plantejar algun debat pedagògic.» Però no, s'ha acabat ràpid. Semblava que volia plantejar algun debat pedagògic, i jo el que faré ara és portar l'aprenentatge de les llengües a la realitat pedagògica i educativa dels nostres centres educatius. Miri, les escoles no poden ensenyar de la mateixa manera que ensenyaven fa quinze o vint anys, i aquest aprenentatge diferent a les escoles, amb un aprenentatge significatiu competencial durador, aquest aprenentatge per competències, significatiu, basat en els coneixements, però també basat amb saber aprendre les coses, saber aprendre a fer les coses, saber aprendre a aprendre, saber aprendre a viure i saber aprendre a conviure, ens porta que les dinàmiques a les aules són diferents de les que teníem fa uns anys. I, per tant, fins i tot podríem entrar en el debat pedagògic de què significa llengua vehicular, com s'adreça el professor a l'infant, com parlen els infants i els companys entre ells. I, per tant, imposar un vint-i-cinc per cent del castellà el 2021, amb una transformació educativa dins de les nostres aules que ha vingut per quedar-se, encara té menys sentit que mai. Mai l'ha tingut. L'aprenentatge de llengües, ho torno a dir, no va de percentatges, va de pedagogia. Però no és que ho digui jo, és que ho diuen totes les evidències pedagògiques.

Per tant, en un moment en transformació educativa, on aquest aprenentatge es basa no només en escoltar el que diu el mestre, sinó en participar, en saber fer, en treballar en equip, en treballar en gestionar projectes, treballar per projectes, en treballar per racons, en treballar per àmbits, tot aquest nou sistema educatiu encara fa que l'aprenentatge de llengües per percentatge tingui molt menys sentit.

I acabo. Jo crec que aquí hi ha un altre àmbit que vostès obliden sovint i que realment és el més greu. Per mi és el més greu. Per mi és el més preocupant. I és que no creuen en els mestres, no creuen en el nostre professorat i no creuen en els nostres professionals, perquè si hi creguessin..., ells són els que saben fer la feina, ells són els que des dels centres educatius del nostre país, des dels més de cinc mil centres educatius, defineixen els seus projectes educatius de centres, i a partir d'aquests projectes educatius de centres, defineixen els seus projectes lingüístics. I són aquests projectes lingüístics, en funció de l'entorn i en funció de la realitat, des dels centres educatius, des del lideratge compartit de les direccions dels nostres centres educatius, que són les que saben els noms i cognoms del nostre alumnat, és des d'on defineixen com han d'educar i de quina manera, per tal de que els nostres infants cada cop siguin ciutadans amb més sentit crític, amb més capacitat de prendre les millors decisions al llarg de la seva vida i també, i tant que sí, ciutadans més lliures.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller.

Interpелlació al Govern sobre l'aplicació de la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que estableix que almenys el vint-i-cinc per cent de les classes dels centres educatius s'han d'impartir en castellà

300-00079/13

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, la interpелlació al Govern sobre l'aplicació de la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que estableix que almenys el vint-i-cinc per cent de les classes dels centres educatius s'han d'impartir en castellà, i que ha presentat el Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula, per fer l'exposició de la interpелlació, el diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señor Cambray, con todos los respetos personales, pero ¡cuántos disparates tenemos que oír para justificar lo injustificable que es la erradicación del castellano de la educación catalana! Mire, hoy que le tengo delante le voy a hacer, lo primero, la primera pregunta que le hice al señor Aragonès ayer: ¿es el español una lengua extranjera para usted en Cataluña? Se lo digo, porque uno de los mantras del nacionalismo hispanófilo es que Cataluña es un país multilingüe. Y usted lo ha dicho: «Es que se hablan más de doscientas lenguas aquí en Cataluña. La lengua propia de Cataluña es el catalán y, sí, también se habla el español, el inglés, el árabe, el urdu.» El inglés, el árabe y el urdu, señor González, son lenguas extranjeras para usted, supongo. Y entonces, ¿el castellano merece en las aulas el mismo trato que ellas? Porque el inglés tiene, frecuentemente, más horas de docencia que el castellano.

Usted afirma que usar el castellano en una asignatura más rompe la cohesión social. Nosotros creemos que lo que rompe la cohesión social es que solamente se pueda estudiar en castellano, catalán e inglés en los colegios privados a mil euros al mes y que el que no puede pagarlo tenga que tragar con la enseñanza monolingüe que ustedes sirven como plato único.

Yo creo, como liberal, que lo cohesionador y lo que garantiza la igualdad es que el sistema público garantice una adecuada formación en castellano, catalán e inglés sin que los que no tienen los mil euros al mes, que a la señora Colau le parece tan fácil de pagar, se tengan que resignar al modelo monolingüe de la educación pública catalana. Y yo le pregunto: ¿por qué la cohesión social de una sociedad bilingüe se rompe por tener una enseñanza bilingüe?

Otro de sus argumentos es que el castellano tiene 543 millones de hablantes y que el catalán es una lengua minorizada en peligro. Oiga, el castellano, de esos 543 millones de personas hay cuatro en Cataluña, que son los de su responsabilidad; 4 millones de hablantes con la lengua materna en castellano. No pisoteen ustedes los derechos de los 4 millones de esos hablantes que tienen como lengua materna el castellano y que es una lengua más dentro de Cataluña, la mayoritaria, junto con el catalán. Esos 4 millones de catalanes están bajo su responsabilidad, la educación de ellos está bajo su responsabilidad, y no les hagan pagar la potencia del castellano en el mundo impidiéndoles que tengan el derecho que consagra la UNESCO de recibir la primera enseñanza en su lengua.

Yo creo que usted tiene la poca vergüenza política de decir, ayer, aquí a otro diputado: «Ya lo he entendido y estudié en la inmersión.» Yo no sé, como *conseller* de Educación, cuál es su concepto de lo que se tiene que enseñar en una lengua. Si es a entenderla, entenderla es muy fácil. Todo el que vive en Cataluña acaba entendiendo el castellano y el catalán. Si hablamos de un registro académico y culto, que es el que debería proporcionar la escuela, entonces, pues, probablemente haya que replanteárselo. Y yo le preguntaría a usted, que esto es una interpелación: ¿usted afirma que un catalanoparlante, un castellanoparlante de familia, con estudios básicos en una escuela monolingüe en catalán, adquiere el registro culto o académico del caste-

llano? ¿Usted lo afirma? ¿O es que le parece que es que nadie sale en realidad tampoco en el resto de España con un registro culto académico, sino de..., salimos todos de la escuela con un registro del cine, de la calle, del YouTube?

Pero el caso es que usted afirma: «Pero tenemos la misma media de calidad de aprendizaje del castellano que en el resto de España.» Y es una cosa mágica que aquí en Cataluña, que el ochenta por ciento de las asignaturas se dan en catalán, el diez por ciento en inglés y el otro diez por ciento en castellano, tengamos el mismo nivel de conocimiento del castellano al salir de la enseñanza pública, que los murcianos, los extremeños, los riojanos, los andaluces, los castellanos, que tienen el noventa por ciento en castellano y el diez por ciento en inglés. Si nosotros con ese diez por ciento aprendemos lo mismo que los demás con un noventa por ciento, realmente hacen ustedes magia en las escuelas catalanas, o milagro. Yo creo que no hay ni milagro ni magia y que lo que hay es una descomunal mentira. Y, si no, demuéstrelo.

Y cuando dice usted..., y se remite a las pruebas de PISA o de la selectividad, no haga trampas, que usted sabe muy bien que esas pruebas no equiparan a las diecisiete comunidades autónomas ni miden el nivel entre sí, que cada comunidad autónoma hace su propia prueba. Dígame usted qué prueba, si es que existe, se hace idéntica para todas las comunidades, para que usted pueda comparar el nivel entre todas las comunidades. No digan tantas mentiras –no las digan.

Nosotros creemos que el catalán es una de las lenguas españolas, como el vasco o el gallego, cooficiales en sus respectivos territorios, como dice la Constitución, y que el castellano es también una de las lenguas catalanas, porque lo es de los catalanes. La inmensa mayoría de nosotros sentimos las dos lenguas, sentimentalmente, como propias.

Pero esa, desde luego, no es la posición de los talibanes del separatismo, que viven la presencia del castellano en Cataluña como una anomalía, como un error histórico, como una consecuencia de una imposición militar, como el fruto de una colonización lingüística llevada a cabo por Franco con los inmigrantes como instrumentos involuntarios. Ustedes no quieren el castellano en las aulas sencillamente porque quieren la independencia, porque son hispanófobos y no quieren tener nada que ver con España; es así de simple. La frase «habla el idioma del imperio», que era la que decían los españoles, incluidos los catalanes, que la pronunciaban así, que decían que querían una España sin más lenguas que la castellana, tiene su equivalencia hoy en Cataluña con la frase «a Catalunya, l'escola en Català», que usted no se cansa de repetir.

Otro mantra del separatismo es que el catalán está en peligro de extinción, y es mentira. La lengua lleva muchos años con óptima salud; la práctica totalidad de las familias de lengua materna catalana transmiten el idioma a sus hijos, y estos lo usan con toda normalidad en todos los ámbitos de la vida. Pero lo que a ustedes les molesta es que haya otra parte de catalanes –la mayoría– que también transmita su lengua materna, el castellano, a sus hijos. Esos 4 millones de españoles son la anomalía. Ustedes querrían un país monolingüe en el que la mayoría de sus habitantes hablase una misma lengua, que era el sueño de Franco respecto a toda España.

El verdadero problema para un separatista es que no le gusta Cataluña. La Cataluña real, la Cataluña actual a ustedes no les gusta. No les gusta tampoco que haya una Cataluña que vote a Ciudadanos, al PP o a Vox –ya se nos había dicho por aquí, por alguna presidenta del Parlamento, que Ciudadanos y el PP no eran pueblo de Cataluña. A una Cataluña que vote al PSC, en cambio, sí que le podemos dar un pase por buena conducta y dejarles vivir aquí mientras no se metan mucho en política, o mientras no impugnen sus desmanes nacionalistas, más exactamente, y formen parte de estos *pactes nacionals per la llengua* que ustedes están intentando pergeñar.

Ustedes lo que quieren es extirpar el español del corazón de los catalanes porque es su forma de alejarles sentimentalmente del resto de sus compatriotas españoles. Lo que pasa es que se les ve tanto el plumero del engaño colectivo, con el espejis-

mo de que ustedes están ahora con el *procés*, que les ha ido fatal, y entonces ahora lo que toca dar es otra vuelta de tuerca con el tema del catalán, diciendo que está en peligro, para arrinconar todavía más el castellano y seguir enardeciendo a los más fanáticos de sus seguidores.

Yo entiendo, señor Gonzàlez, que usted, como *conseller* de Educación, pueda creer que Cataluña es tan sumisa y está tan plenamente adherida al régimen como para tolerar esto, con unos directores, profesores, inspectores, servidores públicos, funcionarios o interinos, temerosos de sufrir represalias de sus jefes si no cumplen fielmente las directrices de sus cartas y con unos padres que tienen como rehenes a sus hijos en los colegios para no decir ni pío, no sea que los acaben acusando, como en Mataró o en Balaguer, en escraches organizados por Esquerra Republicana y Junts per Catalunya, como pasó, pues ya sabemos que ustedes tienen un ejército de gente movilizada en las redes y en los medios de comunicación para repetir que quien cuestiona la inmersión quiere atacar el catalán, y otro ejército de soplones, de espías, acosadores, delatores que recorren panaderías, universidades, centros de asistencia primaria, vigilando a ver si la gente se atreve a usar el castellano.

Pero, mire, la gente ya les está viendo de qué están ustedes yendo, y, mientras que se contó con el apoyo entusiasta de buena parte de Cataluña en el año 83 con la ley de normalización lingüística, nadie va a tolerar esta nueva vuelta de tuerca que ustedes están preparando contra más de la mitad de los catalanes.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula ara el conseller d'Educació, senyor Josep Gonzàlez-Cambray.

El conseller d'Educació

Gràcies, presidenta. Senyor Carrizosa, escoltant-lo em ve al cap com si vostè es pensés que el català ens l'hem inventat els independentistes. És una llengua mil·lenària, eh?, fa molts anys que existeix el català. Ja es parlava a Catalunya el català, no ens l'hem inventat els independentistes.

Què volem, nosaltres?, deia vostè, què volem? A veure. Què volem des del Govern del país? Què volem des del Departament d'Educació? El que li he explicat abans: el que volem és aplicar el model d'escola catalana, que bàsicament el que diu és –lleï d'educació de Catalunya– que tots els joves a l'acabar l'etapa obligatòria tenen els coneixements, assoleixen tots els coneixements tant en català com en castellà. I això és el que està passant, encara que no els agradi; és el que està passant a totes les escoles del país.

És evident que en aquesta cambra hi ha grups que tenen una batalla electoral que passa per veure qui és més agressiu contra la llengua –sembla que competeixin entre vostès. Tot s'hi val, en aquesta batalla campal, suposo que per anar a buscar uns quants vots. I així tenim aquí dos partits que han passat a ser irrelevants parlamentàriament, salivant davant d'aquest nou atac al sistema lingüístic educatiu de Catalunya. I ara els han avançat per la dreta; els seus socis de la ultradreta han fet seva la bandera de la intolerància i els han relegat a la intolerància política.

Miri, comencem pel principi. Vostès no tenen por de que els nostres alumnes no tinguin un bon nivell de castellà en sortir de les aules –no tenen aquesta por. Ni tampoc és una qüestió de vulnerar cap dret perquè se'ls escolaritzi en una llengua que no entenen; que no és el que els preocupa –això no els preocupa. De fet, de les dues-centes llengües que es parlen al nostre sistema educatiu –no només dues, com sostenen vostès sovint–, a vostès només els preocupa aquella que, curiosament, és de les més parlades al món.

Parlem clar: vostès el que volen, el que voldrien, el que els agradaria i que no permetrem que passi, és erradicar el català com a llengua als sistemes educatius catalans. El que voldrien és això. I això, senyor Carrizosa, no permetrem que passi. I aquesta és, des de que vostès van néixer com a partit l'any 2006, la seva única

i veritable raó de ser –l'única; només han tingut aquesta. Ha estat per a vostès una obsessió. I s'ha demostrat, al llarg dels anys, que no tenen cap projecte polític més enllà que atacar el català. En aquests quinze anys tan sols han mobilitzat una vuitantena de famílies per demanar que s'implanti un sistema d'ensenyament bilingüe per als seus fills i filles –vuitanta. Al sistema educatiu català, cada curs, més d'un 1.400.000 alumnes. Han atiat per la via contenciosa un conflicte social que als nostres carrers no existeix.

De fet, aquest dilluns en aquesta cambra, i en el marc de la Comissió d'Educació, els representants de la Junta Central de Directors els van confirmar això: que el conflicte lingüístic no existeix als centres educatius. Però ja els avanço una cosa. Els avanço, evidentment, com no pot ser d'una altra manera, que no se'n sortiran, no els permetrem que juguin amb el futur i les oportunitats dels més petits, moguts només pels seus càlculs electorals. Perquè si féssim això els privaríem del dret a l'aprenentatge i eliminaríem un dels grans beneficis de la immersió. I un dels grans beneficis de la immersió és aquesta igualtat d'oportunitats: equitat i cohesió social. A vostès no els valen les dades d'estudis sobre resultats acadèmics, ja siguin del Consell Superior d'Avaluació, ja siguin de PISA, ja siguin de les proves de selectivitat. No els valen les dades. El dia que vostès es mirin les dades deixaran de ser vostès, perquè es basen en seguir fent afirmacions per tal de..., tal com deia, des del 2006, a veure quant temps poden durar fent aquest tipus de política. Vostès en diuen «política».

Doncs miri, la realitat s'acabarà imposant. El curs passat, la millor nota de la selectivitat la va obtenir l'Imad Benhessou, un estudiant de família immigrada a qui estudiar en català sembla que no li va suposar cap problema. Una altra prova que el sistema educatiu funciona com a igualador d'oportunitats el tenim també en les nostres institucions, que han deixat de ser espais reservats a les elits. Avui espais de representació com aquesta cambra els ocupen dones i homes que han crescut i s'han format en el model d'escola catalana. I cito aquí l'exemple de la diputada Najat Driouech, que va arribar als nou anys del Marroc i s'ha integrat d'una manera exemplar, amb la llengua catalana, a la societat del país. I ara és una representant electa d'aquesta cambra.

I què me'n diu vostè també del grup de famílies que van arribar de Múrcia a Santa Coloma de Gramenet els anys vuitanta i van decidir –ells van decidir– que volien que els seus fills tinguessin les mateixes oportunitats que els catalanoparlants i van reclamar l'escola en català? A diferència del seu, el nostre és un projecte de respecte, de progrés i de convivència. No preguntem a la gent d'on ve. Preguntem cap a on volen anar i si volen que fem el camí plegats. En aquest país no tenim un problema lingüístic. No hi ha cap problema lingüístic a les aules del nostre país. Nosaltres no classifiquem.

Ahir no sé quin grup d'aquesta banda de la cambra –no sé quin grup– classifiquava les persones en funció de quina llengua parla. Nosaltres no classifiquem ningú. Nosaltres no etiquetem ningú en funció de la llengua que parlen. Som aquí per defensar la cohesió social, i ho fem amb un model avalat amb un consens polític i social.

Els hi faig una pregunta seriosa. Senyor Carrizosa, dels prop de cinc mil centres educatius del país, vostè n'ha visitat algun? Ha trepitjat algun centre educatiu? Ha entrat en alguna aula? Vostè em pot mirar a la cara i dir que, havent entrat en alguna aula del nostre país, hi ha algun infant o algun jove a qui no se l'atengui bé en funció de la llengua que parli? A qui si es fa mal al pati no se l'atén perfectament, com a qualsevol infant, pel fet de que parli català o parli castellà? Vostè em pot mirar i dir que realment coneix alguna aula amb algun infant o amb algun jove que no se l'hagi educat –«educat», he fet servir la paraula «educat»– i acompanyat en el seu procés de creixement, independentment de la llengua que parli? És que no en trobarà cap –és que no en trobarà cap. Deixin en pau les nostres aules, deixin en pau les famílies i deixin en pau els nostres mestres. Ja n'hi ha prou, senyors de Ciutadans –ja n'hi ha prou.

Hem optat per aquest model per permetre que tota la ciutadania, independentment del seu origen social o geogràfic, tingués l'oportunitat d'aprendre bé la llengua pròpia del país, el català. Tenim una llengua pròpia i tenim dues llengües oficials: el català i el castellà. És tan obvi, que no faria falta ni dir-ho. Tenim encara avui un ampli consens en la vehicularitat del català al sistema educatiu. El vuitanta-cinc per cent dels diputats, fa dos, tres setmanes, van pronunciar-se a favor d'un pacte nacional per la llengua. Jo el que li diria..., és que li diria moltes coses, però alhora també no crec que les escolti, no?, perquè no sé fins a quin punt és capaç de... És que abans l'hi deia, eh?, jo crec que es creuen les seves pròpies mentides. Vagin a una aula –vagin a una aula–, vagin a un centre educatiu. Facin-ho, «en sèrio».

Jo el que diria és que, diputat Carrizosa, estan a punt de desaparèixer políticament. I això demostra que no ser capaçs de prendre cap decisió política, no ser capaçs d'arribar a cap consens amb ningú per portar a terme i desplegar una política de país, una política concreta que pugui beneficiar la vida dels nostres ciutadans –dels nostres..., he dit ciutadans? El fet de que no ho hagin sabut fer en quinze anys fa que vostès..., irremeiablement, acabaran desapareixent.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En el torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Señor *conseller*, le interesa a usted mucho el devenir de Ciudadanos, y en eso ha gastado buena parte de su intervención, pero no me ha contestado a ninguna de las preguntas que yo le formulado –a ninguna. Y esto es una interpelación al Gobierno. Usted me ha hecho preguntas, a su vez.

«A ustedes, en realidad, no les preocupa el castellano, el nivel del castellano que se tanga.» Oiga, ¿esto me lo está diciendo a mí, que soy padre de tres chicos ya mayores, que los he llevado al colegio? ¿Me está diciendo a mí si me preocupaba yo por mis hijos y por su nivel? (Alguns aplaudiments.) Usted no se preocupa... Yo no sé si usted tiene hijos. ¿A usted no le preocuparía qué tal hablan el catalán sus hijos y cómo lo han asimilado, y el castellano? Yo, el castellano, supongo que le haría hasta gracia que lo hablen mal, pero el catalán querrá que lo hablen bien, ¿no? (Alguns aplaudiments.)

Y otra cosa: ya el cuento ese del ascensor social y la cohesión social con que parece que hay que atornillar tanto a los niños castellanoparlantes para que aprendan bien el catalán porque son tan burros que, o les metemos el ochenta por ciento en vena o no aprenden. Oiga, no sé, a lo mejor a los catalanes, a los catalanoparlantes, pues, quizás los considera usted que aprenden más rápido, o que... (Veus de fons.) Y otra cosa también le diré. Ha citado a usted como ejemplo a la diputada Najat. Te felicito Najat, porque te dan por integrada gracias a que estás en Esquerra Republicana. Si estuvieses en Ciutadans te dirían que eres una inadaptada. (Alguns aplaudiments.) Pero no, has escogido bien, y te acogen en su casa muy muy graciosamente. (Veus de fons.)

Miren, ustedes han destruido el amplio consenso del 83 sobre la normalización lingüística, que previó un régimen de conjunción lingüística. Alcanzado ese consenso, ustedes reventaron el consenso primero de la vuelta a la democracia. Hubo una carta de Tarradellas a *La Vanguardia*, en el 81, que advirtió de la pretensión del nacionalismo de instaurar una dictadura blanca y de hacer con el castellano lo mismo que Franco hizo con el catalán.

No se escandalicen tanto de que se lo diga yo ahora, que ya lo advirtió Tarradellas en el año 81. Y la UNESCO recomienda que la primera enseñanza se preste en la lengua materna. El señor Trias Fargas, de Convergència, decía en los años ochenta que robar ese derecho a los niños es un crimen, y está claro que ustedes no hacen caso ni a la UNESCO ni a Trias Fargas ni a Tarradellas. Y ustedes impiden, con

sus mentiras interesadas, un verdadero debate público de calidad, racional, sobre el tema. Ustedes tienen motivos perversos para defender el monolingüismo, básicamente erradicar lo que huele a España, presentar a los castellanoparlantes como que tienen una lengua impropia o de peor condición social que el catalán.

Nosotros tenemos motivos positivos para defender el bilingüismo: que sea normal en las aulas lo que lo es en la sociedad; que se respete el derecho de todos los catalanes sin que haya ciudadanos de primera y de segunda, y, además, para garantizar la competencia de todos los catalanes en ambas lenguas oficiales.

Sepa, señor González, que nosotros vamos más allá de exigir el cumplimiento de la Sentencia del Tribunal Superior de Justicia que ha sido avalada por el Tribunal Supremo. Vamos más allá incluso de exigir que usted cese en su caciquismo de acusar a los funcionarios por carta para que incumplan las leyes, poniendo otra vez a los servidores públicos entre la espada y la pared, como tanta experiencia tienen desde los partidos separatistas. Nosotros vamos más allá, porque le exigimos el fin del sistema de represión lingüística y su cambio por un sistema educativo que, garantizando, por descontado, el pleno conocimiento y el uso del catalán en las aulas, garantice igualmente el uso adecuado y suficiente del castellano en las mismas condiciones en escuelas, en universidades, en instituciones y en el resto de la sociedad.

Y esto es algo que no tenemos por qué suplicar ni por qué pedir que ustedes nos hagan una concesión graciosa. Esto es algo que se deriva de los derechos fundamentales y las libertades públicas, del artículo 3 de la Constitución, en la que ustedes están obligados a respetar la lengua común de todos los españoles, a no erradicarla de la enseñanza como están haciendo. Y, por tanto, señor González-Cambray, yo le digo: «Hágalo bienamente», porque bienamente se lo pedimos. Si no lo hace usted bienamente, pues nosotros, evidentemente, acudiremos a los tribunales para que nos de nuestro derecho.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, en el torn de rèplica, el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Gràcies, presidenta. Ho deia a la meva primera intervenció: el seu partit va néixer el 2006 amb un únic punt a la seva proposta, que era justament crear conflicte lingüístic a Catalunya, crear conflicte lingüístic a les aules i presentar-se com salvadors d'un conflicte que s'havien inventat. Segueixen amb aquesta dinàmica quinze anys més tard –quinze anys més tard segueixen amb aquesta dinàmica. I ara estan en dissolució. Després de setze anys estan en dissolució.

Quan vostès miren enrere, no els avergonyeix no haver aportat absolutament res a la societat? És que no han aportat res. No els avergonyeix? Han estat incapaços de fer cap proposta constructiva. Han estat incapaços ni de sumar els suports necessaris per generar cap mena d'acord. Són residuals a Catalunya i a l'Estat. En setze anys s'han caracteritzat només per generar conflicte i enfrontaments allà on han anat. Són mestres de la provocació, i és el que vostè ha fet avui amb aquesta interpellació. Sincerament –sincerament–, no els avergonyeix? Poden dormir tranquils sabent que el seu pas per la política només haurà servit per intentar generar conflictes?

Senyor Carrizosa, vostè ahir va tenir la poca vergonya –i això sí que és poca vergonya– de comparar el model educatiu català amb la dictadura franquista. Entenc –ho entenc, per què– que competeixin electoralment amb els hereus de la dictadura; entenc que aquesta és la seva realitat, trista realitat política. Però hi ha línies vermelles que no els permetrem traspasar. El model lingüístic és fruit d'acords parlamentaris, d'acords democràtics, democràcia –d'acords democràtics–, d'acords com els que vostès mai, en setze anys, han sabut impulsar. Que tingui la barra, el cinisme, de comparar un model que es basa en acords democràtics amb una dictadura

diu molt del que són vostès; una dictadura, per cert, que vostès mai s'han negat a condemnar.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller.

Interp·l·lació al Govern sobre el model escolar i la immersió lingüística

300-00080/13

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, la interp·l·lació al Govern sobre el model escolar i la immersió lingüística; presentada per la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Té la paraula, per fer l'exposició de la interp·l·lació, el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Bé, ànims, conseller, que ja acabem. Bé, parlem primer de la situació de la llengua catalana al nostre país i del seu ús en les escoles, així com del model lingüístic pel qual nosaltres optem i que entenem que encara avui, afortunadament, és el que és objecte d'un major consens en el nostre país.

En aquest moment la llengua hegemònica als Països Catalans és, sens dubte, la castellana. Les dades sobre l'ús del català a Catalunya ho confirmen i ho palesen. Efectivament, només el 32,4 per cent de la població total dels Països Catalans fa servir el català com a llengua habitual, i vuit de cada deu catalanoparlants abandonen el català quan l'interlocutor s'expressa en castellà, per més que un noranta per cent de la població de Catalunya entén perfectament el català i podria parlar-lo habitualment.

La presència i ús del català en l'activitat econòmica, en els mitjans de comunicació, en el cinema, per posar només alguns exemples, i les dades sobre el seu ús social demostren que es tracta d'un idioma en retrocés i molt lluny d'estar plenament normalitzat.

L'escola no és una excepció en aquesta tendència, i així ho demostren diverses dades i estudis. I, efectivament, també, fa quinze anys, sabem que un cinquanta-sis per cent dels alumnes de quart d'ESO es dirigien al professorat en català i ara ho fa menys del quaranta per cent. Una situació que baixa encara més quan els alumnes interactuen entre ells. El 2006 feien servir sempre o gairebé sempre el català un seixanta-vuit per cent dels alumnes i ara és poc més del vint per cent els que ho fan. I també els mestres fan servir ara menys el català que abans; el feien servir sempre per dirigir-se als alumnes un seixanta-quatre per cent, mentre que ara, en aquests moments, són menys de la meitat.

Aquestes dades ens indiquen de manera clara que l'ús vehicular del català es troba en retrocés en l'ensenyament i que el seu ús social tendeix a reduir-se en els centres escolars, i que estem encara lluny d'una veritable implantació i d'assolir els objectius de la immersió lingüística.

I quin és el nostre model lingüístic, la proposta lingüística que nosaltres fem per al país? El nostre model lingüístic és el del català com a llengua plenament normalitzada i, per tant, amb els mateixos suports jurídics i materials i amb les mateixes mesures de foment de què gaudeixen les llengües nacionals dels països del nostre entorn; amb un objectiu fonamental: que la llengua catalana, en el marc d'una societat multilingüe i multicultural, esdevingui una llengua comuna i compartida, una llengua de comunicació i d'ús social normalitzat entre les diverses comunitats lingüístiques de la nostra societat i les seves parlants. I encara amb un altre objectiu: que la llengua catalana sigui una llengua de cohesió i convivència per a tots i totes. I, com a conseqüència, evitar de manera efectiva –i això és molt important– la divisió de la nostra societat entre dues comunitats lingüístiques, com la dreta i l'extrema

dreta pretenen amb les seves iniciatives polítiques, com, per exemple, les que emprenden contra la immersió lingüística.

I l'escola, conseller, efectivament, no pot ser una excepció pel que fa a aquest model i a aquests objectius; ans al contrari, n'és una baula fonamental i un dels àmbits d'actuació imprescindibles. L'escola catalana ha de garantir la competència multilingüe de tot l'alumnat en català, en castellà i en una tercera llengua, i ha de garantir també que el català esdevingui llengua comuna i compartida en tota la comunitat educativa, a la vegada que el seu aprenentatge sigui un dret garantit per a tot l'alumnat.

Atesa la situació de retrocés en l'ús social i escolar de la llengua catalana i de la seva regressió com a llengua vehicular en l'ensenyament, la immersió lingüística segueix sent el millor model, la millor metodologia per tal d'assolir aquests reptes i aquests objectius.

Els atacs a la immersió lingüística i la polarització de la llengua per part de la dreta, l'extrema dreta i algunes instàncies i institucions de l'Estat, tenen com a objectiu aprofundir en els límits a la plena normalització del català, fomentar l'hegemonia lingüística del castellà i promoure la uniformització. Però també –i això és molt greu, això és especialment greu– tenen com a finalitat fracturar la comunitat escolar per motius de llengua.

Davant aquests atacs, que, lluny d'aturar-se, probablement s'agreuaran, cal una resposta tan sòlida i ferma com àmplia, una resposta de país que reforci els grans consensos històrics sobre la immersió lingüística; aquell consens que va fer possible que la immersió fes les seves primeres passes a Santa Coloma de Gramenet i que va sumar sectors socials molt plurals i diversos, independentment dels seus orígens nats, amb el denominador comú de la defensa de la llengua catalana com un bé comú, com un dret col·lectiu i una eina democràtica de convivència i cohesió.

Ara aquest consens s'està afeblint, a nivell polític, pel canvi de posició del Partit Socialistes de Catalunya, no només per la seva defensa de l'aplicació de la sentència del TSJC, sinó pel fet que ja fa temps que posa dubtes sobre la immersió lingüística. Un gir ideològic, una complicitat en la uniformització, càlculs electorals... En tot cas, un gir polític que considerem desencertat i irresponsable, no només perquè no ajuda en la normalització del català, sinó perquè contribueix a la fragmentació de la comunitat escolar i, per tant, de la societat, en funció de la llengua. Seguim emplaçant el PSC a tornar al consens per la immersió lingüística i sumar-se a la defensa política i social de la llengua catalana en tots els àmbits, inclòs l'escolar, com a llengua comuna i compartida, com a llengua normal.

I, conseller, no ens podem permetre cap dubte ni feblesa en els partits del Govern ni en el Departament d'Educació. No ens podem permetre ni els dubtes, ni les febleses ni les mancances que han conduït, en els darrers anys, a la no aplicació de la immersió i a la regressió del català com a llengua vehicular. Cap argument pot avalar l'incompliment de la immersió, tampoc l'autonomia de centres ni la diversitat de projectes lingüístics. La conseqüència d'aquesta política ha estat que el català és llengua vehicular en les escoles d'entorns catalanoparlants i que està en regressió en els centres d'entorns en què el castellà és dominant, consolidant així la tendència a la fragmentació en dues comunitats escolars en funció de la llengua.

Cal tenir també en compte que en la secundària i en la universitat, sense polítiques actives d'immersió, la presència i ús del català tendeixen encara més a la minorització. Fruit d'aquesta dinàmica regressiva pel que fa a l'ús del català en el medi escolar, la situació actual és que en molts centres l'ensenyament en castellà és ja igual o superior al vint-i-cinc per cent. Precisament en aquells centres on la immersió hauria de ser una realitat més consolidada.

Tanmateix, hem de constatar que el conflicte lingüístic en les comunitats escolars és inexistent o irrellevant i no és altra cosa que un invent polític de les dretes, ara ja també judicialitzat pel règim en el seu afany per fracturar la nostra societat. El

Tribunal Suprem ha refermat la sentència del TSJC que obligaria a implantar el vint-i-cinc per cent de l'ensenyament en totes les escoles de Catalunya. Una sentència contrària al consens majoritari en el nostre país i una ingerència en les competències de la Generalitat en matèria educativa i lingüística. Una nova imposició dels tribunals, que pretenen continuar dictant la política en el nostre país, i un nou episodi de judicialització de la política.

Quina ha estat la posició del Departament d'Educació davant la confirmació d'aquesta sentència? Una carta del conseller als centres escolars indicant que no han de canviar els seus projectes lingüístics. És a dir, que aquells que ja apliquen el vint-i-cinc per cent d'ensenyament en castellà i aquells que apliquen percentatges superiors poden continuar fent-ho, com certament també aquells que encara no l'apliquen. Per tant, autonomia de centres i de projectes lingüístics, descàrrega d'una part de la responsabilitat en les direccions i els claustres, i compàs d'espera, a mercè de la clemència del PSOE i del Govern espanyol, per a poder-se escapolir temporalment de l'execució de la sentència.

Apreciem i posem en valor aquesta resposta i sap que ens té i ens tindrà al seu costat davant les amenaces i la repressió. És, tanmateix, una resposta insuficient i equívoca, que, paradoxalment, en deixar l'aplicació del model lingüístic del nostre ensenyament en mans de les inèrcies de cada centre escolar, pot acabar, per la via dels fets, fent bona la sentència, fins i tot com un mal menor. I és una resposta que, finalment, ens posa en mans del PSOE i del Govern espanyol en un tema essencial de país. Una política de país i vinculada a un gran consens, com és la política lingüística en l'educació, requereix una resposta i una acció més fermes. Per a nosaltres, la resposta adequada i necessària és l'aplicació efectiva de la immersió lingüística en tots els centres escolars de Catalunya.

Per tant, quina és la resposta més escaient a aquesta nova agressió per part de l'Estat a la nostra llengua, a la nostra cultura i al nostre model educatiu, a la nostra cohesió, a la nostra sobirania? Implantar la immersió lingüística en tots els centres escolars del país.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula ara el conseller d'Educació, senyor Josep González-Cambray.

El conseller d'Educació

Gràcies, presidenta. Diputat Riera, en primer lloc, agrair-li el to. Després de les intervencions prèvies, és bo tornar a espais de debat des del realisme i des del rigor. Tal com ha fet en la seva intervenció, li intentaré respondre, primer, tractant la situació de la llengua, i després parlarem de la sentència. Per tant, seguiré una mica, també, la seva ordenació.

Vostè expressava la preocupació del seu grup davant de la situació actual de la nostra llengua i el retrocés en el seu ús social, com ens confirmen les dades –abans m'hi referia. Com a conseller d'Educació, evidentment, com no pot ser d'una altra manera, també estic preocupat. Comparteixo aquesta preocupació i per això hem passat a l'acció. Per això hem començat a desplegar un pla d'impuls i promoció de la llengua catalana.

El model d'immersió lingüística implantat en el seu dia amb un ampli consens de la societat catalana ha estat fonamental per a la cohesió social i la normalització de la llengua, però també és ben cert que, passats aquests quinze anys, passats els darrers trenta anys, però sobretot els darrers quinze anys, s'ha produït una davallada de l'ús social del català en tots els àmbits i també en el d'educació –en tots els àmbits, però també en el d'educació. I, per tant, compartim..., estic d'acord que és hora d'abordar la situació amb fermesa, convicció i realisme. I aquí no tingui cap dubte, diputat Riera, que no hi haurà ni cap feblesa ni cap dubte.

Assumim, per tant –ho assumim–, que no s’ha fet prou els darrers quinze anys, i aquest retrocés, que no afecta, tal com deia només l’àmbit educatiu, sinó a tota la societat. I és per això que aquest Govern tenim un clar compromís, a través del pacte nacional per la llengua, per emprendre accions, per impulsar i promocionar l’ús del català.

Aquestes dades –vostè s’hi referia– no són bones, no són dades que ens agradin. I com que no són les dades que ens agradaria tenir, el que fem és desplegar un pla d’impuls i promoció de la llengua catalana, tenint en compte –molt important– que l’escola és part de la solució –l’escola és part de la solució–, és un dels principals vasos comunicants que equilibra l’ús de la llengua i que es veu influïda per molts altres àmbits, també, com els mitjans de comunicació, l’audiovisual o les xarxes socials.

Per tant, entenem que des de l’escola hi juguem un paper molt important, però no és l’únic, en la normalització de l’ús social de la llengua catalana. I, per tant, l’hi deia, davant d’això passem a l’acció; des del Departament d’Educació impulssem aquest programa d’impuls, un programa que en quatre anys arribarà a tots els centres educatius del país. En quatre anys, revisarem els projectes i actualitzarem, acompanyarem a l’hora de desplegar els projectes lingüístics a tots els centres educatius del país.

Un programa que té, bàsicament, com a objectius principals promoure el compromís i la col·laboració de la comunitat educativa en la millora de l’ús lingüístic del català en tots els contextos –no només en horari lectiu, sinó també en tots els contextos. Un altre dels principals objectius és augmentar aquest ús del català en els centres educatius i facilitar l’aprenentatge de la llengua catalana dins del context educatiu a tots els membres de la comunitat. I de forma més específica, cada centre haurà d’identificar, a través d’un grup impulsor, quina és la seva situació lingüística real, a partir d’uns indicadors ja establerts. I, a partir d’aquesta observació, elaborarem accions formatives contextualitzades –molt important– segons la realitat, orientades en funció de la realitat de cadascun dels centres educatius, per tal de sensibilitzar la comunitat educativa sobre la importància dels usos comunicatius, prendre consciència del seu impacte, incrementar l’ús de la llengua catalana i potenciar el rol del docent com a model lingüístic. En quatre anys, ho farem a les més de tres mil escoles i instituts del país.

I ho farem, ho deia, amb una creació de grups impulsors, formats per docents dels diferents nivells educatius, membres de la direcció, la inspecció educativa, l’equip d’assessorament en llengua, interculturalitat i cohesió social, que aplicaran aquests indicadors establerts que permetran que cada centre conegui la seva realitat. Ho deia abans, eh?, i ho repeteixo: el model d’escola catalana és un model d’èxit, però l’hem d’aplicar. Hi coincidim: l’hem d’aplicar. A partir d’aquesta informació, es formaran els equips docents –molt important: una formació. En aquests quatre anys, tot el professorat del sistema educatiu català, els 120.000 mestres i professors, rebran accions formatives; accions formatives de cara a acompanyar-los en aquesta sensibilització i com actuar dins de l’aula. No serà formació, evidentment, en llengua catalana, perquè els nostres professionals ja coneixen la llengua, sinó que serà formació per donar-los eines de cara a incrementar-ne aquest ús, no canviar de llengua i molts altres elements.

En paral·lel, seguim avançant per disposar de la màxima informació possible i, per tant, en paral·lel, el que farem també, dins del marc del pacte nacional per la llengua, és, a través d’un grup de recerca universitari, fer un diagnòstic de la realitat lingüística del sistema educatiu en les diferents etapes. Les primeres dades que tenim són aquestes que vam presentar al Consell Superior d’Avaluació i corresponen a quart d’ESO. I, per tant, doncs, hem de seguir avançant dades. De fet, avui hi ha una novetat, i és que –els hi deia abans, també– a Santa Coloma, el Consell Escolar de Catalunya amb el Consell Superior d’Avaluació presenten l’informe. L’informe es presenta avui. Jo vaig avançar-me amb unes dades preliminars, perquè ja eren prou consistents, però avui es presenta l’informe.

I, dins d'aquesta presentació de l'informe, el que he fet com a conseller és demanar-li també al Consell Superior d'Avaluació que aquest informe i aquesta tasca també es faci, a partir d'aquest curs escolar, a sisè de primària. Per tant, aprofitant també que a sisè de primària es fan proves de competències bàsiques, farem també aquest informe. Començarem a fer un informe a sisè per veure com estan els usos lingüístics en aquest curs de primària. I, a més a més, també hem encarregat al Consell Superior d'Avaluació, avaluació, avaluar. Totes les polítiques públiques han de ser avaluables. Nosaltres les planifiquem, les posem en pràctica, les aterrem i després hem de ser capaços d'avaluar-les, de millorar-les i estandarditzar-les i escalar-les. I, per tant, el Consell Superior d'Avaluació també ha rebut l'encàrrec d'avaluar aquest pla de promoció i impuls de llengua catalana que els acabo de traslladar.

Per tant, aquesta seria, una mica, la primera part a la que feia referència. Hi estem d'acord, hi coincidim. Ens hi hem de posar, hem de passar a l'acció amb fermesa, convicció i realisme i hem d'incrementar l'ús del català als nostres centres educatius.

I ara estem davant de la sentència. Davant de la sentència..., aquí el que ens trobem és que estem davant d'un atac més. Jo el que vaig fer de seguida, al conèixer la sentència..., vam fer diferents accions des del Govern. Una de les primeres accions va ser fer arribar un comunicat als centres educatius. I en aquest comunicat el que expressàvem als centres educatius és..., els traslladem la màxima tranquil·litat. No els passem cap responsabilitat –cap responsabilitat. El que els diem és que continuïn fent la feina que saben fer. I, per tant, aquest comunicat als centres educatius. A més, la setmana passada també em vaig reunir per –ara les tecnologies permeten fer-ho– YouTube *streaming* amb més de tres mil centres educatius, on també vam compartir la situació i els hi vaig traslladar com estava..., els hi vaig traslladar la sentència i com els emplaçàvem a seguir fent la feina que saben fer, que és educar els nostres infants.

Amb el president Aragonès i el vicepresident, la consellera Garriga i la consellera Geis també ens vam reunir amb Somescola, amb part de les cinquanta-quatre entitats de Somescola i moltes altres entitats i representants de la comunitat educativa. I jo també vaig convocar, com a conseller, els grups parlamentaris que han donat suport, al llarg dels darrers anys, al model d'immersió lingüística. La cimera de Somescola a la que feia referència la repetim, amb el president i el vicepresident, el dia 16 de desembre. Per tant, és evident, com no pot ser d'una altra manera, que estem al costat dels nostres professionals. No els passem cap tipus de responsabilitat, cap tipus de pressió, no pot ser d'una altra manera. Els acompanyem i tenen tot l'acompanyament i el suport del Departament d'Educació.

Per tant, acabo, una mica, per intentar..., faig, una mica, un resum. No ens agrada la situació en la que ens trobem pel que fa als usos socials del català i, per tant, ens posem a treballar i ens posem a desplegar un pla; passem a l'acció. I, pel que fa a la sentència, màxim acompanyament i màxim suport als nostres centres educatius. Pel que fa a la política lingüística del país –la consellera Garriga ho ha dit en algunes intervencions–, aquest Govern comença una nova etapa de política lingüística, i en aquesta nova etapa, l'educació –és evident– forma part de la solució. I, per tant, des del Departament d'Educació també ens posarem amb totes les energies per seguir incrementant l'ús del català als nostres centres educatius.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, té la paraula, en el torn de rèplica, el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Bé, conseller, en la línia que vostè ja ha plantejat i complementant-la, efectivament, ens preguntàvem abans quina és la resposta més escaient a aquesta nova agressió per part de l'Estat a la nostra llengua i al nostre model edu-

catiu. I la nostra resposta ha estat clara, entenc que coincident amb la que vostè ha plantejat: implantar la immersió lingüística en tots els centres escolars del país i esmerçar-hi tots els recursos i consensos necessaris.

I per fer-ho, per nosaltres calen com a mínim cinc coses, també, reforçant i complementant les propostes que vostè ja ha fet. En primer lloc, apostar nítidament i pública per la immersió en tots els territoris i centres escolars del país. Dos, garantir al professorat i als equips directius dels centres totes les garanties juridicopolítiques necessàries i tots els suports escaients per tal que se sentin plenament segures i protegides a l'hora d'aplicar i defensar l'ús vehicular de la llengua catalana i la immersió, i davant els atacs, ingerències en les escoles i instrumentalització polítiques de la llengua que provinguin de la dreta i de l'extrema dreta. Tres, desenvolupar programes educatius i culturals de territori, d'entorn, que posin en valor la llengua catalana com un bé comú i com una eina de convivència i cohesió. Quatre, dotar els centres escolars dels recursos docents i materials necessaris per poder aplicar la immersió lingüística adequadament. I cinc, construir un clima de mobilització i d'hegemonia social en favor de la immersió lingüística que protegeixi les escoles de les ingerències sobre el model lingüístic per part de la dreta i l'extrema dreta i que cohesioni les comunitats escolars i la comunitat educativa al voltant de la immersió.

Totes aquestes iniciatives i actuacions són necessàries per tal que aquesta sentència no sigui finalment aplicada. I no haurà de ser aplicada si topa amb un model educatiu que compta amb el suport d'un ampli consens del país, que gaudeix d'hegemonia, de la mobilització social per fer-la efectiva i de la conseqüent intervenció de la Generalitat.

I tot això, en el marc –cal recordar-ho i cal recordar-nos-ho– d'una legislatura que va néixer amb el propòsit de defensar la sobirania del nostre país i de les seves institucions, davant les ingerències reaccionàries contra aquells drets que són objecte d'amplis consensos en el nostre país.

Conseller, les illes ens marquen el camí a seguir: la lluita de les docents i de la comunitat educativa en contra del decret Bauzá sobre el trilingüisme va generar un tal grau de mobilització, inclosa la vaga, i va construir una tal hegemonia, que va fer inviable l'aplicació del decret Bauzá.

Desobediència col·lectiva davant els atacs a la nostra llengua, la nostra cultura i la nostra sobirania. En la defensa dels grans consensos de país, conseller, el conflicte amb l'Estat i, si cal, la desobediència són, a voltes, indefugibles, inevitables. I la immersió és un d'aquests grans consensos. La immersió no es toca.

La gran mobilització del 18 de desembre, convocada per Somescola, serà una primera resposta social massiva davant la sentència contra el català a l'escola. En caldran més, fins fer realitat la màxima que l'escola catalana no es toca.

Sumem per construir aquesta hegemonia i guanyar-li també aquesta confrontació a l'Estat en defensa dels nostres drets col·lectius.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, té la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Diputat Riera, vostè plantejava cinc punts. Els comento ràpidament i després enllaçaré amb..., jo crec que és l'aspecte més important o un dels aspectes més importants d'aquesta darrera intervenció seva, que ha parlat de consens.

Pel que fa als cinc punts. Vostè parlava del model de la immersió, jo li diria model d'escola catalana. Seguirem aplicant, evidentment, el model d'escola catalana en el que cada centre educatiu fa el seu projecte educatiu de centre; aquí fa un projecte lingüístic en funció de la realitat del seu alumnat. I continuarem, evidentment, doncs, desplegant-ho d'aquesta manera.

Garanties professionals al cent per cent hi són, no pot ser d'una altra manera. Garanties al cent per cent dels nostres professionals, que estiguin tranquils i que continuïn fent la feina que saben fer, que és educar els nostres infants i els nostres joves.

Programes educatius i culturals, evidentment, i tant que sí. El tema dels recursos docents i materials; per a això també hem desplegat un pla. Aquest pla va, evidentment, acompanyat de recursos per al seu desplegament.

I, després, vostè també apellava a..., la crida a un clima de mobilització. Aquest clima de mobilització el lligo també al consens, eh? Hi han moltes vies de mobilització. Jo, avui, com que estem al Parlament, ho connectaré amb el consens. Perquè crec que en aquests moments cal tenir clars quins són els consensos que compartim com a societat, i el de la llengua a l'escola n'és un. El de la llengua a l'escola és un d'aquests consensos prioritaris de país; uns consensos que cal preservar i on esperem poder comptar amb tots els que hi van ser des de l'inici. Estem convençuts de que comptem amb tots els que hi van ser des de l'inici.

És una qüestió de país, és el nostre futur com a societat, i aquí no s'hi valen càlculs electoralistes ni partidistes. No s'hi val la mirada curta. La judicialització de la llengua i de la política en general no és un bon camí per arribar-hi. Malauradament, en els darrers anys n'hem tingut proves evidents. Però no podem permetre que els jutges entrin a les aules per fixar polítiques educatives que no els corresponen.

L'educació no és una qüestió de percentatges –no ho és. I, més enllà, les llengües no poden ser una imposició externa, han de donar resposta als nostres joves i als nostres infants a cadascun dels nostres cinc mil centres educatius. I hi han de donar resposta per tal de garantir, tal com hem anat compartint, que assoleixin els aprenentatges en català, en castellà i en altres llengües.

Diputats, diputades, els emplaço, per tant, novament, a trobar-nos en els consensos que ens han de permetre créixer i avançar com a societat. El consens que ha fet que ningú sigui estranger a Catalunya i que l'escola garanteixi les mateixes oportunitats per a tothom.

Faig aquesta crida com a conseller d'Educació als grups parlamentaris que en el seu moment van crear consensos des de les diferències. L'actual model lingüístic del sistema educatiu neix d'un dels més amplis consensos que ha tingut mai aquesta cambra. Cal fer aquest front comú en defensa del model d'escola catalana que hem construït plegats. Des de les discrepàncies que tenim entre diferents grups polítics, cal que preservem el consens entorn de la immersió i el català com a llengua vehicular a l'escola.

Això no va de partits, això no va de percentatges. Això va de cultura, això va d'educació. Estem parlant de nens i de nenes. Va de garantir igualtat d'oportunitats. Ens hi juguem el futur, i ens hi juguem el futur dels nostres infants. Mirem lluny, ens hi va el futur. L'escola a Catalunya en català. Davant amenaces, ingerències judicials i atacs a la llengua pròpia, aquesta setmana, que commemorem el naixement del poeta Joan Oliver, constatem que, tants anys després, les seves paraules són del tot vigents: «Encara som a la trinxera i la nostra arma són les paraules.»

El català a l'escola no es toca.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller.

I aixequem la sessió. Gràcies.

La sessió s'aixeca a tres quarts de set del vespre i dos minuts.